

Acc. No. 3750.3

CHINTHAMANI.

A HIGH CLASS TAMIL MONTHLY.

(Devoted mainly to the cause of Indian Women.)

EDITOR

SISTER V. BALAMMAL.

Vol. III.]

May 1927.

[No. 10.

श्रीशारदायै नमः ।

श्रीरामचन्द्र परब्रह्मणे नमः

சிந்தாமணி

சுபாநாம.சரிதம்.

COMPOSED AND ANNOTATED BY

SISTER V. BALAMMAL

DAUGHTER OF

Late Dr. A. R. VAIDYANATHA SASTRIAR, M.A., M.B. & C.M.

(All Rights reserved by the Authoress)

सुबोधराम चरिते

॥ किष्किन्धाकाण्डप्रारम्भः ॥

मारुतिसेवितचरणं पुरुहूततनुभवस्य दर्पहरम् ।

वरुणालयगम्भीरं करुणानिलयं रघूद्वहं नौमि ॥

विकसत्पद्मजश्रेणिपरागसुरभिश्शिवः ।

पम्पासरस्तटे मन्दं ववौ मलयमारुतः ॥ १ ॥

பம்பாசரச்ரட்டே பம்பா சரட்டினையில் விகசத்ரட்டஜ்ரேணிபரா஑சுரபிஷிவ: மலர்ந்துள்ள
தரணத்தின் ஒரு மலர்க்கொண்டு விசுவின் தரண மலயமாருத: மலய பருவத்தக்கினின் மலம்
விசுவத்தொடர் மன் டெதவாக வவூ விசிற்த ॥ १ ॥

तस्मिन्वसन्तसमये सीताविरहकश्शितः ।

मलयानिलसंस्पर्शद्व्यते स रघूद्वहः ॥ २ ॥

தஸ்மின் வசன்ரதமயே ஸிதாவிர஑கர்ஷித: சிதயின் டிரிவால்
மலயபரிவார ர஑ூதவ: ஸ்ரீராமர் மலயானிலசன்ஸ்பர்ஷத் மலய பாருவத்தால் ட்வயதே ஸ வருத்த
வாருத் ॥ २ ॥

प्रेषितस्सूर्यपुत्रेण सुग्रीवेणानिलात्मजः ।

भिभुवेपं समाश्रित्य वभाषे रामलक्ष्मणौ ॥ ३ ॥

ஸ்ரீபுத்ரே ஸூரிய குமாரகுமிய ஸுக்ரீவேண அநிலாட்மஜ: ஸுக்ரீவேண பரிவார
பரிவாரம் மிபுவேபன் சமாஸ்திரித்ர வபாஷே ராமலக்ஷ்ணூ ஸ்ரீராம சத்புஷ்ணூ (சன்ட்) வபாஷே பிபிசுத் ॥ ३ ॥

(To be continued)

சுந்தராமனை

தமிழ் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் முன்னேற்றத்தை முக்கிய
மாகக்கொண்டு வெளிவரும் ஓர் உயந்தர மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

பத்திராதிபர்

சகோதரி வி. பாலம்மாள்,

மலர் III.]

அசுடிய—வைகாசி.

[இதழ் 10.]

பெண் கல்வியும் தேச முன்னேற்றமும்.
(பத்திராதிபர்)

இந்தியாவில் கற்றவர் பற்றவர் அனைவரும் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் • திருமந்திரம் தேச முன்னேற்ற மென்பதேயாகும். ஒரு தேசம் உள்ளபடி முன்னேற்றவேண்டுமானால் அதன் குடி மக்கள் நல்லொழுக்கம் நற்புத்தி இவைகள் கொண்டு வாழ்தல்வசியம். ஜனங்களிடையே ஒற்றுமையிருத்தல்வசியம். தேச மக்கள் யாரும் செரிந்தவர்களாக விளங்கல் அவசியம். தேச முன்னேற்றத்திற்குப் பொருளாதார நிலை பலம் பெற்றிருக்கவேண்டுவதே பற்றி தேச ஜனங்கள் பொருளிட்டல்செய்து வாழவேண்டும். இவர்களிடையே பிறர்க்குபகாரம் செய்யும் நற்குணமமைந்திருத்தல்வேண்டும். தேசத்தினர் தன் மதிப்புடன் நடக்கும். தன் மையினராகப் பொலிவவேண்டும். ஒரு தேசத்திடையே—அத்தேசத்தில் வாழும் மக்களி

டையே—மேற்கண்டமுறைகள் அமையப்பெறுவிடின் அத்தேசம் ஒரு நாளும் முன்னேற்ற மடைந்து வாழமாட்டாதென்பது வெளிப்படையு. தேச மக்களிடையே நல்லொழுக்கத்திற்குக் கல்வியும், ஒற்றுமை நிலவுவதற்கு நல்லறிவும், வீரர்களாயிருக்க தேச பலமும், பொருளிட்டல் செய்ய மனோநர்சாகமும், பிறர்க்குபகரிக்கப் பரோபகாரிந்தையும், தன் மதிப்புடன் நடக்கச் செய் மரியாதையில் நோக்கமும் பொருந்தினால்நீ மேற் கூறிய உத்தம குணங்களுடன் அவர்கள் முன்னேற்றமடைதல் முடியுந்தகரியம். ஒரு தேசம் முன்னேற்றமடைவதற்கு அந்நாட்டிலுள்ள பெண்மணிகளே மூல காரணமாவார்கள். பெண்ணுலகமென்றால் அது ஆடவர்களால் ஒரு சாதாரணப் பொருளாகவும் இன்ப மளிக்கும் இயந்திரமாக

வும் கருதப்படும் வரை தேசம் முன்னேற்ற மடைதல் பதற் களவன்றோ. நாகரிச வாழ்க் கையில் பெண்டன் அடிமை வாழ்க்கையில் விழுந்தப்பட்டுத் திறமையற்றப் பேசும் பது மைகளாக இருக்கிறார்களென்றி முற்காலத்தில் அவர்கள் புத்தி பலமும் நெட்பாலும் சுயத் தீர்மானமும் கல்விபறிவும் தீர்க்காலோசனை யும் தேசாபிமானமும் கொண்டு சிறப்புடன் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நினைக்குங்கால் நமது முன்னோர்களின் சீரிய முழுக்கத்திற்கும் அரிய முயற்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அந்தாய் மர்களின் கல்விபறிவு மூல காரணமாயிருந்த வந்ததென்பதை கன்கறிபலாம். ஜீவோற்பத்தி காலத்தில் தாயின் மூலமாக ஏற்படவேண்டிய கல்லறிவை மனிதன் அடைப்பப்பெறுது போயின் அச்சன்மம் உபயோகமுள்ளதாகாது. தேசமென்றும், தேச ஊழியமென்றும், தேச முன்னேற்றமென்றும், தேச விதேயம் என்றும், தேசத்தின் சுதந்திரமென்றும் பெரும் கூச்ச விட்டுத் திரிவதால் மட்டும்தேசம் முன்னேற்ற மடைபயமுடியுமா? தாயிடத்தில் ஏற்புத்தி, கல்லொழுக்கம், ஒற்றமை, தேச பலர், முயற்சி, பரோபகாரம், சுயமரிபாதை முதலியன அமைத்திருக்குமாயின் இவ்வுயர் குணங்களைப் பின்பற்றி அந்தாயின் வயிற்றிற் பிறந்த மக்க ளும்மக்கையுடன் வாழ்ந்துதம்தேசத்திற்குப் பெரும்புகழை விளைவித்து அயல் காட்டினரும் தங்களைப் பின்பற்றக் கூடிய தொழில் முறை களிடும் ஆராய்ச்சியிடும் தேசத்தொண்டும் சிறந்த வினாளுவர்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. மனித வாழ்க்கையும் தேச முன் னேற்றமும் பெண் கல்வியை வடிப்பதையாகக் கொண்டுள்ளதென்பதை கமமவர் அறிந்த கொள்ளுங்காலமே காட்டிற்கு நற்காலமாகு பெண்களக் குறிப்பிடுகிறோம். தற்சமயம் கம் மிகையே உளவியதும் கல்வி பெரும்பாலும் உத்தியோகக் கல்வியானது பற்றியே கம் காட்

டில் விவசாயமும் கைத்தொழிலும் பெண் கல்வியும் அழிய ஏதவாயிற்று. இவ்வுண் ணையை இனியும் அறிபாதவர்களாகத் தற் காலக் கல்விக் குறைபையாதரித்தலே நாகரிச வாழ்க்கைக் குற்றமாக. இதைக்கற்பதாலேயே பெண்கள் சமத்தவம் பெறுவதாகச் சிலர் நினை த்து அது வழியே ஊக்கமெடுத்துழைப்பா யின் இதைக் காட்டிலும் பெண் சமூகத்திற்கு வேறு தூதிர்த்துமுமுளதோ? நாடக மேடை யில் அரை நாழிகை பெண் பாத்திரமாக நடிப் பதற்கு அவ்வேடம் தரித்தல் அவசியமாயும் கஷ்ட சாத்தியமாயுமிருக்கும்போது பெண் களின் கஷமத்தை—பெண்களினுயர் வாழ்க் கையை—பெண்மக்கட்டுக்குரிய படிப்பை— பெண்கள் முன்னேற்றத்தை ஆடவர்கள் ஆட வர்களிடையே—ஆடவர் சுபாவத்தில் சிந்தித் துத் தீர்மானித்தல் எங்கனம் பொருந்தும்? இக்குறை நீங்கவேண்டுமாயின் “கடினமும்” முழுப்பயன் அளிக்காததமாயுள்ள தற்காலக் கல்வியில் (வேறு வழியின்றி) தேர்ச்சி பெற் றுள்ள பெண்மணிகள் தங்கள் சுய அனுபவம் கொண்டு பெண்கல்வியைப் பெண்மக்கட்டுரிய வழியில் உமைக்க முன் வரவேண்டும். பெண் கல்வியைப் பாவச்செய்து பெண்பால் தன்னைத் தான் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், தன் வாழ் நாளின் எதிர் கால நிலையை கன்கறித்து கொள் ளவும், குறிப்ப நீர்வாகத்தை மிகச் சுலபமாக ஏற்கவும் தன் வீட்டிற்குத் தானே தாதிப் பெண்ணாயிருக்கவும், தன் குழந்தைகளுக்கு ஆசானாக அமையவும், ஏழ்மையில் தாழ்மை யின்றிக் கண்ணியமாய் ஜீவிக்கவும், தனது முன்னேற்றத்திற்கான வழியைக்கொண்டுநடக் கவும் முற்காலத்தில் பெண்களுக்கிருந்த பெரு மதிப்பையும் உயர்வையும் உன்னதந்தானத்தை யும் பெற்று பெண்கள் தேவ்வமெனப் போற் றப்படும்பாது காட்டின் பெரும்புகழை உல்க் கேக்கும் விசச்செய்யக் கூடிய ஆற்றலைப்

படைக்கச்செய்தல் தேசாபிமானிகளின் முதற்
கடமையாம். தைரியமும் தேக பலமும் சுயந்
தீர்மானமும் உற்சாகமும் நிர்வாக சக்தியும்
கல்விப் பயிற்சியும் ஆடம்பர மற்ற வாழ்க்கை
யும் ஜீவகாருண்யமும் பரோபகாரமான சிந்
தையும் கடவுள் பக்தியும் தாய் நாட்டிலன்பும்
தாய் மொழியில் பற்றும் சிக்கன வாழ்வும்
தாய்மாராஜிய பெண்மக்களிடையே அமைந்தி
ருந்தாலன்றி அவர்கள் வயிற்றிற் பிறக்கும் மக்
களிடையே இக்குணங்களைக் காணமுடியா
தென்பது வைத்திய லீற்பண்ணர்களின் அபிப்
பிராயமாகவுயிருக்கின்றது. பெண்களிடையே
அவர்களை மெம்படுத்தக் கூடிய கல்வியைப்
பரவச்செய்தாலன்றி தேசத்தில் சமத்துவமும்
சகோதரத்துவமும் நிலை பெறா. கட்சிப்பிரதி
கட்சிகள் ஓயா, ஊக்கமும் உற்சாகமும் வளரா,
வேற்றுமை நீங்கா, ஒற்றுமை பெருகா என்ற
உண்மையை ஆடவர் அறிந்தால் அக்காரியத்

தில் ஈடுபட்டால், அக்கல்வியை பரவச்செய்
தால் மறு கணத்தில் தேசம் உண் விழிக்கும்,
உண்மை உணரும், ஏழ்மையை நோக்கும்,
சோம்பலை பொழிக்கும், சீர்கெட்ட நிலையை
நீக்கும், பிறர் மதிக்கும் நிலையை அடைபமுற்
படும். இதுவே தேச முன்னேற்றமாகுமன்றிப்
பெண் கல்வியை யதிகாரவு செய்துவிட்டு தேச
முன்னேற்றமென்று பறையரைதல் வீண்
என்பதை வற்புறுத்தி இவ்விபாசத்தை முடிக்கின்றோம்.

நன்குணர்ந்த ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய

பாரதியாரும்

காதலொருவனைக் கைப்பிடித்தே யவன்
காரியம் யாவினெனக்கொடுத்து
மாதறங்கள் பழனுமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச்செய்து வாழ்வாடி

என்று பாடியுள்ளார்.

என் காதல் வினை.

ஓர் தேசியத்தறைப் பாட்டு.

“கோமதியப்பன்” இயற்றியது.

குறிப்பு தேசியத்தில் தீவிர ஆர்வம் கொண்டுள்ள ஓர் குரிலில், ஓர் கோதை; இரு
வரும் ஒருவர்பாலொருவர் உருக்கமாகக் காதல்செய்து ஒழுக்கமாக மணந்து உவகைமயமாக
வாழ்கின்றனர். ஆனால் பெண்மணியின் பிராவிற்சோ இது பிடிக்கவில்லை. அவர் ஒரு விடுத
மதியினர் தேசியம் என்றால் அவர் கண் கறிக்கும், காது கசக்கும். தன் மகள் வரித்துக்கொண்ட
மணவாளனது சாந்தம் சக்தியம் தியாகம் அஞ்சாகை முதலிய சற்குணங்கள் ஒன்றும் அத்
தீந்தையின் விசீத்திர மனதிற்கு ஒவ்வகில்லை. அவையாவும் அகந்தையே உருவான யின்
டம்பிக்குணங்கள் என்பார். ஆதலால் தன் புத்திரியின் “பொல்லாப் பேதமையையும்” அவளை
மயக்கி வசப்படுத்தித் தன் பிரிய கொள்கைகளின்படி யெல்லாம் ஆட்டுவிக்கும் அவள் அன்
பினது “அடாத செய்கையையும்” ஆவேசத்தடன் அது ஈர மொழிகளில் கடிந்துகொண்டி
ருக்கின்றார். அத்தந்தை மனப்பாங்கிற்கேற்ப அவர் மனைவியும் நடந்து தன் செல்வியை
முற்றும் படைத்து விட்டாள். அச்செல்விக்கு ஆணையன்றி ஆதரவு வேறில்லாத் தன்மையை
முன்னிட்டு அவளைப் புறக்கணித்தல் பல பல புலக்கின்றனர் புன்மதி பூண்ட பூவையர் பலர்.

தன் காதல் வினையின் பயனாக இத்திராதி நிலைமைகளை விவரித்த சமஸ்தாபாட்டுத் தலைவி உருகுண்டிநாத அடியில் வரும் பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது:—

1. காட்டுக்கோ கலம்புரியும் கல்கிரதம் கண்ணும்
காபகனை காண்பந்த நறமாலை கல்கிப்
பாட்டுக்குப் பண்ணிருந்த வாறவர்கள் வாழ்வில்
பாவசமாய்க் கல்கிப்பப் பாவபபடிந் துள்ளேன்
காட்டுக்கப், பாடிட்டுக் கடிந்தனரான் தந்தை
கண்ணா அண்ணையெனைப் புண்ணா கீத்தான்
கோட்டுப்பூக் கோதைபர்கள் கடிநகைக்கின்றார்
குறம்பரிவர் கர்த்தமதி கோன்றவதென்பாரோ.
2. நேசத்தாய் திருத்தொண்டே திடவிரத் மாய்க்கொள்
நோனென்றன் திரிகாலக் கேள்வனைனத் தேர்ந்து
மாசற்ற மலர்க்குமணம் மன்னியவா றந்த
மணவான ரொடுவாழ்வில் மையல்லியினிர்ந்துள்ளேன்
கீச்சொல் நெறநெறன நெரித்தனரான் தந்தை
நேசத்தாய் நெஞ்சில்நெர் பாசத்தை கீத்தான்
வாசத்தார் வஞ்சியின் வசைவழங்கு கின்றார்
வம்பரிவர் வன்மதிதான் வாய்வதுமெந் நாரோ.
3. சமுதமெலாம் சமுக்கின்றிச், சமவுரிமை சார்தல்
சந்தமும் சிந்தையுறச் சசிப்பின்று முயல்வார்
அமுதமதில் அரிவசைவ அமர்ந்திருந்த வாறல்
வானருடன் அகத்தறையில் ஆர்வமலர்ந்துள்ளேன்
நிமுதிமெனத் தியமொழி தெழித்தனரான் தந்தை
தேனாய்க்கொள் அண்ணையெனைத் தியய்த்தன் னிட்டான்
குமுதமுந் கோதைபர்கை கோட்டாகைக் கின்றார்
குணக்கரிவர் குழமெதி கடுவதெந் நாரோ.
4. நெய்கண்ட திருவாடு நெடியபழ கீர்மை
நிம்புதலை நெஞ்சிறை நித்தமுயின் நிடுவார்
நெய்கண்ட இனிமையென அவர்வாழ்கிற கல்கு
கொயற்ற காதலெனக் கெடும்முழி யுள்ளேன்
நெய்கண்ட நெஞ்சினாய்த் கடுகித்தார் தந்தை
கனிந்தமுந் தாயென்பால் கனிந்தமுந் கொண்டான்
நித்தண்ட விழியினென் கிதற்பமுந் கின்றார்
வினரிவர் கிரிந்தமதி வெய்வதுமெந் நாரோ.

5. புவிமுழுதும் புகழ்போக்கும் புனிதமயக் காந்தி
பொன்னுரையே புகலென்ன போற்றிடக் கின்றார்
கவிதையினிற் கனிந்தகவை கவிந்திருந்த வாறு
காதல்கலர் தவர்தொண்டில். கனிமுழுகி யுள்ளேன்
செவிகசப்பச் சேற்றமொழி சிதறினரென் தந்தை
சேமுகத் தாயென்பால் சிடுத்தமுதல் கொண்டாள்
பவிசொழிந்த பாபுரைகள் பகர்கின்றார் பெண்கள்
பதர்களிவர் பார்தமதி பற்றுவுதெந் நாளோ.
6. சோபத்திற் சுழல்நாட்டின் சோர்வகற்றுந் தொண்டே
சுசித்தங்கொள் இகத்துண்மைச் சுகமென்னக் கொண்டார்
திபத்திற் தேசிருந்த வாறவந்தம் வாழ்வில்
தெய்வதக்கா. வணவீன்பத் திகழ்ச்சிசெறிந்துள்ளேன்
சோபத்திற் சோடியமொழி கொழித்தனரென் தந்தை
சுவனையுமுகத் தாயென்பால் குவிந்தமுகம் கொண்டாள்
துபத்திற் புகையெனவே துறகின்றார் பெண்கள்
துர்த்தரிவர் துயமதி துன்றுவதெந் நாளோ.
7. திண்ணியபே றுறுதியொடு தெய்வமதை நம்பி
திவையுமோர் தியக்கமிலாத் தெளிந்தவுளங் கொண்டார்
சண்ணியுளே மணியிருந்து கதிப்பெருகு மாறென்
கருத்திலவன். காதலெனங் கையுருகி யுள்ளேன்
புண்ணியலும் புன்மொழிகள் பொழிந்தனரென் தந்தை
பொன்னென்ற தாயென்பைப் புழுவென்றுந் திட்டாள்
பெண்ணினத்தார் பிழையுரை பேசியிகழ் கின்றார்
பிபரிவர் பெருமதிநான் பெறுவதுமெந் நாளோ.
8. பர்தனங்கொள் பாரதத்தாய் பங்கமெலாம் நீங்கிப்
பாரில்விடு தலைபெறலே பறித்தசுத்தை யினனார்
செந்தமிழிற் செழுமையெனச் சிறப்புறவச் சீமான்
சீரியசே வையிற்செறிந்து சிந்தைமகிழ்த்துள்ளேன்
தொந்தரையார் தோபுரைகள் தொடுக்கின்றார் தந்தை
துங்கமுதத் தாயென்பால் தொக்குமுகம் கொண்டாள்
நிந்தனையாய் நீலிவென்று நீட்டுகின்றார் பெண்கள்
நிகாதரிவர் நேர்மதிநான் நிலவுவதெந் நாளோ.
9. தங்கநிறை தாய்க்கு தயக்கமெலாம் தவிர்த்து
தனித்தபெருஞ் தனையெயுறத் தவயிபற்றுந் தாதர்
குஞ்சுமத்திற் கோலநிறம் கடியவா நந்தக்
கோமாளே பெர்வாழ்விற் குலையிழந்துள்ளேன்

வக்கையற வன்மொழிகள் வழுத்தினரென் தத்தை
வன்னமுதத் தாயென்பால் வாங்கல்முதக் கொண்டான்
மக்கையர் மதப்புமிகு மாற்றமுரைக் கின்றார்
மந்தரீவர் மாண்மதிதான் மன்னுவதெந் நாளோ.

10. பஞ்சாத்தப் பதவையெனப் பாக்கவிழித்துமலும்
பாடத்தாய் படொழியப் பரிந்தபணி யாளர்
மஞ்சனிலை மக்களமே மருவியவா றந்த
மஞ்சரோடு மணையறத்தில் மகைமையாளிந் துள்ளேன்
வெஞ்சினமாய் வேகவுரை விடுத்தனரென் தத்தை
விளக்கமுதத் தாயென்பால் விறைப்புமுதக் கொண்டான்
மிஞ்சியபெண் ணென்றுபழி மிழந்துகின்றார் பெண்கள்
மிடுக்கரிவர் மேன்மதிதான் மேவுவதெந் நாளோ.

பொருட் குறிப்புகள்.

- பாட்டு 1. பன், இசை, இராம. இன்பப் பாவை, இன்பக் கடல், கோட்டுபூக் கோதையர்கள், செழிக்கின்ற களிற் பூக்கின்ற மல்லிகை போலா முதலிய உயர்த்த வாசனை மலர்கள் அணிந்துள்ள பெண்கள்.
- பாட்டு 2. என்யாள் திகிலாக்கேள்வன், இறந்த காலம் கிசழ் காலம் எதிர் காலம் ஆகிய முக்காலங்களிலும் எனது சாயன். மையல், சாதப் பெருக்கு, வண்மதி, வளம் கிறைந்த மதி.
- பாட்டு 3. அழர்ந்தமதில், அமிர்ந்தத்தில் அகந்துறை அகப்பொருட் கூடிய புணர்வு. குணக்கர், கோணலான சொன்னையினர். குறுகமதி, அழகிய மதி.
- பாட்டு 4. நெடியபழ நீர்மை, பழைய உயர்த்த தனமை. கங்கலாட நெஞ்சினாய், கல்லென்பால் கடிய நெஞ் சினாய். விந்தலாட விழியினிகள், வில்ல கிசர்த்த விழியுடைய பெண்கள். வேய்வது, அணிவது, பொருத்தவது.
- பாட்டு 5. சித்புகத்தாய், குளிர்ந்த முகவெண்டிருத்த தாய். பவிசொழிந்த. பதவையற்ற பெருமையற்ற.
- பாட்டு 6. ககிர்ந்தகொள், புண்ணியம் கிறைந்த. நேக, ஒளி. நெய்வாக்காவனவிடும் நெய்வலோகப் பூக் காவன வாழ்வின் இன்பமயம். குவளை, தாமரை. தூர்ந்தர் அற்பர். தூயமதி, பரிசுத்தமதி. துள்ளுவது, ஈர்வது.
- பாட்டு 7. கதிர், ஒளி. புழுவென்றுநீட்டான், புழுவென்று தன்விட்டான், (உத்திட்டான், தன்விட்டான்)
- பாட்டு 8. நோழலாகள், குற்றம் கிறைந்த நொழன். குங்க, அழகிய. நிகாந் சுபர்கள். நிலவுவது, பொரு த்தவது.
- பாட்டு 9. தனித்த, ஒப்பற்ற. தாநி, தொண்டர். கோலநீயம், செனத்தரிய கீறம். கோமாதேடு, காததேடு. வங்கை, நில, பழிமிருத்த, எண்ணம். மாண்டந், மாட்சிமை கிறைந்த மதி.
- பாட்டு 10. பஞ்சாத்தப் பதவை, கட்டிலைகப்பட்டின் பட்சி. படொழிய, தன்பம் குற்றம் குறை முதலிய நிமிசுகள் வரும் தொனய. மஞ்சரோடு, தலைவரோடு, மணையறத்தில், இல்லறத்தில், மிழந்துகின்றார், சொந்தப் பெண்குரர்கள்.

லாவண்ணியம்.

ஓர் இனிய சிறு கதை.

லாவண்ணியம் அவளுடைய பெயருக்குத் தக்கவாறு மிகவும் அழகும் வண்பும் வாய்ந்தவள். தற்சமயம் இவள் வயது பதினாறு இருக்கும். இவள் உமாபதி அய்யரின் இரண்டாவது சமுசாரத்தின் மகள். உமாபதி அய்யருடைய முதல் மனைவிக்கு ஒரு மகள் உண்டு. அவள் சென்னையில் தனது கணவனுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். உமாபதி அய்யர் தஞ்சை ஜில்லாவில் பாபாசம் என்னும் ஊரில் ஓர் பாடசாலை உபாத்தியாயராயிருந்தார். தற்சமயம் அவர் மாதம் நற்பது ரூபாய் பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்.

உமாபதி அய்யர் லாவண்ணியத்திற்குச் சிறு பருவம் முதற்கொண்டே தான் சுயமாகக் கல்வி கற்பித்துக் கொண்டிருந்ததல்லாமல் அவளை விவாகமில்லாமல் வைத்து உயர்தாக்கல்வி கற்பிக்க எண்ணக் கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்க அவருடைய இரண்டாவது மனைவி மூன்று நாள் பலமான கழிச்சலடித்து அதில் காலனாக் கிராயினாள். பிறகு வயது வந்த மகனோடு தனிமையாய் வைத்துக்கொண்டிருக்க இயலாமல் சென்னைக்கு வந்து முதல் மனைவி மகளாகிய கமலத்தின் வீட்டில் வசித்துக்கொண்டு தமது வீட்டிற்கிருகிவிருக்கும் ஓர் பெண்கள் ஹைஸ்கூலில் நான்காவது பாரத்தில் லாவண்ணியத்தைச் சேர்த்தார்.

சிறிசில விடங்களில் ஒரு தாயின் வீபற்றிற் பிறந்த சகோதரிகளே ஒருவர் மேலொருவர் பொறுமைகொண்டு சண்டை சச்சரவு செய்கின்றனர். அப்படியிருக்க இவர்களோ மாற்றார் தாய் மக்கள்! கமலத்திற்கு லாவண்ணியத்தின் ரூப குணங்களையும், புத்தி வன்மையையும் பார்க்கப் பார்க்க உள்ளுக்குள்

பொறுமை மேவிடலாயிற்று. அவள் அதுவகாமலும் குறுங்காமலும் பாடசாலைக்குப் போய் வருவது, தான் வீட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருப்பதாவென்று அவளுக்குத் தோன்றும். அதனால் ஒரு நாள் லாவண்ணியம் காலை நேரத்தில் படிக்க உட்கார்ந்ததும் கமலம் அவளைக் கூப்பிட்டு நச்சு நச்சென்று வேலை செய்பச் சொன்னாள். அதற்கு லாவண்ணியம்— 'அக்கா, எனக்கு இவ்வாரம் பரீட்சையிருக்கிறது; தயவுசெய்து என்னை இன்று மன்னித்து விடு; பரீட்சையில் தோல்வியடைந்தால் மிக்க அவமானம்' என்று சொல்லிவிட்டு அவள் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்று விட்டாள். அன்று அவள் பேரில் கோபங்கொண்டு கமலம் சமையல்செய்யத் தாமதம் செய்தனள். லாவண்ணியம் ஸ்னானம் செய்து போஜனத்திற்கு வந்தபோது சாதம் கூட ஆகவில்லை. அவள் அப்படியே பேசாமல் பட்டினியாய்ப் பாடசாலைக்குப் போய்விட்டாள். சனிஞாயிறில் லாவண்ணியந்தான் சமைப்பாள். சிறிசில சமயங்களில் காலையிலும் சிறிசில சமயங்களில் மாலையிலும் லாவண்ணியம் சமைப்பாள். அவள் தன் மானத்தைக் காக்கும் பொருட்டு எவ்வளவு பாடுபட்டும், யின்தான்.

அவள் வீட்டிற்குச் சுற்ற தூரத்தில் அவளுடைய அன்னையின் சிநேகிதை கிருஷ்ணம்மா என்றொரு சீமாட்டி இருந்தாள். அவளுடைய மகள் ராஜமும் லாவண்ணியத்தின் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ராஜத்தின் மூலமாய் லாவண்ணியம் இன்னொருவற்றிந்து கிருஷ்ணம்மார் அவளை அடிக்கடி வந்து பார்ப்பதும், லாவண்ணியமும் ராஜமும் சேர்ந்த பாடசாலைக்குப் போவதும், ஒருவர்

விட்டும்சொருவர் அடிக்கடி வந்துபோய்க் கொண்டுமிருந்தமையால் இவர்களுள் சிறகம் காளுக்கு என் திடப்பட்டுக்கொண்டு வந்தது.

ராஜத்தின் தம்பன் சிவகுமாரன்; இவனுக்குப் பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பதுவயதிற்கும்கூடும், பி. ஏ. ஆன்ஸுக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். ராஜம், லாவண்ணியம் இவர்களுக்குப் பாடத்தில் ஏதாவது சந்தேகம் வந்தால் அவனிடம் கேட்டு விவரத்திசைந்து சொல்வது வழக்கம்)வார்கள். லாவண்ணியம் எழுதும் சில விபரங்களைக் கண்டு அவன் சூச்சரியமூலம், இக்காலே விபரங்களைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பலாம் என்று இரண்டொரு தடவை குழ்ச்சி செய்தபோதென்றி லாவண்ணியத்தின் கவனம் அங்கு செல்லவில்லை. சிவகுமாரன் லாவண்ணியத்தைத் தன் உடன் பிறந்த சகோதரிகையப்போலவே பாவித்துக்கொண்டிருந்தமையால் அவன் மனதில் பாதொரு விதமான அன்னிய கற்பனை வரவில்லை. லாவண்ணியமும் அவனிடத்தில் அவ்வாறே நடந்துகொண்டிருந்தன.

இவ்வாறிருக்க, உமாபதி அய்யர் விஷ காதலால் பிடிக்கப்பட்டு விட்டத்கட்ட ஒரு மாதம் படுக்கையிற் விட்டது கடைசியாய் இவ்வுலகத்தை விட்டகன்றார். இவர் கோபாயிருக்கும் பொழுது, சிவகுமாரன், ராஜம், கிருஷ்ணம்மாள் இவர்கள் மூன்று லாவண்ணியத்திற்குப் புரிந்த உலகி இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. இதையெல்லாம் கண்டு மேலதிற்கு லாவண்ணியத்தின் பேரினிருந்த அருவியாளுக்கு என் அதிகரிக்கலாயிற்று. இது நிச்சயம்.

கிருஷ்ணம்மாளைப் பற்றி அறிவ மெதுவான பள்ளி ஆவலாயிருப்பார்களாதலால், அவளுடைய வாலாற்றை இங்கு சுந்திச்சொல்வது அதிகப் பிரச்சனாகாதென்று எம்புகிறேன்.

கிருஷ்ணம்மாளுடைய கணவர் பஞ்சராசிய் பர் ஹோசார்ட்டு ஜட்ஜாயிருந்தார், அவருடைய நாற்பத்தைந்தாவது வயதில் திடீரென்று மாணமடைந்தார். அவர் ஏராளமான சொத்துத் தேடி வைத்திருந்ததல்லாமல் கிருஷ்ணம்மாளுக்கும்கூட ஏராளமான சேனம் விடைத்திருந்தது. அவள் நன்றாகக் கற்றறிந்த மாகு; கற்பிற் சிறந்தவள்; பரோபகார சிந்தையுடன் கூடிய திடமான தேய்வ பத்தியுடையவள்.

இம்மாத லாவண்ணியத்தின் நிலைமையைக் கண்டு மனமுருகி அவளுக்குப் படிக்கப் போருளுதவி செய்வதாக மொழி கொடுத்தனன்.

மேலத்தின் புருஷன் லாவண்ணியத்தைக் கண்டு மனமிரங்கி அவளைப் பட்சமாய் நடத்தலானான். அதைக் கண்டு மேலம் அகங்காங்கி கொண்டு அவளை விட்டடைவிட்டுப் போகும்படி சொந்தாடி கொடுக்கலானான். உமாபதி அய்யரால் அதிகப் பொருள் சேர்த்து வைக்க இயலவில்லை. வரும் பெருஷன் நாற்பது ரூபாய் சென்னைகையப் போன்ற காலத்தில் அவ்விருவருடைய செலவிற்கு எம்மட்டும் போதும்? அப்படி யிருந்தும் அவர் கைச் செலவிற்காகக் கைப் பெட்டியில் வைத்திருந்த அற்ப சொற்பத்தைக் மேலம் அபகரித்துக்கொண்டு விட்டான்.

II

தற்சமயத்தில் கிருஷ்ணம்மாள் ஊரிலிருக்கவில்லை; ஏதோ காரியமாய் அபலுநுக்குச்சென்றிருந்தாள்; ராஜமும் அவளுடன் சென்றிருந்தனன். சிவகுமாரன் பி. ஏ. ஆன்ஸு ராஜதானியில் முதன்மையாகத் தேர்ந்த ஐ. லி. எஸ். க்குப் படிக்கும் பொருட்டு சீமைக்குப் புரப்பட்டுப்போய் சில தினங்களாயிருந்தன. ஆகலால் வேறு வழி காணாமல் பெண்களுக்காக ஏற்பட்ட ஹாஸ்டலில்போயிருக்க உத்

தேசந்தொண்டு, ஹாஸ்டல் மேட்ரணைப்போய்ப் பார்த்து அலுமினிய ரோட் முதலியவற்றை அறிந்தி வரும் பொருட்டு அங்கு சென்றான். அந்த ஹாஸ்டல் குமாப்ப செட்டித் தெருவில் முன்றல்தள்ளுள்ள ஓர் வீட்டில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதன் வாயிலில் “இந்திய மாதர் வசதிக் கிருகம்” என்று பெரும் தங்கமுலாம் எழுத்துக்களுடன் கூடிய ஓர் போர்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. வாயிற் காப்போன் திண்ணையில் உட்கார்ந்து தூங்கி விழுந்தகொண்டிருந்தான். லாவண்ணியம் அவனருகிற் சென்று ‘பியூன்’ என்றான். அவன் திடுக்கிட்டெழுந்து நின்று என்னுடைய கைக் கசக்கிக்கொண்டும் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டும் “யாரம்மா நீங்க? என்னுவேணும்?” என்றான். லாவண்ணியம் “மேட்ரன் அம்மாள் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டும், அவர் வீட்டிலிருக்கின்றனரா?” என்றதற்கு “கொஞ்சம்இருக்க, போய் பாத்துட்டுவரேன், அந்தம்மா தூங்கி கட்டு இருக்கற சோம்; போய் எழுப்பினால் கொவுச்சிக்குவாங்க” என்று சொல்லி உட்கொண்டு நிமிஷங்களில் வெளியில் வந்து “உங்களை சூப்போண்டம்மா உள்ளே வாச்சொல்லாங்க” எழுதுன். லாவண்ணியம் உட்கொண்டான்; மேட்ரன் அவர்கள் நெழுற்றத்தில் ஓர் சாய்வு நாற்காலியிலுட்கார்ந்து வாய்வு செலவு கணக்குகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர். அவருக்கு வயது சுமார் முப்பது முப்பத்தைந்திருக்கும். ஆனால் அவர் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளுகிற வயது இருபத்தைந்தாவும். அவர் நேகம் மெலிந்தொடுங்கியிருக்கும், முகம் குறுகிய நெற்றி, நீண்ட நாசி, வட்டமான கண்கள், நெருங்கிய புருவம் இவைகளுடன் கூடியது. நகைப்பு அல்லது புஞ்சிரிப்பு என்பது அவரைக் கண்டால் பறந்து ஓடும். தான் பரோபகாரத்திற்கென ஜனமமெதிர் நிரூப்பிப்போல் சொல்லிக் கொள்வதையும்

வெகு பக்குவமாய் நடிப்பதைக் கண்டு. அங்கு வருபவர்களெல்லோரும் மயங்கு வார்தன். ஆனால் அவ்வம்மைபாரின் உள்ளம் எத்தகைய தென்பது பேர்க்குப் போக விளங்கும். நிற்க.

லாவண்ணியத்தைக் கண்டதும் “நீ எங்கு வந்தீன்? என்ன வேண்டும்?” என்று ஒன்றின்பின்தொன்றாக அதிகார தோரணையுடன் கேட்ட கேள்விகளைக் கேட்டு லாவண்ணியம் சற்று பயந்தான். பிறகு சற்று தைரியத்துடன் தன் வரலாற்றில் முக்கியமான சிலவற்றைச் சொல்லி, அந்த ஹாஸ்டல் ரூல்ஸ் என்னவென்று கேட்டதற்கு மேட்ரன் அவர்கள் “இந்த ஹாஸ்டலில் சோவேண்டுமானால் (1) முதலில் செருவதற்கு எண்ட்ரென்சு பீசு இந்து ரூபாய் கட்டவேண்டும்; (2) வீட்டு வாடகை இந்து ரூபாய்; (3) ஒரு டாங்கு, ஒரு படுக்கைக்கு மேல சாமான் இருந்தால் சாமான் ஒன்றுக்கு அரை ரூபாய் வீதம் வாடகை உயர்த்தப்படும்; (4) சமையற்காரி, பத்துதேய்க்கிறவர், தோட்டி இவர்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுக்க இந்து ரூபாய், (5) இரண்டு ரோம் சாப்பாடு, இரண்டு ரோம் காப்பிச் செலவு பதினைந்து ரூபாய் ஆக மொத்தச் செலவு மாதம் இருபத்தைந்து ரூபாய்; கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இழுத்து ஸ்னானம், துணி தோய்ப்பது முதலியன செய்து கொள்ளவேண்டும். குழாய் ஜலம் வேண்டுமானால் மாதம் அரை ரூபாய், வென்வீர் வேண்டுமானால் ஒரு ரூபாய். ஹாஸ்டல் ரூல்களைப் பற்றி இவ்வும விவரத்தை தெரிய வேண்டுமானால் அதோ நோடல். போர்டில் பார்த்துத் தெரிந்துக்கொள்ளலாம். வசது சோவேண்டுமானால் முதல் தேதியன்று அட்வான்ஸ் பணத்தின வசது சோலாம், வந்து சேர்ந்து விட்டால் ஒரு வருஷத்திற்குள் விட்டுப் போகக்கூடாது. அப்படிப்போனால் அவ்வொரு வருஷத்திலுட்கொண்டுவரும், எண்டிபிளிக்

மென்ட் சார்ஜும் கட்டிவிட்டு வெளியில் கால் வைக்கவேண்டும்.”

மென்ட் அம்மைவாரின் உபரீபாசத்தை லாவன்னிபம் கவனமாப்க்கிட்டு சுற்றலோம் போசித்தப் பிறகு தனக்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுக்கத் திறமை இல்லை என்றும் பதிலளித்த ரூபாயானால் எப்படியாவது கொடுப்பதாகச் சொல்லி கொடுக்கக்கொண்டதன் பேரில், அவள் பெரிசு கருணையுடன் ஒப்புக்கொண்டது போல் கடித்த பூதல் தெங்கடுக வந்து சேர்ந்து விடும்படி உத்தரவளிச்செய்தது.

எல்லாஞ்சேரீதான்; இப்பொழுது மாதம் பதினாறு ரூபாய்க்கு எங்குபோவது? கிருஷ்ணம் மானல் கொடுக்கப்படுவது ஏழு ரூபாய். அவளுக்கு காராளிப் பிடைப்பது ஐந்து ரூபாய். இப்பன்னிரண்டு ரூபாயில் அவள் எனக்குச் செலவாகப் போகும். அது அவள் வீட்டிற்கு வந்து விடா இரண்டு கவனம் சேர்க்கைத் திறமை படுக்கையில் படுத்தான். வெகு நேரம் கையில் நிதனமாக பிடிக்கவில்லை. மறுபடியும் பூதல் தெங்கடுகவாயில் நடைபெறும் போலவேண்டும். கையில் பணமோ பிடைபாது. தன்னிடத்தில் எவ்வளவு தான் இருக்கிறதென்று பார்த்தோமென்று, மெல்ல சத்தம் போட்டுப் பிடைபைத் தடுத்தான். அவள் குற்றம் புத்தகமாகியும், சாமான்களை எல்லாம் எடுத்த ஒருங்கு பித்தெரிவிட்டு பணம் கொடுத்தபடியானது. அதில் சரிபாடு பதினாறு ரூபாய் தானிருந்தது. அதைப் பத்திரமாக எடுத்த மடியிற் கொடுத்தே கொண்டான். சாமான்களை எல்லாம் ஒருங்கு கொடுத்த பிறகு ஒரு புதுமை மடிப்பை எடுத்த கைக்குமையாழை, அதன் மடிப்பை எடுத்த கைக்குமையாழை மெல்ல வளர்ச்சி செய்து வந்தாங்கென்கிற விருத்தி. அந்த சந்தைப் பார்த்தது தன் தந்தை

யின் கையெழுத்தைக் கண்டு அவளுக்கு அடங்காத தக்கம் மெலிட்டது. ஐந்து ரெயில்கள் வரை மனமாற அழுதுகிட்டு ஒரு முறை சுற்றிலும் பார்த்துவிட்டு ஒருவருமில்லை என்று தெரிந்தபிறகு மெல்ல அக்காகி உரையைத் திறந்த அவிசிருக்கும் கடிதங்களை வெளியேறித்தான். அதில் ஒரு பெரிய கடிதமிருந்தது. அதைப் படித்துப் பார்த்த அது மான சாணையாபிருத்தது. அதில் அவர் வெகு காலமாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சேகரித்த வைத்த ஐந்தாயிரம் ரூபாய் இன்ன பங்கி விருத்திதென்றும், அது அவளுடைய இரு பத்திராவது (இருபத்தொன்றாவது) வயதில் வட்டியுடன் அவளுக்குச் சேரவேண்டுமென்றும் எழுதப்பட்டு, காட்சிகளுடைய கையெழுத்துடன் அவர் கையோப்ப மிடப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்டு அவளுக்குத் தன் தந்தையின் பெரில் இருந்த திடமான பக்கியம் அன்பும் உள்ளத்தில் பொங்கி கொஞ்சுடைக்கலாயிற்று. அதை பத்திரமாக மடித்து வைத்துவிட்டு, இனிவாரு நெய் காகித உரையைத் திறந்தான். அதில் ஒரு நெய் புனைப்படமும், ஐந்து ரூபாய் கொடுக்கலும், அவர் கைப்பட எழுதிய ஓர் கடிதமுமிருந்தது. அக்கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்க அவள் கண்ணினின் டம் கீர் ஆறுதல் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. பிறகு புனைப்படத்தை எடுத்த சுற்று லோம் இமைக்காட்டாமல் அதைப் பார்த்து வண்ண மாயிருந்தான். பிறகு அப்படத்தைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான்; கிரசில் வைத்துக்கொண்டான்; திரும்பிவிட்டான். மறுபடியும் அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான்; ஒருவருமில்லை. தான் மாதிரித் தனிமையாக விருக்கிறோம் என்று தெரிந்துகொண்டு அப்படித்தற்கு ஒரு முத்திரை யிட்டான். பிறகு மனதை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு எவ்வாறென்றும் பத்திரப்படுத்தி வைத்துவிட்டு மறுபடியும் படுக்கையில் வந்து

படுத்தின் தற்சமயம் அவளுக்கு நடுக்கத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளிப்பவர்களுக்கு ஓர் படகின் உதவி கிடைத்ததுபோல் தோன்றலாயிற்று. எந்நிர் காலத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டே நித்திரையிலாழ்ந்தான்.

III

உமாபதி அய்யர் கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருந்தார், புகைப்படம் பாருடையது என்றிய நமது வாசகர்கள் அதிக ஆவலுடன் இருப்பார்களல்லவா? ஆதலால் அதிக நேரம் அவர்களைக் கார்க்க வைக்காமல் அக்கடிதத்தையே இங்கு கொடுத்து விடுகிறேன்.

சென்னை,

தேதி 25-6-24

எனதருமைக் குழந்தை லாவண்ணியத்திற்கு சுகல மங்களமு முண்டாவதாக.

என் தேச வலிவு குறைந்து விட்டது. இனி நான் அதிக நாள் உயிர்த்திரேன். ஆதலால் நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய சில சங்கதிகளை இக்கடித மூலமாய்த் தெரிவிக்கிறேன். அதன்படி நீ நடந்துகொள்வாயாகில் உனக்கு நன்மையுண்டாகும்.

நானிருக்கும்பொழுதே நல்ல வாணிகத் தேடி உனக்கு விவாகம்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குச் சிறிது நாட்களாக உதித்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் என் விபாதி ஒன்றி; இரண்டாவது உயர்தாக்க கல்வி கற்றுச் சௌகரியமாயிருக்கும் வுறையில் நான் ஜீவித்திரேன். அன்றி, உயர்தாக்க கல்வி கற்றவர்களைல்லோருமே. சற்குண சம்பன்னர்களாயிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. கல்விச் செருக்கு, தளுக்குமினுக்கு, பொருளாகை, சுய நலத்தின் கண்ணுங்கருத்தி; அடக்கம் அச்சம் நாணம் என்ற பெயரே கிடைப்பது. இக்காலத்து இக்கால

நிகங்களைக் கண்டு உன்னைப் பற்றி என்ரு மிக்கக் கவலை மேவிட்டிருக்கிறது. ஆதலால் உனக்குத் தகுதியான கணவன் சிவகுமாரன் தான். ஜாதகமும் வேறு நன்றாய்ப் பொருந்தி யிருக்கின்றது. நீ எப்படியாவது அவனை மணம் புரிந்த கற்புடன் இல்லறத்தை நடத்து. கீம்பு லன்களை அடக்கி ஆயுள் பரியந்தம் பிரம்மசரி யத்துடன் இருப்பது மிகவும் கஷ்டதாமான விஷயம். ஆதலால் நீ உயர்தாக்க கல்வி கற்ற போதிலும் விவாகம் செய்துகொள்வது தான் உத்தமம். நான் பின்னுமொரு முறை வற்புறுத்திச் சொல்வதென்னவென்றால் உலகத்தில் கற்புடன் வாழவேண்டும். கற்புதான் நமது பெண்களுக்கு பூஷணம். ஆதலால் உயிருக்கே சேதம் வந்தபோதிலும் கற்பென்னும் அரிப பூஷணத்தை இழக்கலாகாது.

உன் தமக்கை கமலத்துக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்து நகை நட்புகளும் கொடுத்திருக்கிறேன். உனக்கு அதெல்லாம் ஒன்றும் செய்யவில்லை யென்ற சென்னை பாங்கியில் ஐயா பிரம் ரூபாய் வைத்து, அது உனக்கு இருபத் தொன்றாவது வயதில் வட்டியுடன் கொடுக்கும் படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அதன்றி ஐந்து ரூபாய் இத்துடன் வைத்திருக்கிறேன். பத்திரமாதவைத்துக்கொண்டு போதாததற்கு உன் தமிழ் நடை வேறு அழகாயிருக்கிற படியால் பத்திரிகைகளுக்கு விஷயங்களை எழுதியனுப்பி அதன் மூலமாய்ப் பொருளை சம்பாதித்து எப்படியாவது நல்ல மார்க்கத்தி லிருந்து இகபா கதத்தைத் தேடிக்கொள்வாயாக.

அனை ஆசீர்வாதம்.

இப்படிக்கு

உன் அன்புடைய தந்தை

உமாபதி அய்யன்.

மறு தினம் காலை வாவண்ணியம் தன் சாமான்களை மெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு தமக்கையினிடம் போய் கமங்காரம் செய்து "அக்கா, கான்போய் வருகிறேன். பெண்களுக்கு காசு ஏற்பட்டுள்ள ஹாஸ்டலிலிருந்து இவ்வொரு வருஷத்தை எப்படியாவது தன்னிடமிருந்து, மூன்றுக்குப் படிப்பதோ இல்லையோ என்பதைப்பற்றி தயோசித்தக்கொள்ளுகிறேன்; உயர்ந்த இரண்டு வருஷங்களாக என்னை நீ விட்டிருக்கையெதற்கொண்டு அன்புடன் ஆதரித்ததற்காக நான் மிகவும் கனகரி செய்கின்றேன். நான் செய்த தப்புக்காக யெல்லாம் தயவுடன் மன்னித்த விடு" என்றாள்.

மேலத்திற்கு ஒன்றும் பேசா வொழியில்லை. ஆனால் தனது உடைய நிமிஷணையைப் பொறுக்க முடியாமல் அவள் விட்டகலிட்டு வெளியே செல்லுமா என்பது மட்டும் அவள் மனதில் உதறதாமதமாகப் போகவில்லை. திருந்தபோதிலும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் "என்னவோ, உங்கள் செலவுகளையாவது வைத்துக்கொள்ள என்ன ஒரு முடியாதது போலிறது. அதைப் பற்றி எங்களுக்குத் தாமதமாகத் தானிருக்கிறது. விட்டு விடுவாற்போய் கொண்டு; குணமாகிறது; உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்" என்று சொன்னாள். மேலத்தின் புதுஷன் தன் மனைகயின் குணத்தை உருவாக்காமலுள்ளபடியால் வருத்தமடைய ஒன்றும் இல்லாமலிருந்து விட்டான்.

வாவண்ணியம் திருவருக்கும் கமங்கரித்து விட்ட சாமான்களை மெல்லாம் வண்டிக்காரன் எந்தது உண்டாயின கைக்கச்செல்லி தானும் ஏறிக்கொண்டு சென்று விட்டான். வாவண்ணியம் போய் திரைநதி தினங்களுக்கெல்லாம் கமலத்தின் கண்களிடமிருந்து அவளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. ரூபாய் ஐந்து. அக்காவிடம் தன் அம்மா வாவண்ணியத்திற்கு வேறொரு கையாள் உதவியும் செய்ய இயலாதவாறு இருப்பதாகவும்,

அப்படி ஏதாவது சமயம் ரோகிதால் தம்மாலான உதவி செய்வதாயும், தற்சமயம் தம் மனைகயிக்குத் தெரியாமல் மாதம் ஐந்து ரூபாய் கொடுத்திருக்கவதாகவும் பட்சமுடன் எழுதியிருந்தார். அதைக் கண்டு வாவண்ணியத்திற்குத் தன் தமக்கையைப் பற்றி வருத்தமும், அவள் புதுஷனுடைய கல்ல குணத்தைக் கண்டு சமாதானமுமுண்டாயிற்று.

வாவண்ணியம் மிகவும் புத்திசாலி. கிருஷ்ணம்மாவிடமிருந்து வரும் பத்த ரூபாய், கமலத்தின் புதுஷனிடமிருந்து வரும் ஐந்து ரூபாய், தனக்குக்கிடைக்கும் கங்காலாஷிப் ஐந்து ரூபாய் இவ்விருபது ரூபாயில் வெகு சாமர்த்தியத்தான் தன் செலவைச் செய்து கொள்வாள். அன்றி ஒழிவு கோத்தில் சில பத்திரிகைகளுக்கு விஷயங்கள் எழுதிவனுப்பி அதன் மூலமாய் மாதம் பத்த அல்லது பதினைந்து ரூபாய் சம்பாதித்துத் துணிமணிகள் வாங்கிக் கொள்வாள்.

வாவண்ணியம் ஹாஸ்டலுக்குப்போய் சில தினங்களுக்குப்பிறகு அவளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. பெண்களுக்கு வரும் கடிதங்களை யெல்லாம் மேடான் அம்மைமயவர்கள் உடைத்துப் பார்த்துப் பிறகு அவர்களுக்குக் கொடுப்பது ஹாஸ்டல் முக்கிய நூல்களிலொன்று. வழக்கப்படி மேடான் அவர்கள் அக்கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்தனர். அது ஒரு அயோக்கியமான மனிதனால் எழுதப்பட்ட காதல வெளியிடும் கடிதம். அதைக் கண்டு மேடான் அவர்களுக்கு வாவண்ணியத்தின் பேரில் தவிர்த்துமுண்டாய் அவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டதற்கு அவள் தனக்கொன்றும் தெரியாதது, பாராதினும் பொறுமைக்காக எழுதியிருக்கக்கூடும் என்று எவ்வளவு சொல்லியும் அவளுக்கு கம்பிக்கையுண்டாகவில்லை. ஆகவே; அன்று முதல் வாவண்ணியத்தின் பேரில் கெடுகாவல் ஏற்பட்டது.

அக்கடிதம் எழுதின மனிதன் யாரெனில் கமலத்தின் உறவினனும் அன்பர்களில் (காதலர்களில்) ஒருவனும். இவன் லாவண்ணியத் தைப்பன்முறைகளில் பார்த்திருக்கிறான். ஆதலால் அவனை எவ்விதத்திலாவது மணம் புரிய வேண்டும் அல்லது அவனை அதுபலிக்கவேண்டுமென்கிற பேராகை அவனுக்குத்தத்தமையால், அவன் அவ்வுத்தியோகத்திற்குத் தலைப்பட்டான். அவன் பெயர் பாபு. அவனுக்கிப்போழுது காற்பது வயதிற்குக்கும். சுமார் ஐந்தாவது பாரம் வரையில் படித்திருப்பான். அதற்குள் கேட்ட சகவாசத்தினால் சிறு வயதிலேயே நெறி தவறி அயோக்கியப் பையன்களுடன் ஊர் சுற்றுவதும், பொடி, சுருட்டு, குடி, ரங்காட்டம் இவைகளிலும் வல்லவனுான்.

இவன் லாவண்ணியத்திற்குப் பல கடிதங்கள் எழுதினான். பதிலில்லை. கடைசியாய் மேட்டான் அவர்களுக்கு, தனக்கு வது வேண்டுமென்றும், மேட்டிருலேஷன் வரை படித்த சுமார் பதினெட்டு வயதுள்ள பெண் தேடிவையென்றும், தான் தூர தேசத்தில்—ரங்கூனில்—உத்தியோகமாயிருந்த மாதம் முன்னூறு ரூபாய் சம்பாதிப்பதாகவும் எழுதியிருந்தான்.

அவர் லாவண்ணியத்தைக் கூப்பிட்டு “உன்னைப் பார்க்க யாரோ வரப்போகிறார்களாம். தலைவாரிப்பின்னிக்கொண்டுதயாராயிரு” என்று சொல்லிவிட்டு, வதுவைக்கேட்டேழுதின மனிதனுக்கு சாயங்காலம் ரெறில் வந்த பார்த்தும் படி ஒரு சிட்டேழுதி சேவகனிடம் அனுப்பிவிட்டு, சாயங்காலம் நாஷடித்ததும் மேட்டான் அவர்கள் உள்ளுக்கும் வெனிக்கும் அலைக்கொண்டு எதிர் பார்த்த வண்ணமாயிருந்தனர்.

பாபம்! லாவண்ணியத்திற்கு ஒன்றமே தெரியாது. கமலத்தின் புருஷன் அல்லது கிருஷ்ணம்மாள் இவர்கள் யாராகிலும் வரு

வார்களு என்று அவன் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

மணி நாஷடித்துப் பத்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் சுமார் காற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஓர் மனிதன் சிறத்தில் காக்கையைப்போலும், உருவத்தில் ரப்பர் பந்திற்குக் கைகால் முளைத்தது போலும், தனக்கு முன்னிலையில் என்னவிருக்கிற தென்பகைக் குனிந்து பார்க்க இயலாத அவ்வளவு பெரிய வயிற்றையுடைய ஒருவர் ஸூட் போட்டுக்கொண்டு வாயிலுக் கருகியிருக்கும் நிஸிடர்ஸ் ரூமில் தோன்றினார். முதலில் மேட்டான் அவர்கள் பொய் சுற்று நேரம் அவருடன் பேசிவிட்டு, வந்த லாவண்ணியத்தை அழைத்துச் சென்றனர். லாவண்ணியம் அம்மனிதனைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு சரோலென்று திரும்பி வந்து பேசாமல் தன் ஜாக்கைக்குப் பொய்யிட்டான். வந்தவர் மேட்டானிடம் மெல்ல ஏதோ சொல்லிக்விட்டுப் பொய்யிட்டார்.

பிறகு மேட்டான் லாவண்ணியத்தினிடம் வந்து அவன் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்டதற்கு அவன் பரிச்சய மில்லாத மனிதனுடன் பேசத் தான் தயாராயில்லை என்று சொன்னார். அதற்கு மேட்டான் “உன்னை அவருக்குப்பரிச்சயப்படுத்திவைக்கத் தான் அழைத்துச் சென்றேன்; அவர் நல்ல பெரிய மனிதர்; சீமான்; ரங்கூனில் வேலை; மாதம் முன்னூறு ரூபாய் சம்பாதிக்கிறார். அவர் படித்த பெண்ணைக் கலியாணம்செய்து கொள்ளவேண்டுமாம். உனக்கும் திக்கில்லை. அவரைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டபாலுல் சுமாயிருப்பாயென்று பார்த்தேன்” என்றனர்.

லாவண்ணியம்—எனக்கு முன்பின் தெரியாமல் நீங்கள் இப்படிச் செய்தது எனக்குக் அதிக பிடுத்தத்தைத் தருகிறது. எனக்குக்

கவிபாணம் செய்து கொள்கிற யோசனையே பிழை. அப்படி வேண்டுமானால், எனக்கிசைந்த வாணைத் தேடிக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும். அதைப்பற்றிய கவிதை உங்களுக்குத் தேவையில்லை” என்று சற்று கோபத்தடன் பேசியிட்டான்.

சூயிற்ற ; லாவண்ணியத்தைப் படுத்த இரண்டு காரணங்கள் கிடைத்தன. லாவண்ணியத்தை எப்படியாவது தனக்கு வசப்படுத்திக் கொடுத்தால் மேடான் அம்மைபவர்களுக்கு இருந்து ரூபாய் கமிஷன் கொடுப்பதாக மெது பாபு சொல்லியிருந்தான். அது இல்லாமற்போனது அவ்வம்மைக்கு மிக்க கோபம். அசனில் ஒன்றிரண்டு ஈஷபத்திலும் லாவண்ணியத்திற்குக் கொடுத்த தொந்தரவை விவரித்தெழுதவதென்றால் அதிக விரிவாகுமாதலால் இத்தடன் நிறுத்திவிட்டு மெது கதைப்பதின் தொடர்வோம்.

லாவண்ணியம் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ஒரு வருஷ காலத்தைப் போக்கினான். மார்க் மாதத்தில் அவன் பரீட்சையும் முடிந்தது. இனி அவளுக்கு ஹாஸ்டலிலிருக்கப் பிடிக்கலை. ஆகலால் பரீட்சையின் முடிவு தெரிந்தது மாதத்தில் கல்லூரிப் பாடசாலைகள் எல்லாத்திரும்வதா தனது தமக்கையின் வீட்டுப் போயிருக்கலாமா வென்றண்ணக்கொண்டான். அன்ற மாலை மீள்த மணிக்கு கமலத்தின் வீட்டிற்குப்போய் அவளைப் பார்த்த வாசமென்றபொழுது. கமலத்தின் புருஷன் இன்னும் சூயிற்றிற்ற வந்திருக்கவில்லை. இவன் ‘அக்கா’ என்றழைத்ததொண்டே உட்புகுந்தான். கமலம் மிற்றத்தொத்திடக்கார்த்த காய்நிறி தேக்கிக்கொண்டிருந்தான். லாவண்ணியத்தைக் கண்டதும் “அடி பாபி, நீ எங்க என் வீட்டுக்கு வந்தாய்? மானம் கெட்ட உயே! என் வீட்டில் அடி வைக்காதே;

படிக்கிற சாக்கிட்டு ஊர் மேய்கிறவனே——” என்று கக்குரலிட்டுக் கண்டபீடி வைவதற் காரம்பித்தான். லாவண்ணியம் தமக்கையின் ருசிற்பாய் உட்கார்த்து, தான் அத்தகைய வளல்லென்று எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. லாவண்ணியத்திற்கு அடக்கா துக்கமுண்டாய்த் தேம்பித் தேம்பி அழலானான். பாபம்! அவளுக்கு இந்தத் தமக்கையைத்தவிர வேறு உறவினர் கிடையாதது. கமலம் எவ்வளவு படுத்தியபோதிலும் பொறுமையுடன் பொறுத்துக்கொண்டு எவ்வளவோ அன்பு பாராட்டுவான். பிரயோஜனமென்ன? செவிலன் காதில் சங்கடவதுபோல்தான். இதெல்லாம் பாபுவின் போதனையென்று கன்கறித்தும் ஒன்றையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், ‘அக்கா, நான் போய் வருகிறேன். உனக்கு சம்மதமானால் இரண்டு மாத காலம் உன் வீட்டில் வந்திருக்க எண்ணக்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றான். கமலம் இடங்கொடாமல் “நீ எக் கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன? என் வீட்டில் அடி வைக்காதே, எழுந்த நட” என்று கோபா வேசத்துடன் சொல்லவே, லாவண்ணியத்தின் மனம் வெறுத்தது அவ்விடத்தினின்றும் வெளி வந்தான். மணி ஆறரை அடித்தது விட்டது. நேரம் பொறுத்த ஹாஸ்டலுக்குப் போனால் மேடான் அவர்கள் கோபித்துக் கொள்வார்கள். என்ன செய்வான் பாபம்! தன்கிதியை நினைத்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டே ஹாஸ்டல் ரொக்கி நடக்கலானான். மாலை நேரமான படியால் மேடார்களும், பஸ்களும், சாலைகளில் - பறக்கின்றன; ஜனப்பெருக்கமோ சொல்ல முடியாதது. இதற்கிடையில் கைப்பையில் மீது பாபு மெல்ல அவளைப் பின் தொடர்ந்த வந்த “லாவண்ணியம்” என்றான். அவன் கிடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்க பாபுவைக் கண்டு பயந்த ஒதுங்கினான். இதற்குள் மேடார்களும் பஸ்களும் முன்னும் பின்னு

மீத வா, இரண்டு மோட்டார்களுக்கிடையில் பாபு அதப்பட்டுக்கொண்டான். கைகில் சக் குச்சுராயிற்று. அவன் மண்டையில் பலத்த வாயம்பட்டு முர்ச்சைப்படைந்தான். அவனை மோட்டாரில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு ஆக பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது.

லாவண்ணியமும் மிக அபாயகரமான நிலைமையிலிருப்பதை கவனித்த கிருஷ்ணமான் தன் மோட்டாரைச் சட்டென்று நிறுத்தி அவளிடம் ஒடிப்போய் அவளை ஒதுக்குவதற்குள் ஒரு வண்டியின் சகடை அவன்மேல் உறைந்து அவள் கீழே விழுந்து முர்ச்சையடைந்தாள். அதற்குள் ராஜமும் வண்டியிலிருந்து இறங்கிவந்து, இருவருமாகமெல்ல அவளைத் தூக்கிக் காரில் போட்டுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றபின்னர் மூலமாய் டாக்டரைத்தருவித்து, அவளுக்கு ஓளவுதோபசாரம் செய்யப்பட்டது. தாயங்கள் கழுவிக்கட்டப்பட்டன. அப்படிப் பெரிய காயம் ஒன்றும் படவில்லை. சில மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அவள் கண்களை திறந்தபோது ஒரு புறம் கிருஷ்ணம் மாறும், மற்றொரு புறம் சிவகுமாரனுமாக உட்கார்ந்திருந்தார். சிவகுமான் சீமையிலிருந்து திரும்பி வந்த சங்கதி அவளுக்கு இப்பொழுதுதான் தெரியும். அவளைக் கண்டதும் தகப்பனார் எழுதியிருப்பது ஞாபகத்திற்கு வந்து சற்று வெட்கமுற்றான். அன்றிரவு அவளை வெகு ஜக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது.

மறுபடி காலையில் லாவண்ணியம் மெல்ல எழுந்தாட்கார்ந்தாள். அவளிருந்த அறைக்குள் பல் தேய்க்க ஜலம் காப்பி முதலியன கொண்டு வந்து கொடுக்கப்பட்டன. அவள் பல் தேய்த்துக் காப்பியருந்திச்சுற்ற உலாற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது சிவகுமான் அவளை விசாரிக்க அங்கு வந்தான்.

அப்பொழுது அவன் தான் ஹாஸ்ட்ஸுக்குப் போகவேண்டும், மோட்டாருக்கு சங்கதி தெரிவிக்காவிடில் ஏதாவது விபரீதம் நேரிடும் என்று சொன்னதற்கு சிவகுமான், “அதெல்லாம் பரவாயில்லை. நான்போய் நடந்த சங்கதி சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்; உடம்பு சொஸ்தமான பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று வெளியிற் போய்விட்டான். லாவண்ணியத்தால் அவன் பேச்சை மறுக்கமுடியவில்லை.

IV

லாவண்ணியம் அபாயத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்வதற்கு முதல் நாள்தான் சிவகுமான் சீமையிலிருந்து வந்திருந்தான். அவனுக்கு கோயம்பத்தூரில் கலெக்டர் வேலைக்கு உத்தரவு வந்திருந்தது. ஒரு வாரத்தில் போய் வேலை பொப்புக்கொள்ளவேண்டும். லாவண்ணியத்திற்கு இச்சங்கதி தெரிவித்தது அவன்முன்னுக்கு என்ன செய்யப்போகிறான் என்பதைக் கேட்டு அதற்கு அவன் தன்னுடைய உதவி செய்ய வேண்டுமென்கிற உத்தேசத்துடன் அவருடைய அறைக்குச் சென்றான். தற்சமயத்தில் லாவண்ணியம் ஒரு புதைப்படத்தையும், கடிதத்தையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஜன்னலண்டை நின்றுகொண்டு அப்படத்தைப் பார்ப்பதில் மெய் மறந்திருந்தாள். சிவகுமான் வந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை. அப்பொழுது சிவகுமான் உட்செல்ல சற்று தங்கினான். பிறகு கதவில் டிக்கிக்கென்று தட்டினான். லாவண்ணியம் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்து, கையிலிருந்த படத்தையும் கடிதத்தையும் மேஜையில் வைத்துவிட்டு, ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப்போட்டு “உட்காலாம்” என்றான். சிவகுமான் வந்துட்கார்த்து அவருடைய கைமத்தை கிசாரிப்பது பிறகு “முன்னுக்கு என்ன செய்ய உத்தேசிக்கொண்டிருக்க

சிறுப்; எனக்குக் கோயம்பத்தூரில் வேலைபாய் உத்தரவு வந்திருக்கிறது. அதித வாரம் அம் மாவையும் ராஜத்தை அழைத்துக்கொண்டு போவதாயிருக்கிறேன். பரிட்சையின் முடியு தெரிசிறுவகையில் எக்களுடன் வந்து இருக்கப் பிரியமானால் வாலாம். இல்லாவிட்டால் இவ் வேப சௌகரியம்போல் இருக்கவேண்டுமா னால் இருக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஹாண்டலிலிருந்து கஷ்டப்படு வது உசிதமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; இல்லை, விவாகம் செய்து கொண்டு இல்லறத் தில் அமரவேண்டுமானால் அப்படியும் செய்ய லாம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மேனஜரி லிருக்கும் புகைப்படத்தை எடுத்தான். ஆச் சரிபழுந்துள். லாவண்ணியத்தை உற்றுப் பார்த்தான்; அவள் தலை குனிந்த வண்ணமாய் நின்றிருந்தாள். அவளை ரோக்கி "லாவண்ணி யம் இதென்ன? இப்படம் உனக்கெப்படிக் கிடைத்தது? இது நான் எம். ஏ. பால் பண் னினதும் எடுத்ததல்லவா."

லாவண்ணியம்—"ஆம், அது எனக்கு என் தந்தையாரால் அளிக்கப்பட்ட சேனம்," என்று சொல்லித் தப்பினார் எழுதிய கடித த்தை எடுத்த அவன் கையிற் கொடுத்தான். சிவகுமாரன் அதைப் படித்துப் பார்த்து விட்டு "லாவண்ணியம், உன் தந்தை கொடு த்த சேனத்தை நீ பாடுதரு சந்தேகமு

மின்றி ஸ்விசரித்துக் கொள்ளலாம்" தன் விட்டை நாடிவந்த லக்ஷ்மியை வரவேற்று ஆசரிக்க பாடுதரு ஆசைப்பமுயில்லைப் லவா?" என்று காந்தாலியினின்றும் எழுந்து அவளருகிற் சென்று அவள் பாதத்தைப் பிடி த்த அவளை அருகிற் சேர்த்துக்கொண் டான். தற்சமயத்தில் தோட்டத்தினின்றும் புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு அவ்வழி யாக வந்த ராஜம் தன் மடியிலிருந்த புஷ் பங்களை அப்படியே தூவினான். சிவகுமார னுக்கும் லாவண்ணியத்திற்கும் உண்டான ஆனந்தத்திற்கு ஓளவில்லை.

அவ்வாரத்தில் ஓர் நல்ல முகூர்த்தத்தில் அவர்களுடைய விவாக மகோற்சவம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. மேடான் அம்மை அவர்களுக்கும் பத்திரிகை அனுப்பப் பட்டிருந்தது. மேடான் அவர்கள் விவாகத் திற்கு வந்திருந்தனர். ஆனால் லாவண்ணியம் தன் கையினின்றும் நழுவிவிட்டதைப் பற்றி அவருக்குச், சூற்று வருத்தத்தான். சிருஷ்ண மாளுக்கு இவ்வளவு நல்ல மருமகள் கிடைத்த தற்காக மிதமிஞ்சின ஆனந்தமுண்டாயிற்று. லாவண்ணியம், தன் மாமியார் காத்தனார் முத லியவர்களை மிகவும் அன்புடன் ஆதரித்து வெகு விமரிசையாக இல்லறத்தை நடத்தலா னான்.

சபம்!

EVERY HOUSE
SHOULD STOCK A BOTTLE OF
AMRUTANJAN
THE BEST PAIN BALM.
Price Rs. 10 a bottle.

நூர்ஜஹான் அல்லது பாதகண்டத்துச் சௌந்தரியக் கொடி.

• (ஸ்ரீமதி பர்கீரதி அம்மாள்)

(466-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ராஜா பிரதாபசிம்மனுக்கு உதவிபுரியும் பொருட்டி பற்பல வம்சத்த ராஜபுத்திர விரர்கள் கும்பளமேர் கோட்டைக்கு எதிரில் உடனாகுள்ளேன்பதைப் பற்றி முன்னர் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது பாதுஷாயின் சேனியின் ஸ்கிதிகைக் குறித்த கவனிப்பேம். மொகலாய சேனாதிபதி மான்சிங் இளவரசன் சலீமுடன் மெவாடா தேசத்தை யடைந்து, மஞ்சள் கோட்டைக்கு வெளியிற் கூடாரங்க ளமைத்துச் சேனைகளுடன் தங்கலானன், அக் கோட்டையின் எதிரிலிருந்த விஸ்தீர்ண மான மைதானத்தில் எங்கும் ஒரே கூடா

மயமரகவே யிருந்தது. கூடாரங்களுக்கு மத்தியில் இளவரசன் சலீமின் கூடாரம் தென்பட்டது. அதைக் கூடாரமென்ப பதாரது ஓர் சிறு அரண்மனை யெனவே சொல்லவேண்டும். கூடாரத்திற்குள் காஷ்மீர் ரத்னகம்பளம் விரிக்கப் பட்டிருந்தது. காட்டிலும் இளவரசன் தன் வைபவங்களை இரக்கவேண்டுமென எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அக் கூடாரத்திற்கருகில் முக்கிய சேனாதிபதி மான்சிங் கின் கூடாரமிருந்தது. கூடாரங்களில் இரண்டு மாதங்களாய்த் தங்கியிருந்தபோதிலும், என்ன மகத்தான காரியத்தை உத்தேசித்து யிடு வாசல்களை விடுத்து வந்துள்ளோம் என்

பகதர் இளவரசனும் அவனது சகாக்களும் நினைக்கவேயில்லை. ஆன்மனையில் நடந்த வந்த தடபுடல்சுளெல்லாம் இங்கும் காணப்பட்டன. நாட்டியப் பெண்களது பாட்டிலும், தமாஷாவிலும் இளவரசன் நெழும்பகாலத்தைக் கழித்த வந்தான்.

வழக்கம்போல் அன்றம் இளவரசன் குது கலைய்க் காலத்தைக் கழித்துவரும்பொழுது, ஒரு சேவகன் உள் துறைந்த வணக்கத்தடன் தன்டனிட், “அரசே! சேனாதிபதி மான் சிக் தங்களைக் காண வந்துள்ளார்” என்றான். இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பாட்டுக் கச் சேரி நின்றது. ஆங்கிருந்தவர்களல்லாரும் கூடாரத்தை விடுத்த வெளிப்ப சென்றனர். மானசிக் உள் துறைந்த இளவரசனுக்கு வலதபுறமிருந்த சூசனத்தில் அமர்ந்தான். உடனே இளவரசன் மான்சிக்கை நோக்கி, “ஐயா! சன்னை எப்பொழுது ஆரம்பமா ரும்?” என வினவினான்.

மான்சிக்:—“இன்னும் இன்னும் மூன்று நாட் களில் புத்தம் ஆரம்பமாகும். நீங்கள் சத் தருவை பெற்றீர்கள் தயாராயிருக்கவேண் டே.”

சலீம்:—“உமது ஆங்குறையல்லவா எதிர் பார்த்திருக்கிறேன்.”

மான்சிக்:—“சரி, ஆயினும் இளவரசே! நீர் மிகவும் இக்காரை யுடனிருக்கவேண்டும். பிரதாபசிம்மம் ஏளமான விரகைச் சேரித்தந்தான் இதையும்றி எனக்கு மவனுக்கும்—”

சலீம்:—“என் மௌனமாயிருக்கிறீர்?”

மான்சிக்:—“இளவரசே! பிரதாபசிம்மன் ஒரு காலத்தில் என்னை அவமானப்படுத்தி யுள்ளான். இச்சங்கதிகளைப் பற்றி நான் பாதுஷாவினிடம் முன்னாலேயே பகர்ந்துள் ளேன்.”

சலீம்:—“அதென்ன சொல்லும்.”

மான்சிக்:—“சொலாபுரத்தில் ஜபங்கொண்ட பிச், ஆகாசிக்குத் திரும்பி மேவாடா வழியாகச் செல்லும்பொழுது, பிரதாபசிம் மனைக் காண நோர்ந்தது. அவன் என்னை உப சரித்து வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். ஆனால் போஜன காலத்தில் அவன் எங்கள் பந்தியிலுட்காரயில்லை. நாங்கள் இவனுக்கா கக் காத்திருக்க, இவனது குமான் தன் தந்தை தலைவலியோடு படுத்திருப்பதால் எங்கெல்லோனாரையும் போஜனஞ் செய்யும் படி பகர்ந்தான். நாங்கள் மொகலாய அரசுக்களுக்குப் பெண்களைக் கொடுத்து விவா கஞ் செய்திருப்பதால், எங்கள் பந்தியிலுட் காக் கூடாததைத் தலைவலியென்று பாசா ன்கு செய்தான்.”

சலீம்:—“பிரதாபன் உங்களை அவமானஞ் செய்திருப்பதுமன்றி, எங்களையும் அலட்சி யப்படுத்தியுள்ளான். அப்பாது புத்திரன் சலீம் என்னை ராணபுரியில் இதற்குப் பழிக் குப் பழி வாங்காதான், பிதிகொள்ளக் காரணமில்லை.”

மான்சிக் இளவரசனது வார்த்தைகளைக்கேட்டு சந்தோஷங்கொண்டவனாய்த் தன் கூடாரத்தை படைந்தான்.

(தொடரும்)

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்.

(ஸ்ரீமதி கஜலக்ஷ்மி அம்மாள்.)

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரென்பதை நாம் பூரணமாக நம்பவேண்டும். அவர் அகில லோகங்களுக்கும் ஒரே நாயகர். அவர் ஆன்மாக்களிடத்து அளவு கடந்த திருவருளே திருமேனியாகவுடையார். அவர் புண்ணியஞ்செய்த ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தையும் பாபஞ்செய்த ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பத்தையும் கொடுக்கிறார். துன்பத்தைக் கொடுத்தவினால் நாம் அவரை வெறுக்கக்கூடாது. தீமை செய்த பிள்ளைகளைத் தந்தைதாயார் தண்டிப்பதைப் போலவே பாபஞ்செய்த ஆன்மாக்களைத் தண்டித்தல் மேலே பாபஞ்செய்யாவண்ணம் தடுத்து அவர்களை நல்வழியிலே செலுத்தி உய்கித்தற்கு ஏதுவாதவினால் அதையும் கருணையே, அன்பில்லாத வழிபாடு உயிரில்லாத உடம்புபோலவே. அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நெகிழ்ச்சி. நாம் அவரை அன்போடு பக்தி ஆசாரத்துடனும் துதித்துவணங்கல்வேண்டும். பிற உயிர்களிடத்து அன்பில்லாதவர் தீம்புமிருக்குத் தாமே வஞ்சகர். பிற உயிர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வது கடவுளுக்கே துரோகஞ் செய்வதாய் இருக்கிறது. உயிர்களெல்லாம் கடவுளின் திருமேனிகள். பிற உயிர்தளிடத்து அன்பில்லாதவர்கள் கடவுளிடத்து அன்புடையவர்களாயிருக்க மாட்டார்களென்பதை நாம் அனுபவத்திலே காணலாகும். அன்பு யாரிடத்திருக்குமோ அவர்களிடத்தில் பழி பாபங்கள் இருக்கமாட்டா. ஹிருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள் பாக்கியமுள்ளவர்கள். நாம் நல்லதென்றால் அதன் களியும் நல்லதாயிருக்கும். மாமானது களியினாலறிபப்படும். அதுபோலவே நமது ஹிருதயம் சுத்தமாயிருந்தால் நல்ல

எண்ணமும் ஆன்மாக்களிடத் தன்புமிருக்கும். ஹிருதயம் களங்கமுள்ளதாயிருக்குமாயில் அதினின்ற உண்டாகும் எண்ணங்களும் களங்கமுள்ளனவாக விருக்கும். கடவுளிடத்து அன்பிராது.

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்று சிலர் கேட்டிற்றதும் அதற்கு யிகடையாகப் பிரகலாதன் கூறியதுபோல் சிலர் கூறுவதுமுண்டு. ஆனால், அவரை என் கண் முன்னே காட்டு, பார்ப்போமென்றால் எப்படிக்காட்டுவது? நாம் இருள் குழிந்த ஒரு இடத்திலிருந்தபடியே ஒரு பொருளின் உருவத்தைக் காண இச்சிக்கின் அப்பொருளின் உருவம் நமது கண்களுக்குத் தோன்றுமா? தோற்றாது. அதுபோல் மாயையால் மூடப்பட்டிருக்கிற மனக்கண்ணையுடைய நாம் ஞானக்கண்ணைக் கொண்டு பார்த்தால் கடவுள் தோற்றுவார். அல்லாமல் நாம். அவரைக் காண்பதென்றால் எவ்விதம் காண்பது? கருணையங்கடலாகிய பகவானை நாம் மாயை குழிந்த கண்களைக்கொண்டு காண்பதென்றால் சாமானியமல்ல. நாம் கடவுளைக் காணவேண்டுமானால் முதலில் ஆன்மாவை அறியவேண்டும். ஆன்மாவை அறிவதே ஒருவன் செய்பத் தக்க எல்லாக்காரியங்களிலும் மிகக் கஷ்டமானது. ஆனால் அசாதத்தியமானதல்ல. ஆன்மாவை யறிவதே ஆன்மஞானம் என்று கூறப்படுகிறது. அதை யறிந்தோரோ மகான்கள் எனறும் பிரம்ம ஞானிகளென்றும் கூறப்படுகிறார்கள். ஆன்மஞான ஆராய்ச்சியிலும் அனுபவத்திலும் நமது முன்னோரோ உலகில் முதன்மையானவர்கள்.

ஆன்மஞானம் ஒன்றே நம்மைப் பிறப்பற்ற நித்தியானந்த பதவியில் சேர்க்கவல்ல

லது. ஆம்மனாஸயில்லாதவர் கடவுளைக் காணமுடியாது. பரமான்மாவே கடவுள், உலகெல்லாம் எல்லா ஆன்மாக்களும் எங்கும் நிறைந்த பரமான்மாவின் ஓர் பாகமே. பரமான்மாவை அன்றி ஆன்மாக்கள் இல்லை. கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறபடியால் ஆன்மா இல்லாத இடமே இல்லை. ஆன்மா இல்லாத இடம் ஒன்றானதில் அங்கு கடவுளும் இல்லை. ஆகையால் ஆன்மா இந்த அண்டாண்ட சராசரமாக நெங்கும் நீக்கமா யபிர் முனைக்கு மிடமற நிறைந்த ஏக சொருபமாக விருக்கிறது. இந்த ஆன்ம சொருபத்தை பறிவதே மேலான ஞானமாகும். நாம் முன் கூறியதுபோல் மனிதன் முதலாவது தனக்குள்ளிருக்கும் கண்டமாகிய ஆன்மாவையறிந்த பின்பு அகண்டமாகிய பரமான்மாவை பறிய வேண்டும்.

மனத்தை கட்டுப்பாடு பண்படுத்திக்கொண்டு பவத் பத்திசெய்த பார்த்தாயினக் கண்டறிவதற்குப் பிரபந்தனிக்காது, தங்கள் மதத்தில் எல்லாம் சாமந்திருப்பதாக எண்ணி அந்நிய மதங்களில் சித்தந்தைச் செலவிடுபவர்கள் எந்நாளும் கடைத்தெருர், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு பாகைகள் வழங்கும். பாகைகளுக்கெற்ப மதங்களும், அதுஷ்டான ஆசாரங்களும் வெவ்வேறுகக் காணப்படும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் முன்னோர்கள் ஆசரித்த

மதாஷ்டானங்களையே பின்பற்றி, 'நெடுங் காலமாய்த் தங்களில் வம்ச வழியில் வழக்காய் வந்த ஆசாரங்களையே தழுவி பகீவத்தியா னஞ் செய்துவேண்டும். உண்மையை உணர்ந்தவன் எல்லா மதங்களிலும் உண்மையைக் காண்பான். உண்மையைக் கண்டறிபக் கூடிய பக்குவபோகமுள்ளவனுக்கு எந்த மதத்திலும் ஈச்வர வெளிச்சம் தோற்றக்கூடும். உண்மை கண்டறிந்த உறுதியான மனதுகொண்டி உத்ருஷ்டமான சிந்தனைகளுக்கு நம்மை உறை விடமாக்கி பகவானைப் பூஜித்த அடரின் திருவடிகளிலே நமது மனதைச் செலுத்தி அவரின் கிருபை பெற்றுப்போவோமாக!

நமது சகோதரி பாலம்மானவர்கள் பிரசரித்தவரும் இச்சிந்தாமணியும் நமது மனதைச் சுத்தப்படுத்தி, விவேகத்தை விருத்திசெய்து பிரபஞ்ச அனுபவங்களை தெளிய, வுணர்ந்தி, லௌகிக ஞானமும் உலகியலை உணரும் சக்தியும் ஈச்வர பத்தியும் பெருகும் படியாய் நல்லெண்ணங்களை வளர்த்து வருவதில் நமக்கு இன்றியமையாததோர் சாதனமாக விருக்கின்றது. ஆகையால் இச்சிந்தாமணியும் நமது சகோதரி பாலம்மானும் இந்நிலவுலகின்கண் நீழி வாழ எம்பெருமான் திருவருள் பாண்பாராக!

சபம்.

பைத்தியத்தின் வகைகள்.

(ஸ்ரீமதி குகப்ரியை.)

உலகத்தில் எத்தனையா விதமான பைத்தியங்கள் இருக்கின்றன வென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. சாதாரணமாய் பைத்தியம், வைத்தியம் என்னும் இரண்டுமே ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான பதங்கள். ஆதலால் வைத்தியத்தினால் பைத்தியத்தையும், விபாதிசயப் போகின்றால் விபாதி உண்டாகும் என்ற பெரிப்பார்கள் கூறுகிறார்கள். அதனால் நான் இதவகையில் எல்லாவதான பைத்தியங்களும் வைத்தி

பத்தினால் தீரும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கேன். ஆனால் இப்பொழுது நான் சொல்லும் பைத்தியங்களானவைக் குணமாக்கிக் கூடிய வைத்தியர்கள் தற்காலத்தில் கிடையாதென்றே சொன்னார்கள். உங்களுக்கு அதைத் தீர்க்கக் கூடிய வைத்தியர்கள் எவராலும் தெரிந்திருந்தால் தயவுசெய்து எனக்கு அறிவித்தால் மிகவும் உபகாரமாய் இருக்கும். விபாதியின் போக்குபின் வருமாறு:—

*

*

*

“அந்தத்தில் வங்கி முத்து வளை பண்ணி
பிடுக்கிறது. ஓரம்ப அழகாய் இருக்கிறது.
ரவுண்டு ரவுண்டாய் குச்சிலிப்பொட்டாட்டமா
பட்டை தட்டி பிடுக்கிறது. எப்படித்தான்
ஜவலிக்கிறது. *கண்ணைப் பறிச்சிண்டுபோறது.
கட்டாயம் வருகிறமாதத்தில் கடன் வாங்கியா
வது எனக்கு ஒரு வகையும், அங்கச்சிக்கு ஒரு
சங்கிலியும் பண்ணத்தான்வேணும்” என்று
35 ரூ. சம்பளத்திலுள்ள தன் கணவனை
பொன்னு கேட்கிறாள். அவளுக்கு நகைப்பைத்
தியம் பிடித்தவிட்டது. திருமோ? தீராதோ?

*

*

*

“போனவருஷம் நான் 20 ரூ. க்கு உல் நூல்
வாங்கினேன். 20 பெட்டி க்ரோஷியா நூல்
வாங்கினேன். மயில், கிளி, பூனை, யானை, புலி,
சிங்கம், காடி, கழுதை முதலிய எல்லாச் சவுக்
கங்களும் போனவருஷம் போட்டதுதான். டை
நூலினால் 10 சின்னப் பைகளும் பாசிமணி
கோர்த்து 2 கைப் பைகளும் இந்த புதுமாதிரி
எம்ராய்டரி கிளாத்தம் இந்தவருஷம் போட்
டது. இந்த மாதம் இவர் நூலை வாங்கக்
கூடாத்தென்றும் நான் பணத்தை வீணப்
பூலில் செலவழிக்கிறேனென்றும், அதிக
நூல் வேலையால்தான் கண் கெட்டுப் போய்விடு
கிறதென்றும் சொல்லுகிறார். ஆனாலும் நான்
2 ரூ. கடன்வாங்கி நூலும் மணியும் வாங்கிவிட்
டேன். அவர் ஆத்திலில்லாத வேளாகளில்தான்
பின்னுக்கிறேன். நேற்று தற்செயல்யிப் பார்த்து
விட்டார். பிரமாதமாய்க் கோபம் வந்துவிட்
டது” என்று சொல்லும் என் சினைகிதி ராஜத்
திற்கு நூல் பைத்தியம்.

*

*

*

“இழுவெடுத்த கதர் தூக்கவும் முடியவில்லை,
தோய்க்கவும் முடியவில்லை. கதர், கதர் என்று
கதறித்துக்கொண்டு இந்தப்பிராமணன். சோமனை
உலர்த்துவதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. இந்த அழ

கில் நான்வேறு கதர் புடவை கட்டிக்கொள்ள
வேண்டுமாம். ஜர்மன் சில்கு எட்டு ரூபாய்க்
கும் ஒன்பது ரூபாய்க்கும் கொட்டிக்கிடக்கிறது.
ஆரணி புடவை எல்லாம் ரொம்ப மலிவு; 50,
60 தான். அதிலிரண்டு வாங்கிக்கொண்டாலும்
பளிச்சென்றிருக்கும். அவனைப்பாரு. அகரையும்
புடவையும், பாதேவதை போலிருக்கிறாள்”
என்று நாலுபேர் சொல்வதையிட்டுக் கதற
வேண்டுமாம். கதர் யாருக்கு வேண்டியிருக்கு?
ஒரு தர்மாவாம் கேஸரிக் கலாவது ஆனந்த
ரோஸ் கலாவது வாங்கலாமே” என்று காந்தி
சிஷ்களுள் ஒருவருடைய மனைவி பிரசங்கம்
செய்கிறாள். அவளுக்குப் பட்டுப் பைத்தியம்.
அவளுக்கு கதர்ப் பைத்தியம். இரண்டுபெயருக்
குமே வைத்தியம் தேவையோ என்னமோ தெரி
யாது.

*

*

“இன்று பணிபாய் கதை. திருவாலூர்
ராஜாபி கச்சேரி, நான் எப்படியாவது போகத்
தான் வேண்டும். கோவிலில் மதுரைப் பொன்
துச்சாமி மேளமாம். கேட்காத காத இருந்
தென்ன. செவிலியிருந்தென்ன? இரண்டும்
ஒன்றுதான். அரிபக்குடி ராமானுஜம் ஆனந்த
பையர் ஆலாபனம் எப்படி இருந்தது தெரி
யுமா” என்று தானாதோம் இவ்வுஜ்ஜு
அஅ என்று திறந்த வாயில் ஈதழைவதுகூடத்
தெரியாமல் எப்பொழுதும் ஆலாபனமும் ஸ்வ
ரம்பிடிப்பதும் அவன் அப்படிப் பிடித்தான்.
இவன் இப்படி சங்கதி போட்டான் என்று
தானே மகிழ்வதும், சங்கீத சாகரத்தில் தவி
த்தத் தவித்து திக்குமுக்காடித் திண்டாடித்
திருப்ப வழிநதரியாமல் திகைக்கும் நிலைமையி
லிருப்பவர்களுக்குப் பாட்டுப் பைத்தியம்
முற்றிவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

*

*

*

“கண்ணியா சம்பளியில் இருஷ்ணலிலா
நான் பத்துத்தடவைபோயிருக்கிறேன். இருந்தா

தும் பார்த்துப்பார்த்துப் பார்க்காதம்; ஒரு தாம் பார்த்தவர்கள் மறபடி பாராதிருக்க முடியவே முடியாது. நீ என்னதான் சொல்லு. அந்தக் காட்சியும், அந்த உடையும் அந்தப் பாட்டிம் அந்தப் பச்சம், அந்த அழகும் வேறு கம் பெனியில் பார்க்கமுடியுமா. தசாவதாரம் என்னமோ ஒரு கம்பெனியில் போட்டார்கள், அடாடாடா! என்ன அற்புதம், என்ன அழகு! பிரம்மானந்தமாயிருந்தது. எனும் இதுவகையில் எத்தனையோ ரூபாய் நாடகத்துக்குச் செல் வழித்தத் தையும் போட்டை பறந்தபோயிற்று. ஆனாலும் கடன்வாங்கியவாறு இன்று போய் வராமென்று எண்ணித்தான் இங்கே வந்தேன். ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாயா? இருவரும் போலோம்” என்று என்கிறேனெதி மீதுவிட வேகு அவசரமாய் என்றுடன் சொன்னான். அவளுக்கு எட்டப் பைத்தி பந்தான்.

ராயில் வண்டியிலிவா, டிராம் வண்டியிலெவா, கடற்களையிலிவா, எங்கே யாகாச் சந்திக்கிறோமென்பது கூட இல்லாமல், பணக் கான் பாம தரித்திரனையும், அவன் மற்றொருவனையும், வேகு தாராளமாய் ‘எங்கே ஒரு சிட்டிகை’ என்று மூக்குப் பொடிக்குக் கையை நீட்டி அஞ்சுகிறதில்லை. அவர்களுள் இரண்டு ஒரு தடவைகளில் சிட்டிகை சிட்டிகை என்று நீட்டிய கைக்குக் கொடுத்த முன்னூத் தடவை இனிமேல் கொடுக்கமுடியாது என்று சிரித்ததற்கொண்டே சொல்லுவதும் அகதக் கேட்டுக்கொண்டே எங்கே லார் ஒருதுண்டு என்று புறக்கணிக்குக் கையை நீட்டிவதும், சில சமயங்களில் மூக்குத் தூங்கிய வாரி வாயிற்பாட்டுக் கொண்டு வரப் பகல் கைக்குக் கைத் தப்பி ராமுரி பொடி, பகையினைப் பைத்தியத்திற் ஒரு அம்ச ஒழந்த நினைக்கிறேன்.

அவசரமாயிருந்த காலாவது கைக்கு ஆள் அப்பபாவிட்டால் சமைவற்காணியோ, அவ் வது பறிஷ்டையாயிருக்கும் மனைவியையோ சேர்த்துக்கொள்வதும், இரவு, பகல், அழகை, சிரிப்பு, கோபம், தாபம் ஒன்றிமே தெரியாமலும், வேஷடி அறிந்தாலும், சூடுமியோ முன் மயிரோ காற்றினால் பிடித்துக்கொண்டுபோனாலும் தெரியாத அப்பேர்ப்பட்ட பிரம்மானந்த நிலைமையில் உட்கார்த்துகொண்டு, பணம் போனாலும் சரி, கைகபோனாலும் சரி, மனைவி மக்கள் போனாலும் சரி, ‘இன்னும் ஒரு ஆட்டம், ஒரே ஒரு ஆட்டம்’ என்று தலை கால் தெரியாமல் கூத்தாடும் புலங்காங்ககாமி சீட்டுப் பைத்தியத்தில் முதற் பாதம்.

நடக்கும்போதும் நிற்கும்போதும் $A+B$, $B+A$, $AB+BA \times A \times 2$, $2+4$ என்று சாமாரிபாய் உளறுவதும், தனக்குத் தானே தலையை ஆட்டிக்கொண்டு கை விரல்களை எண்ணி, ஆளாக்கோணம், முக்கோணம், நான்கோணம், அஷ்டகோணம், கும்பகோணம் முதலிய கோணங்களை எண்ணுவதும், கூட்டுவதும் கழிப்பதும் பெருக்குவதும் ‘வகுப்பதும் வலையாய்ச் செய்துகொண்டிக்கும் அம்பிக்குக் கணக்குப் பைத்தியமல்லவா.

பாசாயாவது கண்டு விட்டாற்போதும், முன்னே கண்டோமா, பின்னே கண்டோமா ஒன்றுத் தெரியாது. பாரோ விதியில், ஒரு புல்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டால் சரி, “ஓ அம்மோமி! என்ன புல்தகம் அது! காவலா? யார் எழுதியது? வடுவூர், வேறு பாராவதா? கொஞ்சம் கொடுங்கள்; இரத்திரியை படித்தறிட்டுக் கொடுத்து விடுகிறேன். அழுக்காக்காமல் அப்படியே திருப்பி விடுகிறேன். கொஞ்சம் கொடுக்கிறீர்களா?” என்று படைப் படைக்கும் வெயிலானாலும் சரி, அவர்

கள் கூடவேபோய் கந்தையோ பொந்தையோ
கதைப் புஸ்தகம் என்று பெயரிருந்தாற்போ
தும் என்று அதிக ஆசையுடன் வாரிக்கட்டிக்
கொண்டுவரும் அம்மணிபை எல்லாரும் நாவல்
பைத்தியம் என்று தான் சொல்லுகிறார்கள்.

*

*

*

‘சத்தியம் சிவமும் ஒன்று தான். அரியும்
சிவனும் ஒன்று; அறியாதவன்வாயில் மண்ணு’
என்று சொல்லிக்கொண்டு காலை நீட்டிக்கொ
ண்டு உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘ஜீவாத்மா பரமாத்
மாவோடு ஐக்கியமாய்ப் போகவேண்டும், பர
மாத்மா, சத்துமா, பத்துமா’ எல்லா மாவும்
ஏகமான மாவாகி ஏக பரம்பொருளோடு கல
ந்து ஒரே மொத்தையாய்ப் போகிறதே. அது
தான் பேதமற்ற நிராலம்பவாலம்ப நிஷ்பா
மான வஸ்துவாகி அகண்ட பரிபூரண சச்சிதா

னந்தமாகிற திவ்ய தேஜோமய ‘சிதாகாச்வெனி’
என்று சொல்லுகிற எக்பாட்டிக்கு வேதாந்தப்
பைத்தியம்.

*

*

*

“ஞானிக்கில்லை இன்பமு ப் ன்பமும், என்
பதுபோல் மெய்ஞ்ஞானி சுகந்தையும் துக்கத்
தையும் சமமாகவே எண்ணுகிறான், அழுகை
யையும் சிரிப்பையும் ஒன்றாகவே நினைக்கிறான்.
பஞ்சபக்திய பரமான்னத்துடன் புசிக்கும்
போஜனத்தையும் சுத்த உபவாஸத்தையும்
ஒன்றாகவே கருதுகிறான். ஆதலால் அநாதான்
சக்ஞானம், அக்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், விஞ்
ஞானம் தத்வஞ்ஞானம் பிரம்மஞ்ஞானம் முத
லிய பல பெயர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது,” என்று நீ உளறுதே நான் கிளறுகிறேன்
என்று ஓயாமல் சொல்லும் அம்மாஞ்சி சுந்தா
சாஸ்திரிக்கு ஞானப் பைத்தியம்.

ஹரித்துவார மகாகும்ப (வட இந்தியா) இமயமலைய மகாபிரஸ்தான யாத்திரை.

(சுவாமி அற்புதானந்தர்.)

தென் இந்தியா சமஸ்சன்மார்க்க சங்கப் பிரசாரர்.

இந்த மதப்பற்றுள்ள மக்களினம் மகாகும்
பம் என்பது ஒரு பெரும் விழா. இவ்விழா
வட இந்தியாவின் முக்கிய ஷேத்ரங்களா
கிய உஜ்ஜைனம், நாசிகம், பிரயாகை, ஹரித்
துவாரம் என்பவைகளில் பன்னிரண்டு வரு
டத்திற்கோருமுறை ஏற்படும். தென்னிந்தியா
வின் நச்சகாமகிய கும்பகோணத்தில் பன்
னிரண்டு வருடத்திற்கோருமுறை ஏற்படும்
மகாமகத்தைப் போலிய இம்மகாகும்பம்
பெரும் கூட்டம் கொண்ட திருவிழாவாக
இருக்கும். நாளடைபிரயவ வருடம் வைகாசி
மாதத்தில் இம்மகாகும்பம் ஹரித்துவாரம்

என்ற புண்ணிய நகரத்தில் கடைபெறுகின்
றது.

ஹரித்துவாரம் என்ற ஷேத்ரத்தின் ஐக்கிய
மாகாணத்தின் ஜில்லாக்களில் ஷாரன்பூர்
என்ற ஜில்லாவின் ஒரு தாலுகாவின் சிறுத்த
நகரம். இந்நகரம் மிகப் பண்டைய நகரமெனச்
சரிதைகளும் மத நூல்களும் கூறும். அலக்
நந்தா, மத்தாகினி, பாக்ரதி என்ற புண்ணிய நதிக
ளினமயமலையில் உற்பத்தியாகி கருணாபிரயாகை,
தேவப்பிரயாகை என்ற இடங்களில் சங்கீமமென
கக்கை என்ற பெயர் பூண்டு இஷ்டர் ஓரம்
சிறப்பாகச் செல்லும். இங்கிக்கையில்

அனைத்து கோயில்களும் மடங்களும் தர்மசாலைகளும் உள்ளன. இவைகளில் முக்கியமானவை யாவன ஹரிக்காபைடி, கேங்கை கோயில், சங்கராசாரிபர் மடம் என்பனவையாகும். லட்சக்கணக்கான மக்கள் இம்மகாகும்ப சமயத்தில் சென்று ஒருங்குடடி வைசாகத்தில் உள்ளனர். பிதர்மாதர் (பிரமதா) தர்ப்பணம், தாவதர்ப்பம் செய்பர். இந்து மதப் பிரதிபாசனம் செய்பவர்களாகிய சன்னியாசிகள், உகாசினர்கள், வைணவர்கள், சிர்மலர்கள், சர்த்தன் முதலிய சமீபிரதாரிகள் பெரும் கட்டமாக ஒருங்குசேர்ந்து மதப்பிரசாரம் செய்வர். மகேசுவர பூஜையையும் நடத்தவர்.

ஹரித்தவாரத்திற்கு அடுத்தாப்போல் கங்கல், ஐவாலாபூர் இப்புறத்திலும், சந்திய நாராயணக் கோயில், ஹிரிஷிகேசம் அப்புறத்திலும் உள்ளது. இவ்விடங்களில் பண்டைய யோகிகள் கோயில்களும், புண்ணிய மீதல்களும் உள்ளன. கங்கலில் தகூபிராஜபதி மகாஜெயந்த இம் கோயில்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐவாலாபூரில் அம்மன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இதற்கெதிர்த்தாப்போல் கங்கைநதியை அப்புறத்தில் சண்டி கோயிலும் உள்ளது. இவ்வுட்கு அருகில் காங்கரி நுதலும் உள்ளது. ஹரித்தவாரத்திற்கும் சந்தியவாரமணம் கோயிலிந்தியிகடையில் பிரமதா உள்ளது. இவை அருகில் ஒரு குண்டாக இருக்கிறது. இதில் பாத்திரிகள் பாவனை செய்வர். இவ்விடத்தாப்போல் சந்தியவாரமணம் புண்ணிய பூமி உள்ளது. இவ்வுட்கு கங்கை ஏழு பிரிவாகப் பிரிந்து, மலையாள குடும்பம் ஓர் சமீபமமாகிறது. இவ்விடத்தாத்தாத்தா மக்கள் ஹரித்தவார பாத்திரிகைகள் பல பாக்களினிதர்த்தம் தருவதாக மார்த்தமாக வந்திருந்து

வர். நாலு ஐந்து ஏன் தங்கி யிதிக் முறைப்படி பாத்திரிகையை முடித்துக்கொண்டு இருப்புப்பாதை மார்த்தமாகாவ திரும்பி விடுவர்.

இம்மகாகும்பம் முடிந்தவுடன் மகாபிரஸ்தான யாத்திரை ஆரம்பிக்கப்படும். இந்த யாத்திரை ஹரித்தவார மகாகும்பம் பூர்த்தியடைவுடன், அசாவத நார்பத்தெட்டு வருடத்திற்கொருமுறை ஏற்படும். எவ்வளவுமேனில் ஹரித்தவாரத்திற்குப்பின் பன்னிரண்டு வருடமாகியதும் பிரயாகை மகாகும்பம் ஏற்படும். பின் பன்னிரண்டு வருடமாகியதும் நாகிக் மகாகும்பம் ஏற்படும். பின் பன்னிரண்டு வருடமாகியதும் உஜ்ஜைன் மகாகும்பம் ஏற்படும். பின் பன்னிரண்டு வருடமாகியதும் ஹரித்தவாரம் ஏற்படும். இந்த யாத்திரை மகத்தவங்களைப் புராணங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. இந்த யாத்திரையில் பிரதிதினம் மாலை ஒவ்வொரு இடங்களிலும் மகாபிரஸ்தான மகாத்தமியம் வாசிக்கப்படும். அக்கதைச் சரிதங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் சிறப்பையும் குறிப்பிடும். இந்த யாத்திரை சுமார் 354 மைல்கள் தொன்றுள்ளது. அசாவத ஹரித்தவார இருப்புப்பாதை ஸ்டேஷனிலிருந்தும் கேதாரநாதம் 151 மைல்களுள்ளது. கேதாரநாதமிருந்து பத்திரிகைம் 128 மைல்களுள்ளது. பத்திரிகைத்திலிருந்து மோயில்சேளரி என்ற இருப்புப்பாதை ஸ்டேஷன் 75 மைல்களுள்ளது. எனவே இரண்டு இருப்புப்பாதைகளினிடையில் நடந்து செல்லவேண்டிய பாதைகளின் தூரம் 354 மைல்களாகின்றன.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பிரதிதினம் இம் மகாபிரஸ்தான பாத்திரிகையில் செல்லமுயலுவர். ஹரித்தவாரமிருந்து கேதாரநாதம் செல்லும் வழியில் ஹிரிஷிகேசம், வியாசகேங்கை, தேவப் பிரயாகை, குத்தாப்பிரயாகை முதலிய புண்ணிய

ஸ்தலங்கள் கிடக்கும். இம்மலைகளில் நட்ச-
கக்கடாது மீசுக்கு ஜம்பான்கள் வாடகை
க்கு கிடைக்கும். இந்த 354 மைல் தூரத்தை
40 நாட்களில் யாத்திரை புரிவதையே
மகாபிரஸ்தான யாத்திரையெனக் கூறலாகும்.
இராமாயணம், மகா பாரதம் முதலிய இந்
காசங்கள் இவையின் சிறப்பை நன்கு விளக்
கும். வழியில் உணவு, இருப்பிட வசதிகள்
எல்லாம் நன்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.
ஹரித்துவாரமிருந்து பீமகோடா ஒரு மைலி
லுள்ளது; இங்கிருந்து ஸப்த சரோவர், பின்
சத்தியநாராயணன் கோயில், பின் ஹிரிஷிகேசம்,
செல்லலாகும். இவை 14 மைலிலுள் உள்
ளன. ஹிரிஷிகேசத்திற்கும் சத்தியநாராயணன்
கோயிலிற்கும் 7 மைல் தூரம்; சத்தியநாராய
ணன் கோயிலிற்கும் சப்த சரோவருக்கும்
நான்கு மைல் தூரம்; சப்த சரோவருக்கும்
பீமகோடாவுக்கும் இரண்டு மைல் தூரம்.
சத்தியநாராயணன் கோயிலில் வெள்ளைக் கல்
வினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ள சூர்த்தியுள்
ளது. ஹிரிஷிகேசத்தில் அக்கினி குண்டம்,
சங்கராசாரியர்மடம், பாதசர்கோயில் உள்ளன.
இங்கிருந்து மூன்றுமைல் தூரத்தில் லேட்ச
மணன் ஜூலா உள்ளது. இங்கிருந்து 30-வது
மைலில் வியாஸகேங்கை உள்ளது. இங்கிருந்து
13-ம் மைலில் தேவப்பிரயாகை உள்ளது.
இங்கு வாகீரதியும் அலக்நந்தாவும் சங்கமமா
கின்றன. வர்சுதேவமுர்த்தி கோயில் சங்கரா
சாரியரினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. பாசி
ரதியின் கரைபோரமாக கங்கோத்திரி செல்பவர்
கள் செல்லுவர். இங்கிருந்து இத்தீர்த்தம் 100
மைல் தூரத்திலுள்ளது. கங்கோத்திரி சுமார்
பதினாயிரம் அடி உயரத்தில் உள்ளது. அங்கு
கங்காதேவி கோயிலுள்ளது. இக்கோயில்
அமர் சிந்தாப்பா என்ற கூர்க்கியர் கட்டியுள்
ளனர். இவர் கர்வல் சமஸ்தான சேனாதிபதி
பாக இருந்தனர். கங்கைக் காவடிகள் இங்கு

ந்து கட்டப்படும். குளிர் நாட்களில் இக்கோ
யில் மூடப்பட்டு முக்பா வென்ற கிராமத்திற்கு
மக்கள் தங்க வந்துவிடுவர்.

தேவப்பிரயாகையிலிருந்து ஸ்ரீநகரம் 30
மைல் தூரத்திலுள்ளது. இங்கு கமலேசுவர்
ஆலயமும், சங்கராசாரியரின் ச்ருங்கேரி மட
மும் உள்ளன. இங்கிருந்து 20 மைல் தூரத்
தில் ருத்ரபிரயாகையுள்ளது. இங்கு மந்தாகினி
யும், அலக்நந்தாவும் சங்கமமாகின்றன. கேதார
நாதம் மந்தாகினி நதிக்கரை ஓரத்திலுள்ளது.
ருத்ரபிரயாகையிலிருந்து கேதாரம் 49 மைல்
தூரத்திலுள்ளது. இதன் இடையில் 24
மைலில் குப்தகாசி தீர்த்தமுள்ளது. இக்குப்த
காசியும் மந்தாகினி நதிக்கரையிலுள்ளது.
இதற்கு எதிர்த்தாப்போல் அக்கரையில் ஊக்கி
மடம் உள்ளது. ஊக்கிமடத்தில் சங்கராசாரிய
சுவாமிகளினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட உஷா
கோயிலுள்ளது. குளிர்கால நாட்களில் பத்திரி
நாராயணன் கோயில் பூஜை செய்யும். ராவல்
இங்குதான் தங்குவர். இவ்விடம் சுமார் ஆற
யிரம் அடி உயரத்திலுள்ளது. இங்கிருந்து
(குப்தகாசி) கௌரிக்குண்டம் 19 மைல் தூர
முள்ளது. இக்குண்டம் சுமார் தண்ணீர் கொண்
டுள்ளது. உருளைக்கிழங்கு, கத்தரிக்காய்,
பூரிசி முதலியவைகளை துணியில் கட்டி இத்
தண்ணீரில் இட்டு சில நிமிடநேரமிருந்தால்
அவைகள் உணவுக்குத்தகுந்தவையாகி விடும்.
இவ்விடம் 7,500 அடி உயரம் உள்ளது. இங்
கிருந்து ஆறுவது மைலில் கேதாரநாதமுள்
ளது. இக்குன்று 12,000 அடி உயரம்; மந்தா
கினி அருகியின் கரையிலுள்ளது. இதற்கப்
பால்தான் கௌலாயமுன்னதென்பர். இங்கு
அப்பர் சுவாமிகள் சென்ற திரும்பியதாகவும்
கூறப்படும். குளிர் மிகுதியாயும், ஆற்றின்
ஜலம் சிலுசிலுப்பாகவும், மலஜல உபாதிக்காக்
கழிப்பது மிக்க கஷ்டமாகவும், குளிப்பது
பாத்திரசத்தி செய்வது, வேஷடி முதலியன

அவைத்துக்கொள்வது மிக்கவும் கஷ்டமாக இருக்கும்.

இக்கிருந்த திருப்பும் சமயம், துங்கநாதம் என்ற கோயில் கிடைக்கும். இங்கோயில் சுமார் பதினொராயிரம் அடி உயரத்திலுள்ளது. இதன் பாட்டை மிக்க கஷ்டமாகது. இச்சிவத்தினருகில் ஆகாச கங்கை உற்பத்தியாகின்றது. இக்கிருந்த கோபிநாதம் சென்று, பின் சாமோலி சென்று பின் பாண்டேசுவரம் சென்று பத்திரிகாராயணம் செல்லல்வேண்டும். இங்கோயில் அலகந்தா நதி அருகிலுள்ளது. இங்கும் ஒரு தப்தருண்டம் என்ற அக்கினி குண்டம் உள்ளது. இக்கோயிலில் நாராயண மூர்த்தி பென்ற விஷ்ணுவும், நான் என்ற அருச்சுனனும் காணலாம். இவ்விருவிக் கோயில்களுக்கு முன்பாக நாரத மகரிஷியும் குபிர மூர்த்தியும் வீற்றிருப்பார்கள். இக்கிருந்த பிரம்மசபாலம் மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இவ்வழியாய் தீபேத், பூட்டான் சென்றுபயர்களும் உள்ளனர். இப்பிரம்ம சபாலத்திலிருந்து கீம்புருஷ காண்டம் சுமார் 120 மைல் தூரத்திலும், இதன் அருகில் மான் சுமோவர் என்ற அழகிய ஏரியும் உள்ளன. பத்திரிகாராயணம் தரிசித்தவுடன் பாத் தரிசன் கந்தப்பிரயாகைதிரும்புவர். இக்கிருந்த கந்தப்பிரயாகை இருபதாவது மைலில் உள்ளது. இக்கிருந்த சூதிபத்திரி பதிமூன்றாம் மைலில் உள்ளது. இதன் அருகில் இராம கோக்கை, கேளசிகை முதலிய நதிகள் உள்ளன. இவ்வெல்லப் பாலவாயிலாகத் தாண்டியவுடன் கைத்தால், பிமதால், கோமாதால் என்ற மூன்று நதிகள் மாக்கடமாக மெயில்சேளரி என்ற இடம் சேரலாம். இதன் அருகில் கட்டித்தால் என்ற இருப்புப்பாதை ஸ்டீடஷன் குடியிருப்பு—கோக்கை என்ற இடத்தில் உள்ளது. இக்கிருந்த அபத-கோக்கைக்கிருப்புப்பாதைத்

தொடர்ச்சியில் பெரையிலி என்ற ஜங்கிஷனில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிருந்து இந்தியாவில் எல்லா நகரங்களுக்கும் இணைப்புக்களுள்ளதினால் மகாபிரஸ்தான பாத் திரிகர் வெருவாகத் தத்தம் கோக்கைருவர். நென் இந்தியா திருப்புவார்கள், மதரா, பிரந்தாவனம், அரோத்பை, பிரயாகை, காசி, கபை, பைஜிநாதம், சிம்மாசலம் முதலியன தெரிசித்த இராமசுவரம் ஏகி இல்லம் ஏக வேண்டும். வட இந்தியர்கள் மதரா, பிரந்தாவனம், அரோத்பை, பிரயாகை, காசி தரிசித்துத்தம் இல்லம் செருவர். இம்மகாபிரஸ்தான பாத் திரியில் 108 கங்கைகளையும், 1008 கந்தலங்களையும் தரிசிக்கவேண்டிய ஆவ சிவங்களுள்ளன.

இத்தகைய அகில இந்தியா ஹரித்துவார மகாகும்ப பாத் திரை திருவிழா கிணங்கும், அகில இந்தியா மஹாபிரஸ்தான பாத் திரை நகரங்களும் காணது 1927-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் (பிரபவஸூ வைகாசிமீ) ஆரம்பத்திலிருந்து ஏற்படுவதினால் அவ்வமயத்தில் ஆங்கு நென் இந்தியா நென் ஆற்காடு ஜில்லா கருக்குழி தாலுக்கா வடலூர் பெருவெளியின் கண் 1867-ம் ஆண்டில் அருட்பெருஞ்ஜோதி தனிப்பெருங் கருணைத் தலைவரோனும் திரு வருட் பிரகாச உள்ளலாகிய ஸ்ரீமத் இராம விங்கப் பெருந்தகைகள் ஸ்தாபித்த கத்த சன் மார்க்க சபையின் அறபதாம் ஆண்டு டைமண்டு ஜூபிலி விழாவை திருவருட்பா ஊர்வலம், திருவருட்பாபாராயணம், மகேஸ்வர பூசஜ என்ற திருப்பணிகளினால் அகில இந்திய மக்களைத் தமிழ் மறையின் ஆனந்தாமிர்தத்தில் மூழ்கிடச் செய்ய, நென் இந்தியா சமஸ்த சங்கமார்க்க சங்கத்தினர்கள் தீர்மானித்திருப்பதினால், நான்கள் அக்கைக்கரியங்கள் எழுந்தரில் கடைபெறுவதற்காகிய செளகரி

யங்களிற்கு உதவிபுரிந்து நடத்திவைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இத்திருத்தல யாத்திரை புரிய முற்படும் தமிழ் மக்கள் கல்கத்தா மார்க்கம் செல்லுதலே நன்மையாகும். தென் இந்தியாவிலிருந்து பம்பாய் மார்க்கமோ ஐதிராபாத் மார்க்கமோ செல்பவர்கள், டெல்லி சென்று லுக்ஸர் திரும்பி ஹரித்துவாரம் ஏருதலே நன்மையாகும். கல்கத்தாவிலிருந்து டோரோன் இருப்புப் பாதைத் தொடருக்குக் கட்டணச்சீட்டு பெறுபவர்கள் இடையில் இறங்காமல் ஹரித்துவாரம் செல்லலாம்.

தென்இந்தியா சமரச சன்மார்க்க சங்க (1925-26-27) நடைமுறை நிகழ்ச்சிகள்.

அக்டோபர் 1925 காவேரிப்பாக்கம் திருவருட்பிரகாச திருவுருவப்பட ஊர்வலம்.

நவம்பர் 1925 திருவண்ணாமலை திருவருட்பிரகாச திருவுருவப்பட ஊர்வலம்.

டிஸம்பர் 1925 மஞ்சக்குப்பம் கடலூர் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவுருவப்பட ஊர்வலம்.

ஜனவரி 1926 வடலூர் சமரச சன்மார்க்க சங்கமாகாடு.

பிப்ரவரி 1926 காரைக்காலில் திருவருட்பா பிரசாரம்.
மார்ச்சு 1926 ஆலப்பிழை கொல்லம் திருவருட்பா பிரசாரம்.

ஏப்பிரல் 1926 திருவந்தபுரம்-நாகர்கோயில் திருவருட்பா பிரசாரம்.

மே 1926 கோட்டாரில் திருவருட்பா பிரசாரம்

ஜூன்-ஜூலை 1926 திருநெல்வேலி திருச்செந்தூரில் திருவருட்பா பிரசாரம்.

ஆகஸ்டு 1926 இரங்கோன் திருஷ்ணஜயந்தி வாரம்; திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் பிரசாரம்.

செப்டம்பர் 1926 இரங்கோன் விநாயகசுதர்த்தி வாரம்; திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் பிரசாரம்.

அக்டோபர் 1926 இரங்கோன் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் 103-வது ஆண்டு நட்சத்திரப் பிரசாரம்.

நவம்பர் 1926 இரங்கோன் தமிழர் தினப் பிரசாரம்.

டிஸம்பர் 1926 இரங்கோன் தனவைசிய இளைஞர் சங்கத்தில் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் பிரசாரம்.

ஜனவரி 1927 இரங்கோன் திருவருட்பா ஊர்வலம், திருவருட்பா 60-ம் ஆண்டு டைமண்டு ஜூபிலி பிரசாரம்.

பிப்ரவரி 1927 இரங்கோன் பொதுஜன சமூகத்தில் மாஜிக்லாண்டேன் பிரசாரம்.

மார்க்கோ போலோவின் யாத்திரைகள்

(ஸ்ரீமான் S. R. அனந்த நாராயணய்யர்)

(539-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

முற்பிளி அல்லது மொன்ஸல், —லக்—
தரிலோன்—கயல்—கொல்லம்—குமாரி—டிஸை—
மலபார்—குஜராத்—காஹ்லா—தம்பேயா—
ஸோமனாத்—ரஸ்மகுரான்—ஸோகோதரா—
அடுலி—பாஸ்டட்.

முற்பிளி அல்லது மொன்ஸல் என்பது மலபாரிலிருந்து ஐந்து மைலுக்கு வடக்கேயுள்ளது. அங்குள்ள ஜனங்கள் விக்ரகாராத

னக்காரர்கள். அந்நாட்டு மலைகளில் வைக்கற்கள் உண்டாகின்றன. பெருத்த மழைகள் பொழிந்தபின் அந்நாட்டார் அவைகளைத் தேடி யெடுப்பார்கள். வெயிற் காலத்திலுங்கூட வெயிலின் கொடுமையினாலுண்டாகும் கஷ்டங்களைக் கவனிக்காமல், அவர்கள் அம்மலைகளின் மேலேறி அங்குள்ள கற்களினிடையே கிடக்கும் கணக்கற்ற அவ்வைக்கற்களைச் சேகரிப்பார்கள். வெயிற் காலத்தில் இவ்வாறு வைக்கற்கள் தேடிச் செல்வோர்க்கு அம்மலைகளின்

பாறைகளினிடையேயுள்ள வஞ்சுவைகளிற் கர்த்தையும்கணக்கற்ற பெரும் பாம்புகளினால் பின்னும் பெரிய அபாயங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த வஞ்சு வளைகளிற்றான் அளவற்ற கைவாங்கல் கிடைக்கின்றன. கைவாங்கல் சேகரிப்பதற்கு அவர்கள் செய்யும் உபாயங்களிற் பின் வருவதும் ஒன்றும்: மேற்குறித்த பாறைகளின் மேல்பாகங்களில் அவைகளின் அடியிலுறையும் சர்ப்பங்களைத் திண்டிவதற்காக வாய்மையான வெண் கழுதுகள் காத்திருக்கின்றன. அந்த யுத்த அரங்கம், ஆழமான பள்ளத்தாக்குகளில் இறங்கவும் செங்குத்தான பாறைகளின்மேல் ஏறவும் பயந்த, கழுதுகள் இருக்கும் பாறைகளின் மேல் விழுமாறு மாமிசத் தண்டுகளை பெயிவார்கள். இவ்வாறு கீழ் விழுந்த கிடக்கும் மாமிசத் தண்டுகளைக் காணும் கழுதுகள் அவற்றின் மேல் சட்டெனச் சர்ப்பந்த அவற்றின் காமான பாகங்களில் ஒட்டிக்கொள்ளும் சிறு கற்களுடனும் பருக்கைக் கற்களுடனும் அவற்றைக் கவ்விக் கொள்ளினாலும், கைவாங்கைத் தேவையில் கண்ணுயிருப்பவர்கள் கழுதுகளின் உயிரைக் காவல் காத்து, கழுதுகள் அவைகளை விட்டு வெளியே சென்றபின் மாமிசத் தண்டுகளின்றும் விழுந்த சிறு கற்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு, கழுதுகளின் எச்சத்தில் பெரிய கைவாங்கைகள் இருக்கின்றனவாயென்று ஞாய்வார்கள்.

அரங்கம் அசர்த்தும் பெரிய மனிதர்களும் இவ்வாறு கிடைக்கும் கைவாங்கைகளிற் சிறந்தவைகளையும் வார்த்தையாவையையும் தவறாத சோதனத்திற்கு கைத்தக்கொண்டு பிதவந்தை விபாபாரிகள முளையாக விற்பிக்கின்றனர்.

'க' என்பது கைவாங்கைக்கு மேற்கில் இருக்கின்றது. அதன் பிராமணர்களது

பூர்வ ஸ்தலம். அங்குள்ள பிராமணர்களைப் போல் எண்பமுள்ள விபாபாரிகளின் உலகத்தின் வேறெங்குக்கிடையாது; எவ்வளவு லாபம் வருவதாயிருந்தாலும் அவர்கள் ஒருகாலும் பொய் சோல்மமாட்டார்கள்; தங்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை வெகு விசுவாசத்துடன் பாதுகாத்தி வருவார்கள்; அவ்வாறே தாக்குக்காகப் பிராது பண்டங்களை விற்பதும் மாற்றியும் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் தோளின் மேலணியும் பருத்தி நூலை அவர்களது அடைபாணம். அதை மார்பின் குறக்காகப் போட்டுக்கொண்டு முழங்கையின் கீழ் முடிந்திருப்பார்கள். அவர்கள் ஏக பத்தினி விரதிகள்; அந்நி கிருணான சோதிடர்கள்; அருந்தவமும் ஓடு வாழ்வுமுடையவர்கள். ஒரு விபாபாரி தொடங்குமுன் தங்களது கிழலின் கிணைபை கவனித்து சாஸ்திரீய பாக முன்னாடியே பலனறிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் ஒருவரைத் தழைப்பை இடைவிடாமல் மென்றொண்டே யிருப்பார்கள். அதனால் அவர்களது பற்கள் உறுதி பெறுவது மன்றி, அவர்களது ஜீரண சக்தியும் பலப்படுகின்றது.

அவர்களுட் சிலர் தங்குவி பென்ற கைவிரதிகள். அவர்கள் ஆடைகள் சிறியுயிர்மிக்க கொடுத்தவத்தினாய்ப் பசுக்களைப் பூஜித்து வருபவர்கள். அவர்கள் பசுவின் பிம்பமடித்த சிறு பித்தனை விரகாக்களை நெற்றியிற் கட்டிக்கொள்வார்கள்; எருதின் எலும்பைச் சாம்பலாக்கி அச்சாம்பலாக்கொண்டு ஒரு சாந்துசெய்து அதை வெகு பத்தியுடன்தங்களுடைய உடம்பின் பல விடங்களிலும் பூசிக்கொள்ளுவார்கள்.

உலகத்திலுள்ள சகல வஸ்துக்களும் ஜீவனுள்ளவை என்பது அவர்களது நம்பிக்கை பாதலம்; அவர்கள் உயிருள்ள பிராணிகள்

எதையும் கொல்லவாவது, தின்னவாவது மாட்டார்கள். சீசை, பூண்டு, காய், கிழங்குகளையும் உலர்த்திப் பின்பு பச்சையாய்த் தின்னார்கள்.

அவர்கள் நடிமைப்போல் தட்டுகளில் சாப்பிடுவதினாலே உலர்ந்த வாழை மட்டையின் தங்களது ஆகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடுவார்கள்.

அவர்கள் மணற்பாங்கான விடங்களில் மல ஜலபாசைகளைக் கழிப்பார்கள்; புழுக்கள் பெருகாமல் இருக்குமாறு அம்மண்ணை அங்கு மிங்கும் சிதறி விடுவார்கள்; அப்படிச் செய்வதால் புழுக்கள் அழிந்துபோய் விடுமாம்.

அவர்களின் சிலர் நுற்றைம்பது வருஷம் வரை ஜீவித்திருக்கின்றனர்; இறந்தபின் அவர்களது உடல்கள் தகனம் செய்யப்படுகின்றன.

விலோனை வர்ணித்தபொழுது அங்குள்ள ஒரு பெரிய மலைபடி பற்றிச் சொல்ல மறந்த விட்டேன். இரும்புச் சங்கிலிகளைக் கொண்டு தான் அதன் உச்சியை ஏறக்கூடுமென்றும், அந்த உச்சியில் ஆடம் என்பவரது பாதம் இருப்பதாக ஸரோஸர் சொல்லுவதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். விக்ரகாராதனைக்காரர்கள், அது விக்ரகங்களை முதல் முதல் செய்தவரும், அந்நாட்டு அரசரின் மகனுமான ஸோசமான் பூக்கான் என்பவரது தேகமென்றும் அவர் துறவறம் பூண்டு எல்லிதமான போதனைகளுக்கும் போகக்கூடுமென்றும் இணங்காமல் அம்மலை யுச்சியில் ஏகர்த்தமாய் வசித்து வந்ததாகவும் அவர் இறந்தபின் அவரது தகப்பின், அவனாப்போல் சொர்ன் விக்ரகமொன்றைச் செய்து, ஆடைகளாலலங்கரித்து, அதை அந்திவிதுள்ளோரெல்லாம் வணங்க வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்ததாகவும், அதுவே விக்ரகாராதனைக்கு ஆரம்பமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

அந்த வந்தத்திற்கு நெடுந்தூரத்திலிருந்தும் யாத்திரிகர்கள் வருகின்றனர். அவர்கள் அங்கு அதிக சிரத்தையுடன் காத்தப்பட்டுவரும் அப்புனிதரின் முன்பங்கோயும் வட்டிலையும் வெகு பவபத்தியுடன் தரிசனஞ்செய்வார்கள்.

ஆனால் ஸரோஸர்கள் அவையெல்லாம் ஆடம் என்பவரது சின்னங்களைன்று சொல்லி வந்ததினால் கி. பி. 1281-ம் வருஷத்தில் கூப்பளேகான் தனது தூதர்களைச் சிலோன் அரசனிடம் அனுப்பி, அவரிடமிருந்து அவ்விராஜ குமாரனது பற்களில் இரண்டு, சில ரோமங்கள், அவர் உபயோகித்த வட்டில் ஆகிய இவைகளை யிரந்து வரும்படியும், அவை கம்பலுவுக்குள் வருமுன், அந்நகர வாசிகள் சகல மரியாதைகளுடனுஞ்சென்று அவற்றை ஊருக்கு வெளியிலேயே வரவேற்றுத் தன்னெதிரில் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டார்.

கயல் என்பது ஒரு பெரிய பட்டணம். அதன் அரசனுக்கு அண்டர் என்று பெயர். அவர் முன்சொன்ன அரசர் கால்வரில் ஒருவர். பெருத்த பணக்காரர்; கியாபாரிகளிடம் அதிகம் அன்புள்ளவர்; முன்னாறு வைப்பாட்டிகளை யுடையவர்.

அன்னாட்டு ஜனங்களுள்ளும் "தாம்பூலம்" என்னும் ஒரு தழைபை வாயிற்போட்டுக் கொண்டு, வாசனைத் திரவியங்களுடனும் கண்ணாம்புடனும் சதா மெல்லும் வழக்கமுடையவர்கள்.

கலம் என்பது மலபாரிலிருந்து தென்மேற்காக, ஐந்துறுமைல் தூரத்தி லிருக்கின்றது. அங்குள்ளவர்கள் விக்ரகாராதனைக்காரர்கள்; அங்கு கிறிஸ்தவர்களும் யூதர்களும் கூட இருக்கின்றனர். அவர்களது பாகஷ வேறு. அங்கு மிளகு, பிராவில், ரீசி, கருஞ்சிங்கங்கள், பல விதமான கிளிகள் ஆகிய இவைகள் இருக்கின்றன. கினிகளின் சில பனிக்கட்டிகையப்போல்

உத்த வேண்ணிரமாகவும் வேறு சில லீல நிரமாகவும், பின்னுஞ் சில சிலப்பு நிரமாகவும் இருக்கும். சிந்திதம் பெரிதமான மயூரங்களும் மயில்களுக்கட அங்குண்டு. ஆனால் அவை எம் காட்டிலுள்ளவைகளைப் போலிருப்பதில்லை.

பழ வகைகளும் அங்கு விசேஷமாகக் கிடைக்கின்றன.

அக்காட்டார் காமாதார்தன். தங்களது சோதாரிகளையும் மற்றம் ஒருங்கிப பந்தக் களையும் விவாகம் செய்து கொள்ளுகின்றனர். (மருமக்கத்தாயத்திற்குக்காரணம் இதுதானோ?)

சோதிடமும் வைத்தியமும் தெரிந்தவர் அனேகர் அங்குண்டு.

குமாரியில் மனிதரைப்போன்ற ஒருத்தவரில்லாக் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. அங்கு எங்கள் தருவ எச்சத்திரத்தக்கண்டோம்.

நிலையில் ஒரு அரசுண்டு. அங்குள்ள ஜனங்களுக்குச் சொந்தமான பாஷையுண்டு. அவர்கள் விக்ரகாராதனைக்காரர்கள். வாசனைத் திரவியங்கள் அங்கு விசேஷமாக விளைகின்றன.

மக்கள் தேசத்துக் கப்பல்கள் அங்கு வருகின்றன.

மலையர் என்பது மேற்கேயுள்ள ஒரு ராஜ்யம். அங்கும் குகாரத்தினுமுள்ள கடற் கொள்ளிகாரர்கள் ஓரோ சமயங்களில் துறுக்கு மேற்பட்ட கப்பல்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, விடையாரினைக் கொள்ளியடிப்பார்கள். அவர்கள் தங்களது பெண்களின் பிள்ளைகளுடன் தகைத காலகாலமாக சமுத்திரத்திலே வெகுசெரிப்பார்கள்.

குகாரத்தில் பருத்தி விசேஷமாக விளைகின்றது. அது குறு பாதம் (1 பாதம் = ஒரு அடி) உயரம் உள்ள திருப்பது வருஷம் உகாபலன தருகின்றது; ஆனால் பன்னிரண்டு வரு

ஷங்களுக்குமேல் உண்டாகும் பருத்தி மீமத் தைக்குத்தான் ஆகுமேயன்றி நூல் துற்பதற்கு உதவாது.

காடு என்னுமிடத்தில் சாம்பிராணி குயில்குயில்களாகக் கிடைக்கும். அது குகார விவாபாரம் விசேஷமாக கடைபெறும் ஒரு பெரிய பட்டணம்.

காம்பேயா என்னுமூரில் லீலமும், ராட்டுத் துணியும், பருத்தியும் விசேஷமாகவுண்டு.

ஸோமனாத் (ஸோமனாத்) என்னும் ராஜ்யத்தில் ஒரு விசித்திரமான பாஷை பேசப்படுகின்றது. அங்குள்ளவர்கள் விக்ரகாராதனை செய்யும் எல்ல சபாவமுள்ள விவாபாரிகள்.

ரோஸ்மகூரான் என்பது விக்ரகாராதனைக்காரரும் ஸோஸரும் விசித்தவரும் ஒரு பெரிய ராஜ்யம்.

பெரிய இத்தியாவின் கடைசியான மாகாணம் வடமேற்கு முகப்பிலிருக்கின்றது. அது மீர்தாறு மைமல் விலத்திரவமுள்ளது. அதனருகில் இரண்டி தீவுகள் இருக்கின்றனவாம். ஒன்றில் புருஷர் மாத் திராமும் மற்றொன்றில் ஸ்திரிகள் மாத் திராமும் வசித்து வருகின்றனவாம். மார்ச், ஏப்பிரல், மே மாதங்களில் புருஷர்கள் ஸ்திரிகளது தீவுகளுக்கு வருவார்களாம். அந்த ஸ்திரிகள் தங்களது புதல்வர்களைப் பன்னிரண்டு வயது வரை வளர்த்துப் பின் அவர்களது தகப்பன்மாரிடம் அனுப்பிவிடுவார்களாம். அக்காட்டுச் சோதாஷண ஸித்தியும் காற்றின் விசேஷமும் இவ்வழக்கத்திற்குக் காரணமன்று தோன்றுகின்றது. அவர்கள் கிறித்தவர்கள். அவர்களது குரு, ஸோகோத் திராவிடருக்கும் குருவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர். அவர்கள் மீன பிடிப்பதில் சமர்த்தர்கள்; அம்பர் வசனைத் திரவியத்தை விசேஷமாகச் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றனர்.

ஸோகோத்திராவில் ஒரு பெரிய குரு இருக்கின்றார். அவர் கோயிலுள்ள போப்புக்குக் கீழ்ப்பட்டவாஸர். இவரது மேலதிகாரியாகிய ஸாட்டுலி யென்பவர் பால்டுக்கில் இருக்கிறார். அவர்தான் அவரை நியமிக்கிறார்.

ஸோகோத்திராக் காரினும் மிகுந்த சாமர்தியமுள்ள மாந்திரிகர்கள் உலகத்தில் எங்குமில்லை. இந்தக் கெட்ட வித்தைபைக் கற்றதற்

காக அவர்களது குரு அவர்களை ஜாகியிலிருந்து தள்ளியுங்கூட அவர்கள் அவ்வழியே செல்லும் கப்பற்காரர்கள் தங்களைத் திருப்தி செய்யும்வரை அக்கப்பல்களை விடுவதில்லை; அவற்றைத் திருப்பிக்கொண்டு வருமாறு கற்றமையே விடுகின்றனர்.

(தொடரும்.)

கொலையின் கொடுமை.

(ஸ்ரீமான் மயிலை இரத்தின சபாபதி முதலியார்.)

தெய்வத் திருவள்ளுவர், ஔவைப் பிராட்டிபார், கண்ணகி, மங்கையர்க்கரசியார், புனிதவதியார், தாயுமானவர், வடலூர் இராமலிங்கசுவாமிகள், உலகம் போற்றும் உத்தமராகிய காந்தியடிகள் தோன்றிய திருநாட்டிலே களவும் கொலையும் நாளுக்கு நாள் பெருகி வருவதைப் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கும் போதெல்லாம் மயிர் சிலிர்த்து, பெரிநிகள் திடித்து, மனம் பகிரொளப் பதைபா நிற்குர்.

நமது நாட்டின் தற்கால நிலையை உற்று உணரில் அருள் அழிந்த, மருள் பெருகி வருகின்றது. கொலைகளின் பெருக்கை என்னென்று கூறுவது. அத்தோ! உள்ளம் நடுங்குகிறது! ஜீவகாருண்யத்தை அறவே ஒழித்து, நீரில் முழுகுதல், நீறிடுதல் அனுட்டானம் செய்தல் முதலிய புறவொழுக்கங்களால் உலகை வஞ்சித்து உள் நெறியாகிய ஜீவகாருண்யத்தைக் களவிலும் கருதாது உயிர்க்கொலை செய்து வருகின்றார்கள். எல்லா உயிர்க்கீட்கும் மூண்ட வேதனைபைப் பார்த்திலும் அதிக துன்பம் வேறு எதுவுமில்லை. உடலின் வேறாக உயிரோன வொன்றுண்டெனல் நிச்சயம்.

கொலையே பெரும் பாபம். எல்லா உயிர்க்கும் இன்பஞ் செய்தலை புண்ணியமெனவும், அவைகட்குத் துன்பஞ் செய்தலே பாபம் எனவும் அற நூல்கள் முழங்குகின்றன. அத்தன்பச் செயல்களுள் மாற்ற முடியாததும், மிகக் கொடியதுமான கொலைத் துன்பம் பெரும் பாபமேயாயிற்று. இத்தகைய கொடும் புரப்பங்களில், கொலை, களவு, கன், காமம், கோபம் என்பவற்றைப் பஞ்ச மகா பாதகங்களென்பர். இப்பஞ்சமா பாதகங்களுள்ளும் கொலையே மிகக் கொடியதாதல்பற்றி முகலில் வைத்தெண்ணப்படுவதாயிற்று. உயிர்கள் தோறும் அந்தர்யாமியாய் எள்ளினுள் நாய்பால் வியாபித்து வீற்றிருத்தலால் உயிர்க் கொலையானது இறைவனின் திருக்கோயிலை யிடித்ததோடொக்கும்.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்ற தன்பின்சார்ப் பொய்யாமை என்று”

என்றார் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர்.

“எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு”

“எவ்வுயிர்த்திரளும் உலகிலென்னுயிர் எனக்குழைத்துருகி”

“தம்முயிர்போல் எவ்வுயிரும் தானென்று

[தண்ணுருள் உர்]

ஜோன் ஆப். ஆர்க்.

(ஜனாப் A. M. அல்லாபிச்சை)

இப் பூமண்டலத்தில் புகழுடன் விளங்கும் நாடுகள் பல்வுள்ளன. அவை மாட்சிமை வாய்ந்த பிரிடென் முதலிய நாடுகளேயே யாமெனச் சொல்லாமலே விளங்கும். அவற்றுள் நாமீன்டெமுதத் துணிந்தது இராஜபக்தி, தேய்பக்தி முதலிய சிறப்பு வாய்ந்த குணங்களின் அவதாரமோ என்று விபக்கத் தக்க தகமையுடனுதித்த ஜோன் என்னுமொரு பிரஞ்சு மங்கையைப்பற்றியும், அவள் காலத்தில் பிரஞ்சு தேயமிருந்த நிலைமையைப் பற்றியும், அவள் தன் தேயத்தின் சத்துருக்களைத் தோற்கடித்துப் பெற்ற சிறந்த வெற்றியைப் பற்றியும், தன் நாட்டின் மன்னனுக்காகவும் தன் தேயத்துக்காகவும் தன்னிவனுயிரினையு மளித்த தன்மைபைப்பற்றியும், அவள் காரணமாகப் பிரான்சு தேயம் புகழுடன் விளங்குந் தகைமையைப் பற்றியுமாகையால், யாழ்வர் ஹைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சில விஷயங்களை முன்னர் குறிக்கின்றோம்.

இவ்வுலகத்தின் பற்பல மறைகளிருக்கின்றன. அவைபரவும் சமாதானத்தைபே நிலை நாட்டி மாந்தர் பாவருமியின்மை மறமைப்பயனை யடையும்வண்ணம் பெருபகார முலகத்திற்குச் செய்கின்றன. அவற்றின் பெருபகாரத்தை யனுபவிப்பாத காரணம் பற்றியன்றோ உலகத்தில் பல் விபத்துக்கள் நேரிடுகின்றன? மேற்கூறிய மறைகளைப்பற்றி பேசும் துறையிற் றவ் பெரு மனிதனும் குமலியும் குமலியுமாத் துமைப் பெரும்போர் புரிந்த தங்களுடம்பு முழுமையும் காயப்படுத்திக்கொண்டு உதிர் தானாதாரபகச் சிந்தப் பேசிகாச்சல் செய்து கொண்டாடுவதைக்கண்டு, “ஐயோ! சமா தான மின்மைபாலன்றோ இத்தூய்மை நேர்

தது” என்றறிவானென்பதற்குச் சற் று மையப்படிக்கலை. ஆயினும், மாந்தர் பலரு மிச்சிறந்த உண்மையை யறியாமையாலன்றோ பலவகைத் துன்பங்களுக்கு முதற்காரணமாகிப் பற்பல பெரிய யுத்தங்கள் உலகத்தில் நடைபெறுகின்றன?

யுத்தத்திற்கு முதற்காரணமாக இருப்பது போவாவாகும். இது காரணமாக வுலகத்தில் கணக்கற்ற மாந்தர் வாட்படைக்கு இனாயாகின்றனர்; பல நாடுகாங்கள் அழிவுறுகின்றன; மாடமாளிகைகள் அழிக்கப்படுகின்றன; பொருட்செல்வம், கல்விச் செல்வமாகிய இவ் விருவகைச் செல்வமும் சீர்குலைந் தழிவுறுகின்றன; பஞ்சம், பிணி, பயமுதலியவை யழிகிக்கின்றன; பெருமைவாய்ந்த காடுகாங்கள் குடிசுளற்ற காடுகளாக மாறுகின்றன; தரும முதலியவை பறந்தோடுகின்றன; கள்ளர், துரத்தர் முதலிய பெரும்பாதகர் உலகை யெய்கின்றனர்; திக்கற்ற மனிதர் துன்பசாக ரத்திலாழ்கின்றனர்; காடுகள்போன்ற யிர்களை இழந்த அவாண்டையர்கள் நாடோறும் புலம்புகின்றனர்; தம் தலைவர்களை இழந்த தலையியர்கள் எல்லையற்ற துன்பத்திற்காளாகின்றனர்; தம் குடி ஜனங்கள் அனுபவிக்கு மின்னலைக்காணும் அரசர்கள் மனரோபடைகின்றனர்; எவ்விடத்துங் கடைகள் சாத்தப் படுகின்றன; பெருநாட்களைக் கொண்டாடுவார் எவரும் இலர்; கோயில்களின் வாயில்கள் சாத்தப்பட்டு அரண் வாய்க்க கோட்டைகளாக மாறுதலடைகின்றன; உயல்களில் வேலை செய்யுமுழுவர்கள் தங்கள் உயல்களின் வளத்தைச் சற்றுங் கவனிச்சென்றாரில்லை; கானகத்தில் வேட்டையாடும் வேட்டர்கள் தங்கள் தீத்

வது எட்டவர்ட் முதற்கொண்டு ஆளுவது. யென்றும், துன்பமே இன்பத்தை நிறைவு
ஹென்றி இறுதியாகப் பல மன்னர்கள் மோரு கருவியென்று மறிக்கின்றோம்.

துன்பம் இன்பத்தை நிறை நட்டமொரு கருவியாகும். துன்பத்தாற் பெருங் கஷ்ட மனுபவிக்குமொருவன் தன்னிடம் குடியிருக் குஞ் செருக்கு முதலிய தீக்குணங்களை வேரு டனழித்துத் தன்னைப் படைத்துக் காக்கும் பாம் பொருளை நோக்கி, “என்னைப் படைத் துக் காக்குமண்ணலே! யானியற்றிய தீத் தொழிலின் காரணமாக யான் அனுபவிக்கு மின்னல்களை யடிபேறுக்கு மனமிரங்கி நீக் குக! கோடாகோடி அண்டங்களைப் படைக் குங் கர்த்தனே! நின் பணிபாளையைய யான் செய்த இப்பிழையினைத் தலைவனாகிய நீ மன்னி யாயாயின் என்னிலைமை எவ்வாறாகும்? இர க்க முதலிய சிறந்த குணங்களில் யாவரினும் மிக்க உறுவனே! பரமாத்மிய என்யீது இரக் கந்தாள்ளுதல் நின் கடமையன்றோ?” என்று பல படைத் துதித்துக் கடவுளின் ஸ்தைபத் தன் வயமாக்கி இம்மை மறுமை இன்பத்தைச் சிறி தேனும் தடைபின்னி யனுபவிக்கின்றான். இவ்வண்ணமே ஒரு தேயத்துன்பமனுபவிக் குஞ் சமயத்தில், அத்தேயத்திலுதித்த தேய பத்தன் எல்லையற்ற துன்பமுடையவனாய்த் தேய்வத்தை நோக்கி, “என் தேவனே! என் தேயமறிநின்மையாற் செய்த பிழைகளின் காரணமாக, இப்பொழுது துன்பமயத்துடன் மது. இத்துன்பத்தை நீக்கி இன்பமுடையும் வண்ணம் நீ உதவி புரிவாயாக!” என்று துதித்துக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தன் முயற்சி முதலியவற்றால் அத்தேயத்தினைப்பத்தை நிறை நட்டமின்றான். மேற் கூறிய விஷயங்களினி ருந்து துன்பம் காரணமின்றி யுண்டாவதில்லை

அப்படியாயின் பிராணிக் தேயமும் பதின் முன்றாவது ஹீற்றூண்டில் காரணமின்றித் துன்பமேய் கிலதெனத் தெளிவாக விளங்கு கின்றது. ஒரு தேயத்தில் துன்பமுண்டாவதற் குப் பல காரணங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் மிக்க முக்கியமான காரணம் ஒற்றுமை யின் மையாம். இது காரணம் பற்றியவன்றோ விம லன் யாமொற்றுமையின் சிறப்பினை யறியும் வண்ணமவனார் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத் தில் எப்பொருள்களிலும் விபக்கத் தக்க ஒற்று மையாக வியாபித்திருக்கின்றன.

பகலவனுக்கும் மதிக்கு மொற்றுமையிலல்லா மலிருப்பின், காலையில் மதியுமிரகிற் பகல வனுமுதித்த மாந்தர்களுக்குப் பெருமின்னலை யுண்டாக்குமென்பது சொல்லாமலே விளங் கும். றெறி தவறாத நேயனொருவன் வறுமை யால் வருந்தும்போது, ஒற்றுமை, ஸ்ட்பு முத லியவை வாய்ந்த அவன் கண்பன் தன் நேயன னுபவிக்குந் துன்பத்தைத் தன்னுடைய தாகப் பாரித்த, அவனுக்குப் பெரு பகராஞ் செய்வதெப்பால், பூயிபிருக்குஞ் சார சாங்களும் நீரின்மையால் பெருந்துன்பத்தை யனுபவிப்பதைக் காணுமென்க்களும் அவற் றின் வருமைபைத் தங்களுடையதாகக் கருதித் தாங்கள் பல மாதங்களாக மிகக் கஷ்டப்பட் டிச் சேகரித்த தன்னீரை மாரியாகப்பொழிந்து அவற்றின் துன்பத்தை நீக்குதல் ஒற்றுமை யதியல்பினாலன்றோ? நம்முடைய இடக்காம் வெட்டுண்டால் வலக்காம் துன்பமடைதல் வேற்றுமை யின்மையாலன்றோ? அதுகாரணம் பற்றியே கண்கள் நீர் சோரிதல் ஒற்றுமைக் குணமன்றோ? நம்முடைய உடம்பின் ஒரிடத் தில் புறப்படுக்கட்டியால் உடம்பு முழுமையும் நோவடைதலும் அந்நற்குணமன்றோ? ஒவ்

வெந்நூ இவ்வாசப் பல இவ்வகளிலும், தோன்
றியப் பூமியின் மீது பாவியிருக்குங்கூடும்
நீக்குதல் சந்திரனுக்குப் பூமியிடத்தள்ள
இவையினுள்ளேயு? உலகத்தைப் படைத்துக்
காக்கும் கீமலன், ஒற்றையையின்மைபாலுண்
டாகும் கிபந்தையாற்றியும் வண்ணம் அமா
வாகியிற் சந்திரனைத் தோன்றச் செய்பாமல்,
அதனால் இருள் எங்கும் நிகரங்கிருப்பதைக்
காணும் கிமலனிடிகள், "சந்திரனுக்குப் பூமி
க்குமின்று ஏதோ மன வருத்தம்போலும்.
அது காரணம் பற்றியோ சந்திரனுக்கும் பூமி
க்குமிருந்த ஒற்றைமை கிமலந்தமையால் பாம்
பெருந் தனபதகிறனாயினோம்? உலகத்தில்
பாவரும் கூத்தடன் வசிப்பதற்கொற்றைமை
இவையினைப்பாதையிருக்கின்றது. ஐயோ
பாபம்! இந்தப் பறியாத மார்தர் ஒருவரை
யொருவர் கோறாசெய்து விடுவோ பெருந்
தன்பந்தை விடுவிக்கின்றனர்" என்னும்
வகையையாதர் அறியும்படி செப்கின்றனர்.
ஒற்றைமையப் பற்றி இன்னும் அநிகை கூறி
யென? ஒற்றைமையாலுண்டாகும் இந்தகைய
கிறப்பின் பறியாதாரிலை பிராணக தேயத்த
மார்தர் பறியமுன குவது தாற்குண்டில்.

பாபெழுதத் தனியாதது ஜோன் என்னும்
கையென் லீசு செய்கையைப் பற்றி பாகை
யால் அவன் காலத்தில் பிராணக தேயமிருந்த
கிமலையையப் பற்றிச் சிந்தேனும் அறியல்
கையென் கூறுகின்றனர். பிராணக தேயத்
தில் இவையிடிகள் இருந்தன. அவற்றன்
ஒன்று பரண்கைய பாணியெந்த அரச குடி
யிற் சிறந்த ஒரு பிராமுடையும் மற்ருன்று
அரசுக குமாரானுய சார்லெஸ் என்பவனை
புது ராஜன். இவ்வகையிற் பரண்கையர்
கை தேச பகதி உடையத சிந்தியினி அன்
ன்பரண்கைய ஆங்கிலேயர்களைத் தவகன் னன்
பாண்கைத் தவகன் தேய காண்களையிற் மற்

றப் பிராண்கையர்களுக்குச் சொல்லொண்ணாத
திமை இயற்றினர். பின்னர் ஆங்கிலேயர்
களும் பரண்கையர்களும் ஒன்று கூடிப் பிரா
ணக தேயத்த அரகிளம் குமாரானுய சார்
லெஸ் என்பவனை அவன் தேயத்திலிருந்து
தாத்தி பவன் ராட்டை தம் வயமாக்கக் கருதி
னர். இவ்வெண்ணத்தை நிகராவற்றும் வண்
ணம் சார்லெஸ் அரசாட்சிசெய்து வந்த மத்
திய பிராண்கையும், தேன் பிராண்கையும்
வாயில் போலிருக்கும் ஆர்வியன்ஸ் என்னும்
கலாதை முற்றுகை செய்தனர். சார்லெஸ்
என்னுமிளவாசன் ஓராசனுக்கு இன்றியமை
யாததாயிருக்குஞ்சாமர்த்தியமில்லாதவன். தன்
குடிகள் தன் பொருட்டு முற்றுகையாலுண்டா
கும் பெருந் தன்குமையையிப்பதை முற்றமறிந்
திருத்தும், அவர்களுக்குத் துவி புரியச் சக்தியற்றி
ருந்தவன். ஆர்வியன்ஸ் காணம் புருவது
திண்ணமென எல்லோரும் நன்குணர்ந்திருத்
தனர்.

அதெவாமுது முற்றுகை செய்தவரும் ஆங்
கிலேயர்கள் தாம் வெற்றி பெறுவதற்கு என்
ளவெனது சந்தேகமில்லை வென்ற அகக்
தனிப்பால் "ஜப ஜப" என்று பெருந் கோஷ்
டஞ் செய்தனர். அப்போராவாதத்தைக்கேட்ட
சார்லெஸ் என்னும் அரசிளங்குமாரும் அவன்
தேயர்களும் தாம் தோல்வியடைவதற்குச் சிறி
துகையப்பாடின வென்று துக்கமெய்தி யிருக்
குஞ் சமயத்தில், உலக சரித்திரத்தில் என்
றும் நிகழாத மிக்க கியக்கத் தக்க சிறப்புற்ற
ஒரு ராட்சி. தோன்றியது. அக்காட்சிகு
முதற் காண்களைய ஜோன் என்னும்கை
யையப் பற்றித் தெனியாகக் கூறுதல் செய்கை
யுடைந்த.

ஜோன் இவ்வு உலகத்திற் சிறப்புற்றிருக்
கின்றவன். அவனுப் பற்றியினும் பன்னித
மான தர்க்கக்கிருக்கின்றன. அவனைச் சிலர்

குற்றமற்ற சாதாவென்றும்; சிலர் மதவெளிகள் கீழும் வாய்ந்த ஒரு பெண்ணைக்கொண்டும்; சிலர் மனோராஜ்யம் படைத்த அறிவற்றவ ளென்றும்; சிலர் கடவுளால் தன் தேயத்தை இரட்சிக்க அனுப்பப்பட்ட ஒரு தீர்க்கதரிசி யென்றும் கருதுகின்றனர். ஆனால் நம்முடைய கடமை இது என்று அது தீது என்பதன்று. அவளிப்பற்றிய நன்மையை வெளிப்படுத்தின தைக்கொண்டு அந்நன்மை யெய்தக்கூடியவ ளென்று பலரும் அறிவாரென்பதற்குச் சற்று மையப்பாடினோம்.

மியூன்சுதிக்காரியின் மெல் டாம்ரேயி என்ற ஒரு கிராமியிருக்கின்றது. இவ்விடத்து ஜாகுவெஸ்டி ஆர்க் என்னும் செல்வம் வாய்ந்த ஒரு குடியாண்வன் இசபெல்லா என்னும் பெயர் வாய்ந்த குணக்குன்றிய ஒரு மங்கையினை மணந்தான். இவ்விடத்துக்கு நிகராக, ஆடு, மாடு முதலியவை மிகுதியாக இருந்தன, இவ னுடைய மனைவி இசபெல்லா சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்தவள்; தெய்வ பத்தியுடையவள்; ஏழை களுக்கு நன்மையே செய்யுஞ் செய்கையுடைய வள்; அகதியாய் வந்தோரையாய்ப்புடன் ஆதரிப்பவள்; தன் குழந்தைகளுந் தன்னிப் பேரலத் தெய்வ பத்தி சிறந்திருக்கவேண்டு மென்ற இச்சையுடையவள். இத்தகைய பெண் மணிக்கு ஆயிரத்து நானூற்றுப் பத்தாவதுவரு ஷத்தக்குமாரியாத்து நானூற்றுப் பன்னிரண் டாவது வருஷத்தக்குமிடையில் வனப்புற்ற ஒரு பெண் மகள் உதித்தது. அது நாளொரு மெனியும் பொழுதாரு வண்ணமுமாக வளர் ன்று மங்கைப் பருவமடைந்தது. உலகத்திற் சிறந்த விளங்குமிய் மங்கையர்க்கரசிக்கு அவள் தாய் தந்தையர் ஜோன் என்னும் நாம மளித்தனர்.

அவள் மங்கைப் பருவம் கடந்து பட்டத்தைப் பருவத்தில் பிதினேழாவது வயது வரையில் தேன்னொருபிரண்டை அன்னிக்கும் பிதாவுக்கும்

அகத்தும் புறத்தும் அன்புற்றுத் தன்னோர் கூடியவகையில் நல்லுதவிபுரிந்து அவர்கள் மனத்துக்குப் பெருங்களிப்புண்டாகினள். இப்படி இவள் இருக்குங் காலத்தில், தன் சனை பூமியாகிய பிரான்சு தேயத்தில் புத்தத் தாலுண்டாகும் பெரும் விபத்துக்களையும்; தன் தேயம் ஆறாவது ஹென்றிக்குப் பிரதி நிதியாகிய ரெட்டோர்ட் பிரபு பிரான்சு தேயத் தின் வட பாகத்தை பாண்டு வருதலையும்; அரசிளங்குமாராகிய சார்லெஸ் உதவிற்றுப் பரிதபிக்கத் தக்க நிலைமையிலிருத்தலையும்; பர்கண்டியின் பிரபு ஆங்கிலேய நாட்டிற்கும் மற்றப் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் சண்டை மூட்டி வேடிக்கைப் பார்க்கும் வஞ்சகத்தையும்; பாமா ஜனங்கள் அனுபவிக்கும் கடுங் துன்பத்தையு ம்; ஆங்கில படை வகுப்புக்களும், பர்கண்டியின் படை வகுப்புக்களும் ஒன்று கூடிப் பிரான்சு தேயத்தைச் சூறையாடுதலையும்; இன்பஞ் சற்றுமின்றித் துன்பமடைகரித் தலையும் கண்ணுற்றுத் துக்கமெய்தினள். ஜோன் என்னும் மாதர் சூளாமணி: ஆயினும், தன் கவனத்தைத் தன் வயதுள்ள பிள்ளைகளு டன் கிளைபாவதிலும், தான் செய்யவேண்டிய தொழிலைச் செய்வதிலுஞ் செலுத்தியபடி யால், தன் தேயமனுபவிக்கும் பெருங் துன்பத்தை யதிகம் கவனித்தாளில்லை. இதுவு மன்றி, இவளது கிராமத்திலொரு கருவாரிக் காடிருந்தது. இக்காட்டிலோ நாய்களும் மோஹினிகளும் சிகமாக இருந்தனவாம். அம் மோஹினிகளை உச்சாடனம் பண்ணும் பொரு ட்டு சில கலோகங்களை யெடுத்தோதி வந்தனர் குருக்கள். இவ்விடத்து ஒருந்நிருத்தது. இவ் ஐற்றுக்குப் பிணியாளர் பலர் வந்தனர். அங்கு அந்நிராமத்திலுள்ள பிள்ளைகள் வந்து நட னஞ் செய்வதும் கிளைபாவதும் வழக்கம். இவ்வாறு காலத்தைப் போக்கும் பிள்ளைகளில் ஜோன் ஒருத்தியாம்.

(தொடரும்.)

இந்துமதியின் சுயம்வரம்.

(ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மியம்மாள்)

நிபத்தினின்றும் ஒளி எவ்வண்ணம் அதை விட்டு வெறுபடாதிருக்குமோ, அவ்வண்ணமே சகு மாராஜனுடைய குமாரனான அஜனும் ஒவ்வொன்றிலும் தர்க்கையையாத் தச்சோதித் தான். பிராவினுடைய உயர்ந்த கம்பிராந்தாரம், பார்த்தியம் இவை யாவும் புத்திரானிடமும் குடிசொண்டு விளங்கின. சிரமப்படி கங்கியின்ற அஜன் பெனவன பருவத்தை வடைத்ததும், இயற்கையான அவன் சௌந்தரியம் முன்னிலும் அகிலமாய்ப் பிராசிக்க வாயிற்று. இச்சமயத்தில் விசர்ப் தேசத்தா ளான பாராஜன தன் சகோதரி இந்துமதியின் விவாகத்திற்குப் கயம்வரமொன்று ஏற்படுத்தி கலை தகத்தாசர்களுக்கும் தூதலிடுக்க, அஜனின் மனை புரிப புத்தமான வயதைபெண்ணி அபிபாத்தி மன்னதும் தருங்க கசைப்பத்த டன் அபிபா அபிபசம் அனுப்பிகவத்தான். குறிக்க கோத்திற்குச் சரியாய் அங்குசன்று அஜன், போஜாஜனும் மரிபாகையுடன் வா டேய்ப்பபபதி கபர்வா மண்டபத்திற்குள் பிரிபகித்தபடன், கிரானத்திலெறிச் சஞ்சரிக் குர டகத்தாசர்க்குப்பாய் அழகிய ஆடையா மாணவனவந்த தங்களுக்குறித்தான உயர் கத ஆசனத்திலமர்ந்திருக்கும் அரசர் கூட் டகத்தாசன் னுந்நன். ஆனால் அவர்களுக் லோ, ரதிரிய பிராபத்தகக்கண்டு மனமியம் கி. கத்தாசன் இனிட உருவங்காப்பெற்ற மனத்தன் பார்த்த கசைதரும் அஜனை கோக்கி பத , கி தகத்தாச வடைவோம் என்ற கூ டிககை தத்திறும் அத்தற்பொய்கிட்டது. போதனவ வகத்திசெய்ப்பட்ட சிம்மாசனத்தில் அபிபாதி உட்காரும்பொழுது, உக்கததகன் பகத்தாசகத்திசெய்த இசுருந்திமும். இவ் வகைதகை ஏதிரசெய்துபகவலா வென்று

யாவரும் என்னும்படியாய் விளங்க, அஜன் ஆசனத்திலமர்ந்ததும், அம்முடிசார்ந்த மன் னர்கள் மத்தியிறும் சம்பக விருட்சங் களின் செகிற்றேன்றும் இளம்பாரிஜாத மாம்போல் தென்படலானது. மதகிரைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் காட்டு யானை மீது வந்துபாயும் வண்டிகளான எல்லாரு டைய கண்டனும் அங்கு வீற்றிருக்கும் வேர் தர்க்கனாவனாயுமிட்டு அவன் மீதே சென் றன.

இச்சமயத்தில் சூரிய சந்திர வச்சத்தில் தோன்றிப அரசர்களை வர்க்கிகள் கத்துகிசெய்ய, ஊதவர்த்தி முதலிய வாசனைத் திராயிவங்கனின் காமணம் எங்கும் விசத்தொடங்கிற்று. உத்தி பானத்தில் உலாவும் மயில்கள் மேகத்தினு லிபொ வென்று மயங்கித் தோகை கிரித்தாடும் வண்ணம் மங்களகாலத்திற் கடைபாளமான பேரிகைகளும், சங்க வரத்தியமும் முழங்க, கிவாக சமபத்திற்குரிய ஆடையாபாணாதி கள் அணித்த ராஜகுமரியான இந்துமதி பல் கத்தினின்றும் மிறங்கி கயம்வா மண்டபத்திற் குள் பிரிபகித்தாள். பிரும்மாவீனுடைய சிருஷ்டியில் முதன்மையானவளென்று கூறும் படி எழில் பொருத்திய அவளைப் பார்க்கும் ஆவலில், அங்கு கடியிருந்த அரசர்கள் யாவரும் மெய் மறந்தனர் அவர்களுடைய தேகங்கள் மட்டும் ஆசனங்களில் தங்கியிருந்த னிலையன்றி, அவர்கள் அந்தக்கானம் முழுவதும் இந்துமதியின்பால் சென்றிருத்தன வென்று கூறும்படியாயிருந்தது. விருட்சங் களில் புதிதாயுண்டாகும் இடம் தனிகளின் போல் அவ்விந்துமதியின் மேற் கொண்டிருக் கும் ஆசனைய வெளியிடுவதான சிருங்கா சேஷகேதனும் பலகிதமாய் அவர்களிடம் அப்பொழுது தோன்றலாயின.

ஒரு அரசன் இதழ்கள் சுழல்வதனால் அடிக்கப்பட்டு வண்டுகள் ஒடிப்போகும் வண்ணம் தாமரை மலரை வேடிக்கையாய்க் கையில் வைத்துச் சுழற்றிக்கொண்டிருந்தான். மற்றொருவன் தன் அழகிய முகத்தை ஒரு பக்கமாய் வளைத்து; தோளில் அணிந்திருக்கும் ரத்தினபாணத்தின்மீது நழுவி விழுந்த மாலையை யெடுத்து சாவதானமாய் மீளவும் தன் கழுத்தில் சரிபாய் அணிந்துகொண்டிருந்தான். பின்னுமொருவன் கீழே சாய்ந்த பார்வையுடன் காலின் கீழிருக்கும் தங்க பீடத்தை முன் விரிவினால் மெதுவாய்க் கிரிக்கொண்டிருக்க, ஒரு அரசன் இடது கையை ஆசனத்தில் ஊன்றியதால், ஒரு பக்கம் தோள் உயர்ந்த விளங்க, அதனால் கழுத்திலணிந்திருந்த ஹாரம் பின்னமாகவும் தன் நண்பனுடன் வார்த்தைபாடுவதில் ஊக்கமாயிருந்தான். ஒரு யுவகன் விலா விலிகள் கரையில் உல்லாசமாய் அணிவதான தாழை மடலை நகத்தினால், கிழித்துக்கொண்டிருக்க, மற்றொருவன் விரல்களிலணிந்திருக்கும் ரத்தின மோதிரங்களுமையு கார்த்தியினால் பிரகாசமாய் விளங்கிய பாகினைக் காய்களைத் தாமரை மலர்போல் சிவந்து ராஜ லக்ஷணம் பொருந்திய உள்ளங்கையில் வைத்து விரைதமாய் உருட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு மன்னனுடைய கரமானது தலையில் கீரீடம் நேரே யணிப்பப்பட்டிருந்தும் கூட; இடம்விட்டுப் பெயர்ந்த பாவனையாக அக்கிரீடத்தின் மீதே காரியமாய்க் காணப்பட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், புருஷஜெம்போல் ஆற்றுவாறானும், ஒவ்வொரு அரசனுடைய வம்சாவளியையும் அறிந்தவருமான சுந்தை பெண்ணும், பூதாழியானவள் ராஜகுமாரிகை முதன் முதல் மகதாரசனின் சமீபம் அழகத்தைச் சென்ற பின் வருமாறு சொல்லலுற்றாள்: "மகத தேசத்து மன்னனான இவர், தன்னைச்

சாணமென்றடைந்தவர்களை விடாது போத்து ராஜிப்பவர்; ஆழ்ந்த பராக்ரீமமுள்ளவர், பார்தவன் (சத்துருக்களைத் தவிக்கச் செய்பவன்) என்னும் பெயர் இவருக்கு உண்மையாக அமைந்திருக்கிறதென்றே கூறவேண்டும். இன்னும், தன் பிராஜைகளைத் திருப்தி செய்வதி லேயே மிகுந்த புகழைப் பெற்றுள்ளார். உலகில் பல்லாபிரம், வேந்தர்களிருந்தபேர்திலும் பூமிக்கு அரசனென்று இவரைத்தான் கூறலாகும். ஏனெனில், கோடிக்கணக்கான ராஜத்திரங்கள் ஆகாயத்தில் இலங்குகின்றனவேனினும் சந்திரன் ஒருவனுல்லவா இரவு நில வேற்படுகின்றது? பாகா திக்கிரியைகளை அனவாதம் நடத்தி இவ்வேந்தன் தேவேந்திரனை எப்போழுதும் அவைகளின் பொருட்டு வரவழைத்த விடுவதால், வெளுத்து வாடிய கண்ணங்களில் மலாணிபாத கூந்தல் அமிழ்ந்து தொங்க, இந்திராணியும் கணவரின் பிரிவாற்றாமையை அனுபவிக்க வேண்டியதாய்விட்டது! ராஜகுமாரி! இம்மன்னர் சிரோஷ்டனை நீ விரித்த மாலையிட்டு இவருடைய தலை நகரான புஷ்பபுரியைப் பிரவேசிக்கும்பொழுது அப்பட்டனத்து ஸ்திரீகளைவரும் உன்னைப் பார்க்க ஜன்னலண்டை ஆவலாய் நின்றுகொண்டிருப்பார்கள். அப்படி நிற்கும் அவர்களுக்கு நேத்திரோத்சவத்தையளிக்க உனக்கு விருப்பம்நானோ?" என்று இவ்வண்ணம் சுந்தை வினவியதும், இந்துமதியானவன் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாய் அவ்வரசனைச் சற்றே நிரிந்த பார்த்துவிட்டுப் பிறகு கையிலிருந்த மாலையை மீறி, நழுவி, அவனுக்கு ருஜுவான வந்தனம் புரிந்தாள். அக்குறிப்பையறிந்து, ராஜ ஹம்சத்தைச் சிறுஅலைகள் ஒரு தாமரைப்பாதிட்டு மற்றொரு தாமரைப்பாதிடம் தள்ளுவதிர்பால் சுந்தையாசனம் அவளை மற்றொரு மன்னனிடம் அழைத்தெச்சென்று, "ராஜகுமாரி! அங்க தேசத்திலெல்லாம் அழகிய

பாண இவருடைபு பெளவனத்தின் செளந்தரி
யச் சிறப்பைக் கண்டு தேவ கன்னிகைகளும்
மயங்கி வெண்டுகின்றனர். மேலும், பூரவாதத்
திலிருந்தகொண்ட இவர் இத்திர பதவியை
பண்படுத்தித் துரோன்றும் கூறாவண்டும். இவரு
டைபச் பராக்ஷமத்திற்கு முன் சிந்த வலி
பற்றச் சத்தருக்கள் மடிய, அவர்களுடைபு
அழகிய மனையர் கண்களினின்றும் முத்துக்
கள் போன்ற கண்ணீர் தோன்றி மார்பின்
மீது விழுவதை கோக்கின், நூலில் கோர்க்கப்
படாத புகழாறாக்களை இவரால் அளிக்கப்
பட்டு அவர்கள் மீளவும் அணிந்திருப்பது
போலவே தோற்றம். கங்கியும் சாங்கியி
யும் ஒரேடேயே சேர்ந்த கங்கமாட்டார்களை
நாம் கௌகிலப்படுத்திக்கொள்கோம். ஆயினும்
அதற்கு விவாதமாய் அவ்விருவரும் இவரிடம்
சேர்ந்தே வாசம் செய்கின்றனர். அவர்களு
டன் மூன்றுவதாகச் சேர்ந்திருக்க றா! கல்
பாணி! அழகிலும், கல்விபிலும் உன்னகிட
மற்றவர்கள் இவ்வலகில் வேறு பாசிருக்கின்
ருர்கள்?" என, அவ்வங்க ராஜன் விட்டுத்
திரும்பி அரசகுமாரியானவள் கங்கையைப்
போரும்படி உதவிவளியதான். அம்மன்னன்
அவள் விரைவதின் காரணம், அவள் அதற்
குக் கருத்த குபகுணங்களை யுடைபவனாகில்
கொடுவானென, அப்படியல்ல. அவளும் பார்த்த
வுடன் தெரிந்தகொண்டச் சத்திபற்றவள்
என்பதாயின. ஒவ்வொருவருடைபு அபிரகி
யும் இவ்வலகில் வெவ்வேறு பட்டதன்றோ!

மீது வாசற்பாணான கங்கை அப்
பொழுததாய் உதித்த சந்திரன் நிகர்த்த
முடிசாதகையுடைபவனும், சத்தருக்கள்
கணி அத்திரபாடக் கூடிய விர்பமுன்னவன
மன மற்றுமுடன் இவ்மனக்குக் காட்டி
மனவந்தபாபா, சிந்த புஜங்கொரு, சிந்த
இவ்வுடைபு இவ்வலகில் சாதனைப் பார்,
கலகலவளிக் கலிவிவெற்றித் திட்டப்

பட்ட சூரியன்போல் இவருடைபு தேஜஸ்
இவலகித்திறது. சார்வபௌமனான இப்பூபதி
கண்களிடடுக்கினம்பும்பொழுது, முன் செல்
தும் குகிணாகளின் குளம்புகளினால் கிளம்பும்
துசியானது மற்ற சிற்றாசர்கள் தலையிலணிந்
திரூக்கும் அவாமணிகளின் மீது படித்து
அகவகளின் ஒளிகை மழுங்கச்செய்து விடு
கின்றது. மகாகாண நிகேதனான சந்திர
மௌளிகவார் உறைவிடத்திற்குச் சமீபமாக
இம்மன்னனும் வசிப்பதால், அப்பட்டணத்
தில் கிருஷ்ண பகவதப் பிரதோஷங்களிலும்
சந்திரிகை ஒளி விசா நிற்கின்றது. சிப்ராநதி
யின் அலைகள் மீதுபட்டுத் தென்றலானது குளி
ந்து விசு, சுற்றியுமுள்ள கந்தவனங்களில்
இவ்விளம் வெந்தருடன் ரயிக்க உணக்குச் சம்
மதமில்லையோ?" என்று கங்கை கேட்க,
தாமதானை விசிக்கச் செய்கின்ற சூரியனைக்
கண்டும் எவ்வண்ணம் குமுதமானது களித்து
மலராதோ, அவ்வண்ணமே அவ்வாசன் மீது
சர்வாங்க சுதரிபான ராஜகுமாரியும் நாட்
டம் கொள்ளாதவளாய் அவ்விடம் விட்டு நகர,
கங்கை மற்றொரு அரசனைக் காட்டிக் கூற
வற்றான்: "யுத்தாங்கதெதில் தன்ன ஆயிரம்
கைகளுடனும் போர்புரிந்து, பதினெட்டுத் தீ
பங்களிலும் இயல்பம்பத்தத நாட்டியவரான
கார்த்த விரிடொன்னும் ஒரு பெரிய ராஜ ரிஷி
திருந்தால்வவா? தஷ்ட நிக்கோஷ கிருஷ்
பரிபாலான அவர், பிரதேசங்களுடைபு மன
தில் கெடுதலான ஓரென்னும் உதிக்கு முன்
னமே கில்லாணியாய் எதிரில் தோன்றி அவர்
கள் அத்தக்கானத்தினின்றும் அத்தகாத
நினைவை அறாவ பொழிக்க முயல்வார்.
தேவந்திரன் இயித்த லங்கை வந்தன் கூட
ஒரு சமயம் கில்லினுடைபு கால்குல் பிணிக்
ப்பட்டு கார்த்திகோஷத்தில் வசிக்கதாகச்
கொண்டதன்று. பிரதிபென்னும் பெயர்
கொண்ட இப்பூபதிபானவர் அக்கார்த்த விரி

பருடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர். பெரியோர்க்கு
 ிரிடத்தில் பசி மிகுந்தவர். இவரை யடைந்த
 பிறகு ஸ்ரீதேவிக்குச் சஞ்சல பென்னும் வகை
 யானது நீங்கி விட்டதென்று கூறவேண்டும்.
 போரில் அக்கினி பகவானுடைய சகாயத்தைப்
 பெற்று இம்மன்னன் சுதந்திரிய குலத்திற்குக்
 காளரத்திரி போன்ற பாசுராமருடைய அசி
 கூர்மையான வாணையும் நீலோதபல மலரின்
 இதழுக்குமேல் அசிகமாய் மதிப்பதில்லை.
 ராஜகுமாரி! மாறிஷ்மதி நகரைச் சுற்றிலும்
 வளைந்தோடும் அழகிய ரோவாந்தியைப் பலகணி
 யண்டை நின்று எப்பொழுதும் பார்க்க உன
 க்கு விருப்பமிருந்தால், இவ்வாசனை வரித்து
 மாலைபிடுவாயாக!" என்றான். களங்க மற்ற
 ஆகாயத்தில் தன் பதினாறு சூலைகளுடனும் பிர
 காசுக்கும் பூர்ண சந்திரனும் எவ்வாறு
 தாமரை மலருகருக்களிப்பைபயிப்பது அசாத்
 தியமோ அவ்வாறே பார்க்கப் பார்க்க ரூப
 வஞ்சியிருந்தம் அம்மன்னன் இந்துமதியின்
 ஹிருதயத்தை வசியப்படுத்தக் கூடியவனா
 யில்லை.

பிறகு சுந்தை, தாய் தந்தை இருவரு
 டைய குலத்திற்கும் மணி, விளக்குப் போன்ற
 வனும், ரூர சேனாதிபதியுமான சுஷேணனென்
 னும் அரசனைக் காட்டி, "இவ்வேந்தன் நீப வம்
 சத்திற்குேன்றியவர். சித்தர்களுடைய ஆசி
 ரமத்தில் மிகுந்தவர்கள் தங்கள்சுயரூபப் பகைமை
 யொழிந்து ஒன்றோடொன்று நட்புப் பாராட்டு
 வதுபோல், குணங்களும் இவரை யடைந்த
 இயற்கையரீயுள்ள வ்ரோதம" நீங்கப்பெற்று
 அழகிய ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன. தன் நக
 ரில் மிகவும் சுந்தமாய்ச் சந்திரனைப்போலினி"
 மையான ஸந்தியையுடையவராய்க் காணப்
 பட்டானும், சத்தருக்களுடைய ஞானிகைகளைப்
 புற்பூணிகள் முளைத்தும், இடிந்தும் பாழ
 டையச் செய்வதில் இரக்க மற்றதாய் இவரு

டைய தேஜஸ் ஜ்வலிக்கின்றது. ஜலக்கீரிகை
 செய்யும் காலத்தில் இவருடைய அந்தப்புர
 த்து ஸ்திரீகள் மார்பிலணியும் சுந்தனமானது
 க்காரந்து ஜலத்தோடு கலப்பதை நோக்கும்
 பொழுது, யமுனாநதியானது மதனாயிலேயே
 கங்கையுடன் சேர்ந்து விட்டதோ வென றீய
 முண்டாகும். அது மட்டுமல்ல, கருடனிட
 மிருந்து தன்னை ரக்ஷிக்கும்படி காளியனென்
 னும் நாகத்தால் வேண்டியளிக்கப்பட்ட சத்
 தினமணியை மார்பிலணிந்து இச்சுஷேணர்
 கௌஸ்தபத்தைத் தரித்த கிருஷ்ணன் கூட
 கண்டு வெட்குமாறு பிரகாசிக்கின்றார். ஹே
 சுந்தரி! ஏன்? இவரைப் பர்த்தாவாக அடை
 ந்து சைத்திராதத்திற்குச் சமானமான பிருந்
 தாவனத்தில் ஆராதமாய் நடக்களைக் கழிப்ப
 தற்கு என்ன தடைபிருக்கின்றது? ரமணிய
 மான கோவர்த்தன மலைக் குகைகளில் ஜலத்
 துளிகளால் நனைந்த சிலாதலத்தின் மீதுட்கார்
 ந்து, வர்ஷாகாலத்தில்மயிலகன் மனோகரமாய்த்
 தோகை விரித்தாவெதை நீ பார்க்க விரும்ப
 வில்லைபா?" என்றான். சாகாததை நாடிச்செல்
 லும் நதியானது வழியிற்குறுக்கிடும் மலையை
 யும் எவ்வண்ணம் மீறிச்செல்லுமோ, அவ்
 வண்ணமே மற்றொருவனுக்கு மனைவியாக
 விதிக்கப்பட்ட இந்துமதியும் அவ்வாசனைத்
 தாண்டிச்செல்ல, பின்னும் தளராமல் சுந்தை
 யானவள் தோள் வளை யணிந்து வளங்கிய
 கலிங்க நேசத்தரசன் ஹேமங்கதனென்
 பவனை யனுதி, பூர்ண சந்திரனை நிகர்த்த
 முகத்தையுடைய இந்துமதியை நோக்கிக் கூற
 வுற்றான் :

• "மகேந்திர பர்வதற்குச் சமமான பலத்தை
 யுடைய இவர் சமுத்திரத்திற்கும் மலைகளுக்
 கும் அகிபதியாவார். இவர் நகரையிடங்க்
 கிளம்பும்பொழுது, மதனைப் பெருக்கட்டுக்
 கொண்டிருக்கும் பாணிகளை முன் சென்று

மகேந்தரகிரியை சென்றுவிந்ததோ வென்று
பாவருக்கும் பிழைண்டாகச் செய்யும். கிங்
வானிகளுள் முதன்மையான இவ்வெந்தரு
கடைய தோட்களில் என் உராய்வாலும் ஏற்
பட்ட இருவர்களை தெரிவின்றனவல்லவா ?
அவர்களை நோக்குவோமோ இவர்கள் சிறை
சிறப்பப்பட்ட சிறை அசர்களுக்கடைய பாக்
சிப நெவகையானவ ிந்தி ரீர் பெருக இவ்
வந்திகள் செவ்வனைய வென்றும் தென்று
கின்றது. இன்னவகை சிறை பார்த்தும்படி
அவ்வளவு சமீபமாக சபுதிரம் காணப்படுவ
தால் தூர்ப வாகதிரபகிறகுப் பதிலாக அலை
செருகடைய கம்பிரமான கோஷமே தூங்கிக்
கொண்டிருக்கும் இம்மக்களை எழுப்பி விடு
கின்றது. தீபந்தாங்களினின்றும் வரும்
வவங்கப் புஷ்பங்களுகடைய கறையனத்தடன்
கடிய காற்றானது குளிர்ந்து விசி பிபர்வவ
கடப் போக்கடிக்க, கடற்கரையிலுள்ள கோலை
களில் இவருடன் உல்லாசமாயிருக்க, ஏன்
பொசுனை செய்பவன்குமே?"

இவ்வாறு கூர்மையால் வெகுளியத் தூண்
பட்டபிடி, நெய்னம் பிரதிகுலமாயிருக்கும்
பெருகுத வெகு சிரமப்பட்டு பெருகதிய பூ
பெருகுத எவ்வண்ணம் கிலகி கிர்வானோ,
அவ்வாறு இத்தமதியும் அவ்வாறே அது
வாறாக விவாத செல்ல, திவ்விய ரூபம்
தெய்வ கிளங்கும் உரக பட்டணத்த மன்ன
கிளங்கு. "காருயாமி! இவா இக்குயர்,"
என்ற வானை இத்த மதியை பகழந்தான்.
"இவர்களை அழகிய மாண்கள வாரடை,
பாதி சூழ்க்கை தூக்கித்தன மாய்கிறக்கும்
தீ பண்பு மன்னர் குருகு அருகிலுள்ள,
தூர்வகை பகர்ந்த தீவகையுமுடைய கிரி
மகேந்தரகிரியை பிராசிக்கிறா. உவகை
யான கிளங்கு பகழந்தை அடக்கியவரும்,
வெண் ஒரு தகிபவையற் பாக்மரபை

பின்னர் பெருகவிட்டவருமான அகஸ்திய
மகரிஷிய இவ்வாசர் அசுவமேத யாத்திரைத்
செய்து முடித்த பொழுது மிருத்த விசுவாசத்
தடன் வந்து விசாரித்ததாகச் சொல்லுகிறார்
கள். மிக்க இறுமாப்புப் படைத்தவர்களை வேர்
தனும் ஒரு சபயம் இனஸ்தானம் என்கு அழி
ந்து பெய் கிடுமையென்று அஞ்சியவனாய்,
பாமகிவனிடமிருந்த ஒருவராலும் வெல்ல
முடியாத பெரிய அந்தா மொன்றைப் பெற்
தன்ன இம்மன்னருடன் சமாதானம் புரிந்து
கொண்ட பின்னரே இந்திரலோகத்தத்த ஸுயிப்
தன் போருட்டுக் கிளம்பியதாகக் சொல்கி.
உயர்ந்த குலத்திற்குமுள்ள இவ்வந்தனா கி
மனம் புரிந்து கொண்டால், ரத்தினச்சொகுள் கு
இருப்பிடமான கடலை மெககியாகப் பெற்ற
தகினை நேசத்திற்குப் பத்தினியாய், வெற்றி
கைக்கொடுகின்றிப் படர்ந்த பூக் மாங்கனும்,
ஏலாலதைகளினால் தழுவுப்பட்ட சந்தன மாங்
களுமடர்ந்த பகைய மகைப் பிரதேசங்களில்
அடிக்கடி மயிக்க மனம் கொள்ளுவாய். இவ்வா
சர் வேலேத்பல உழிப்போன்ற கலத்த மெனியுள்
ளவர். நீயோ பகம் பொன்போன்ற தேக காந்தி
யைப் பெற்றவள். நீககளிருவரும் சேர்ந்திருப்
பதானது எர்முதிருடி மின்னற் கொடியும்
ஒன்று சேர்ந்ததபோல பான்பாரம் சோடையைய
யளிப்பதாகட்டும்." இவ்வாறு கூறந்த கூறி
முடிக்கச் சூரியனை எதிர் பார்த்து காட்டம்
கொண்டிருந்து பதமமுதனத்தைச் சந்திரன்
தன் கொண ஸ்பரிசத்தினால் கிசகிக்கச், செய்
வது எங்கனம் சாந்தியமற்றதோ அதுபார்க்கா
ந்தையிற் மொழி யும் ஒவ்வாய்விருதயத்திற்
புனாதமாய் அபாருயாமி அவிபிடம் விட்டு
காலாராசா. தீபத்தை எடுத்திற் செல்லும்
பொழுது முன்னாலெல்லாம் பிரகாசமாக, பின்
னால் திவ்வானைப்பிற்குப்பதபொல் அவள் வரிக்
கான கிளங்கிச் செவற அசர்களுக்கும் முகம்
வெறபட்டி குளறிய மனத்தினாலுள்ள,

அஜனின் சமீபம் இந்துமதி நெருங்கிய பொழுதுகளை அவள் வரிப்பாளோ வென்று அவனுக்குத் தவிரவேண்டி. ஆனால் வலது கரமானது இடைவிடாது முடித்து அவன் சமீபயந்த அறவையொழிந்த, ராஜகுமாரியும் அக்குற்றம்கூற முடியாத ஞானந்தியாகிருதி யை யனுசரித்தும் அவ்விடத்தை விட்டு அப் புறம் செல்லும் எண்ணபற்றவளாய் நின்று விட்டாள். ஆனால் நன்றாய்ப் புஷ்பித்திருக்கும் மாமாத்தை யடைந்த பிறகு வண்டினங்களும் இவ்வண்ணம் தர்ணை மற்றோர் விருட்சத்தை நாடிச் செல்ல மனமில்லாமலிருக்கும். அது ஓர் அதிசயமல்லவன்றோ! அஜனிடம் அவள் நாட்டம் கொண்டதைக்குறிப்பா லுணர்ந்தசாதாரண மூள்ள சுந்தரையும் அதற்குத் தக்கவாறு தொடங்கினாள். “இசைவாகு வம்சத்திற்குள் நியயரும் யாவரினும் விசேஷமானதற்குணங்க ளைமயப்பெற்றவருமான கருத்தினன்னும் வேந்தர் திலகரொருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பிறகு உயர்ந்த நோக்கங்களுடைய உத்திர கோசல தேசத்தாசர் ஒவ்வொருவரும் உருத் ஸனென்னும் சிறந்த பெயர் பெற்றவர்களானார்கள். அம்மன்னர் பரமசிவனைப்போல் காணையினருவம் கொண்ட இரத்திரன் மேலுட்கார்ந்து புரிந்த யுத்த வல்லமையால் அரசாஸ்திரிகள் அனைவரும் நாநர்களை யிழந்து நங்கள் கடுகலங்களில் பத்திரலேகை பற்றவர்களாகுமபடி நேர்ந்தது. அதுமட்டுமல்ல; இந்திரன் தன் ஸ்வய ரூபத்துடன் ஆசனத்திலமர்ந்திருக்கும் பொழுதும் அக்கருத்தஸ் தேள் வீரையுடன் தேய்வனையுடையுமாய் அவ்வொரு ஆசனத்திற் சேர்ந்த யிற்றிருக்கும் பெருமை மையப் பெற்றார். இந்திரனுடைய பொருமைக் கஞ்சி ஒன்று குறைய தூறுபாகங்களைச் செய்து முடித்தவரும் அதிரப் புகழ் பெற்றவருமான திலீபனெனும் அரசர்—குலத்திற்குத் தீபவொளிபோன்றவர்—அவ்வம்சத்திற் பிறந்தவரோ

யாவன். அத்திலீபமன்னர் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும்கால் விஜயாபிநேசத்திற்குச் செல்லும் வழியில் மூதூய பயக்கத்தினால் நித்திராதேவிக்குவசமான ஸ்திரீகளுடைய வஸ்திரங்களைச் சுற்றும் ஸ்பரிசிக்க அஞ்சிற்றெனின் கையை நீட்டித் தொடத் துணிவாருமுளரோ? அவருடைய குமார் ரகுபவன்பவர் இப்பொழுது ராஜ்யத்தை யாள்கின்றார். விசுவஜித் என்னும் மகா யாகத்தின் பெருட்டு திக் விஜயம் செய்து கொண்டு வந்து பொருள் முழுமையும் மட்பாத்திரங்களே மிகுதியாக நிற்கும் வண்ணம் செலவழித்த உத்தம சேலர். அவர் புகழ் வியாபிக்காத கிடமில்லை. மலைகளெல்லாம் கடந்து கடலினுட் சென்றும் பாநாளத்தினும் சுவர்க்கத்தினும் புதுத்தம், பின்னும் ஞானந்தாய் அக்கீர்த்தி அளவுக்குட்பட்டாமலிருக்கின்றது. அப்புகழ் பெற்ற ரகுமகா ராஜனுக்கு, தேவேந்திரனுக்கு ஜயந்தன் போல், குமாரனாக அவதரித்த இவ்வஜனென்பவர் ராஜ்ய பரத்தைத் தந்தையுடன் சரியாய்ப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். மேன்மேலும் கூறுவானேன். ராஜகுமாரி! குலத்தினும், அழகிலும், இனம் வயதிலும் வினயத்தை மேற்கொண்ட அந்தந்த கற்குணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உனக்கு முற்றிலும் ஏற்றவான இவனா நீ வரித்து மாலையிட்டுகிறீர். சுவரத்தினமானது சுவர்ணத்தை யடைந்ததாகட்டும்.” இவ்வாறு சுந்தரையுடைய முடித்தவுடன் ஸ்ரீகையையெடுத்து இந்துமதியானவன் சுயம்வர மாலையுட்படுத்தித் தன் மலர்ந்த விழிகளினால் மிமிர்ந்துகொக்கி அஜனை வரித்து நின்றான். நாணத்தினால் தன் உட்கருத்தை அவள் வெளிபிட்டுக் கூறவில்லையாயினும் மயிர் சிலிர்த்த அயனைய ஒவ்வொரு அங்கமும் அதை நன்றாயெடுத்தாக காட்டியது. அவ்வாறு நிற்கும் அவளை “ஏன்? செல்வோமா” என்று சுந்தர பரிசுசமாய் வேண்டு மென்றே கேட்க, சிறிது

கோபமாய் இவ்வாறு அவனை நோக்கினான். பிறகு மன்னையாடக் குறுகும் தடவற்றென்று தன்னுடைய அணாக்கடி வடிவிகொண்டது போன்ற மானையைத் தோழியின் முனையம் அடிவின் கழுத்திலிட அவனும் மார்பில் வசலாடு அப்படிப்பட்ட மானையை இவ்வாறியின் தழுவி வரக்கொண்டான் என்னவானும். அச்சமும், மேலத்தினின்றும் விடுபட்ட சந்திரனின் நிலை ஒன்று சேர்ந்து விட்டதென்றும் தனக்கு அனுகூலமான மார சமுத்திரத்தின் கண்ணுடைய விட்டாசென்றும் இவ்வாறும் ஒருவருக்கொருவர் முற்றிலும் இவ்வாறு

தோன்றிய அவ்விருகாதலர்களையும் கண்டு ஆந்தமுற்றவர்களாய் யாவரும் ஆன்றப்புகழ்த்து அவ்வாற்றை மற்ற அரசர்களின் காதலில் நாராசத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றியது போலிருந்தது. அப்பொழுதிருந்த அவ்வாஜ சபையின் மகசிலைமையை எதற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். சூரியோதயத்தில் நன்றாய் மலர்ந்த தாமரைகளும் இசைகள் குயில்களும் வாடிய குழந்தைகளும் ஒரு தாமரைக் குளம் போல் விளங்கிற்றென்றால் அதில் வியப்பெதனு முண்டோ?

பர்வத குமாரி.

(பிரிமான் மகேசகுமார சர்மா)

(545-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

பதினாறாம் அக்கியாயம்.

விடைகொள்.

மகேசர்கள் வதுவார்களை ஒன்றும் உட்கா வதற்கு, அவர்களின் முன்ன விதம் விதமாக பழங்காலமும் பனிபார்க்காலமும் போலிவந்த வதுவது, இருவரையும் உவ துற உண்ணும்படி வற்புறுத்தினார்கள். எல் லோரும் சேர்ந்த சிறப்பித்தப்படுத்தியபடி யால், அவ்விருவரும் சேரா சோஞ்சம் உணவாகியவையாயிற்று. பிற்பாடு மாதர் கள் வதுவார்களைப் பலவிதமான பரிசுற் றம் கொடுத்த தொடங்கினார்கள். ஆனால் அப் பரிசுறுகளைச் சித்திரமணியும் நாராசமாரை வும் திருக்க. சந்திரனும் கழித்த பூபேர் திராசன அவ்விருந்த எழுந்த வந்த கிற் தனக்கு மத்திர உட்கார்தான். அப்பொழுது காலாறும் போகும் சேய்ந்த கொண்டிருந் தான். சேய்ந்த முடிந்தபின், புருஷர் ஒன்றை பெருமையாகக் கடைபெற்றதற்கோ

ண்டுத் தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள். கிருந் தற்கு வந்திருந்த மாதர்களும் கிருந்துண்ட பின் ஒவ்வொருவராய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

கல்பாணக் கூடத்தில் சங்கீதக் கச்சேரி, ஹால்யிக்ரோத்ம எல்லாம் ஒரு குறைவுமின்றி நடந்தன. பூபேர்திரானும் நோச சந்திரனும் எல்லோருடனும் கலந்து ஆந்தமாய்க் காலங் கழித்தார்கள். கசிலகுமாரன் நான் முழுதும் பட்ட சிரமத்தினால் களைப்படைந்த நிதிரா நேயியின் மடியில் இளைப்பாறலானான்.

மதுரைக் காவியில் சேஷாணாமம் நடந்தது. இதன் விளைவும் முற்பயிற்றது. இங் கில்க, நோச சந்திரனும் கசிலன் விட்டிலிருந்த சிருபகமயின் விட்டுக்கு மீதுசுட் காப்புத் சூரிய காமகேசிகளை அனுப்புகின்ற அங்கும் ஆந்திர காலாணம் கடைபெறலாயிற்று. பிரிமான் மகேசசாய் நான் முழுதும் சிருபகம யின் விட்டிலேயே இருக்கிறேன். கசிலகுமாரன்

நிருபமையிப் பாணிக்கிரஹணம் செய்து கொண்டு இரண்டா நான் வீட்டுக்கு வரவிட்டால், பூபேந்திரநாதனும் பிரதிபையும் விடை பெற்றுக்கொண்டு போகக்கூடாதென்று ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது.

சுசிலகுமாரன் தன் விவாஹத்தில் எவ்விதமான ஆடம்பரமும் நடப்பதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. எல்லோரும் விசேஷித்த வற்புறுத்தியதன்மேல், ஒரு பாண்டு மேளம் மாத்திரம் கல்யாணப் பெண் வீட்டுக்கு அவசியம் அனுப்பப்பட்டது. சுப முகூர்த்தத்தில் சுசிலனுக்கும் நிருபமையுக்கும் விவாஹம் நடந்தேறியது. நிருபமையின் மாதா, பிதா, மனோமை, பிரதிபை, முதலிய எல்லோரும் ஆசந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் சேஷஹோமம் முடிந்தவுடன் வதுவார்களின் விடைகொள் நிகழ்ந்தது. நிருபமையின் புக்ககம் அவளுக்குப் பக்கத்து வீடாகவும், அவள் தினந்தோறும் வழக்கமாய் வந்த நாள் முழுதும் சூழித்த வீடாகவுமேயிருந்தும், தம் மகளை அந்த வீட்டுக்குச் செல்ல விடை கொடுத்தனாற்பும் சமயத்தில் மாதா பிதாக்களின் நெஞ்சம் வேதனைப்படாமலில்லை.

பிரதிபை தன் தமையன் மனையியை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் கிருஹப் பிரவேசம் பண்ணுகிறதாள். பிதா மாதாக்களின் கண்ணீரோத்தியப் பிரிவினாள் நிருபமையின் சித்தத்தில் உண்டான துபாய் பிரதிபையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் போய்விட்டது. பிரதிபை தன் து மகனியை முகத்தில் முத்தமிட்டு இவ்வாறு கூறினாள்—“நிரு, நான் உன்னை நிருவென்று அழைக்கட்டுமா, அல்லது மன்னியென்று அழைக்கட்டுமா? இல்லை, நான் உன்னை நிரு வென்றே அழைப்பேன். இந்தப் பெர்தான் எனக்குப் பிடிக்கிறது. இனி நான் இந்த வீட்டுக்கு

ஒன்றுமேயில்லை—நீயே எல்லாம் விட்டாய். இனி மேல் இந்த வீட்டின் பளுவெல்லாம் உன் தலைமேல் ஏறியதாகும். எங்கள் அண்ணா இப்பொழுது உன் வஸ்துவாய் விட்டார்—எங்கள் அண்ணாவின் இந்த வீடு வாசல் உன்னதாய் விட்டது—இன்றும் அவருக்கு என்னென்ன உண்டோ, அதெல்லாம் உன்னதே ஆய்விட்டது. உன்னுடைய சொத்துக்களை இனி நீயே பார்த்துக்கொள். இதைவிட அதிகமாக வேறே நான் இப்போது என்ன சொல்லட்டும்? நான் இன்றே இராஜ குமாரனாடி கூடப்போகப் போகிறேன்; ஆனால் இப்பொழுதே அவருடைய ஊருக்குப் போகிறதில்லை. இங்கே கல்கத்தாவில் ராஜ நிவாஸத்தில் ஏழெட்டு நாள் தங்கும்படியாயிருக்கும்.” மிகுந்த கஷ்டத்தின்மேல் நிருபமையின் வாயிலிருந்து வார்த்தை வந்தது. அவள் சொன்னாள்: “அப்படியானால், இப்போது நீ ஊருக்குப் போகப் போகிறதில்லையா? ஏன்?”

பிரதிபை சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள்: “ஏன் போகப் போகிறதில்லையோ, என்னால் சொல்லமுடியாது. ஆனால் இந்த சமயம் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகப் போகிறதில்லை யென்று இராஜகுமாரன் சொல்லுகிறார். கல்கத்தாவிலேயே புக்ககத்துப் பண்டிகை நடக்கும். அதற்கப்புறம் அவர் என்னை இங்கேயே விட்டு விட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போவார். எனக்குப் புக்ககத்துப் பண்டிகை டைக்கும்போது, நீயும் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவாய். பிற்பாடு, நான் இந்தே வரும்போது, உனக்குப் புக்ககத்துப் பண்டிகை நடக்கும். இதன் நடுவில் நீ ஏழெட்டு நாள் தனியாய் இருக்கவேண்டி. வரும். தனியாய் இருப்பானேன்? நான் ஒருத்தியான் இருக்கமாட்டேன்,—மற்ற எல்லாரும் இருப்பார்கள். இதைத் தவிர, சுகி (மனோமை)யும், அது பமையும், உன் தாயாரும் தினந்தோறும்

இவ்வந்த உன்னைப் பார்த்தயிட்டுப்
புரவாரின்.”

திருப்பவையின் கண்ணில் நீர் ததும்பிற்று.
சற்றா கையா பொருத்த அயன் கொணான்:
“பிரதிபயங்கா, நீ இரங்கிட்டான், என்மையும்
எதுவும் மறுவிராது.”

இதற்குக் கேட்டதும் பிரதிபயக்குத்
தொண்டிட அடைத்துக்கொண்டதா அவன்
மதுபடியும் திருப்பவையின் முகத்தை முத்த
மிட்டு, “சே, சீரு, தீப்படிச் சொல்லாதே,”
என்றான்.

திருப்பவையும் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்
கையில், மனோரமையும் அவன் தாயாரும்
அதுபயமா துக்கியவர்களுமா பிரதிபயனை
கொண்டோன்றி போயினாள். வாய்க்க வந்தார்
கூட, மனோரமை சிரித்தார்களோட, “என்ன
சகி, உன்னிடமாக என்ன ஆலாசனை பண்
னிக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என்றான்.

பிரதிபய சொன்னான்: “ஆலாசனை வேறெ
ன்ன இருக்கப்போகிறது! என் நிருவர்த்து சமா
தானம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

மனோரமையின் தாயார் என்னிர் ததும்பக்
கற்றாள்: “குடாசாப்! அதுவாக்கு என்ன சமா
தானமாய் கொடுத்த நீ போனான், இவன் ஒரு
மதுபயவையா இவனை நக்கிரிக்கும் மாட்
டான்.”

பிரதிபய உன்னைச் சிரித்துக்கொண்டு
சொன்னான்: “அம்மா, நீ என்ன சொல்லு
கிறாய். என்மையும் மறுவிராது. சீரு நீயிப்ப
யாது தீவிததி. உன்மையும் மறுபுக்கத்தக்கே
யானாயின். என்மையும் தனிபாசந தான்
திருக்கியவன்கிடே.”

மனோரமை தாயார் பிரதிபயயின் அழிப்
புபயங்கா உயித கேண்டு சொன்னாள்:
“ஆமாம், அது வாய்க்கவரே. சீருவும்தான்

என்றிருக்க முடியாது. எங்கள் மனோரமைப
யே பாராள், இவளுக்குத் தனிபாணமான்
பேர்த்துபதவேவபுதான் ஆயிருக்கிற. ஆனால்
புக்கத்தில் அவன் ரொம்ப சமத்தாய் இருந்
தான். இவன் புக்கம் இங்கிருந்து எவ்வளவு
தூரத்திலிருக்கிறது, உனக்கே தெரியும். அப்
படியிருந்தும் இவன் ஒரு தாமாவது அங்கே
அழுதது கிடையாது. என்மு மனோரமா, நீ
அழுததன்மையா?”

மனோரமை கைத்துக்கொண்டே சொன்
னாள்: “அம்மா, என் என் அழுவேண்டும்?
புக்கத்துக்குப்போய் யாவாவது எப்பொழு
தாவது அழுவானா?”

மனோரமையின் வார்த்தையைக்கேட்டு வந்த
சிரிப்பை அடக்க ஒருவராலும் முடியவில்லை.

மனோரமை பிரதிபயவுடன் சொன்னாள்:
“சகி, இன்றைக்கு நீ புக்கத்துக்குப் போகிறாய்,
பேரகிறைமற்குமுன் ஒருதாம் உன் கல்லிழைத்த
கணையோட போட்டுக் கொள்பேன், என் கண்
குளிரப் பங்க்கிறேன்.”

பிரதிபய தன்மைய அகைத்துச் சிரித்துக்
கொண்டே சொன்னான்: “சகி, என் நீ கேட்கிற
படி போயப்போகிறதில்லை. நீ என்னை வேறுக்
கையெண்ண என்னியி சப்பாதுபோல் தோன்று
கிறது. என் கையில் இருக்கிற இந்த இரண்டு
சங்குவளைகளைத் தவிர வேறெதையும் போட்
டுக் கொள்ள என்மக்கிடையிலில்லை. அய்யாவெல்
லாம் ராஜாக்கட்டம் என்று உனக்குத் தெரி
யாதா? கொஞ்சமாவது கயாங்கம், பச்சையாயா,
மாணிக்கமோ இல்லாவிட்டால். என்ம ஒரு
வரும் என்மக்கொன்றே சொல்லாவிட்டா டான்
பது அவாடுன்னாப். இதற்காவே அவன்
இதனை பெல்லாம் அனுப்பி யிருக்கிறார்கள்.
நாமோ சாமுளியமானவான், என் எந்த
திருத்தத்து போகவாய்க்கு? இதுதான் உனக்கே
கொஞ்சம் முமக்கு எதற்கு? என் கைகளில்

“விளைகின்றன நெற்றியில் குங்குமமும் இருந்தால் இவ்வளவே யதேஷ்டம். நீயே சொல்லுங்கள் சொல்லுகிறது சரிபா இல்லைபா?”

மனோமைக்குப் பிரதிபைபின் கேள்விக்கு எப்படி பதில் சொல்லுகிறதென்று ஒன்றும் தென்றவில்லை. சற்று நேரம் கழித்து அவள் சொன்னாள்; “அது போகட்டும், இப்படிவா, உனக்குத் தலைவாரிப் பின்னிலிருக்கிறேன் அதை யாவது செய்யகிடுவாபா? உன் தலையில் சூட்டு வதற்காக இந்தப் பூமாலைபையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இன்று ராத்திரி உனக்கு சோபன முகூர்த்த மாயிற்பே, கிளைவிலையா?”

இதற்குள் நிருபமை, “நானும் பிரதிபை பக்காவுக்காகப் புஷ்பத்தால் செய்த கையணி, கழுத்தணி, காதணி முதலிய எல்லா நகைகளும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி ஒருவாண்ப்பட்டுச் சவுக்கத்திலிருந்து மேற்கூறிய விசித்திராபரணங்களை வெளியில் எடுத்தாள்.

பிரதிபைபின் உள்ளம் இப்பத்தால் பூரித்தது. ஆர்த்த மேலிட்டலால் அவள் மீண்டும் நிருபமையின் முகத்தில் முத்தமிட்டு “நீரு, நீ எனக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களை நான் அவசியம் ஏற்றுக்கொள்வேன். ஏனென்றால் நீ எனக்கு அன்புள்ள மன்னியல்லவா? இந்தக் காரியத்தை நீ என மன்னி எப்படி செய்வெண்ணியதோ அப்படியே செய்திருக்கிறாய். மனை, நான் இன்று என்ருக்கத்தக்குப் போகிறேன். நீ எனக்குச் சிங்காரம் பண்ணு விட்டால் பின்ன யார் பண்ணுவார்கள். வா, உன்னுடைய பூவாபரணங்களை எனக்குச் சூட்டு” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அவளுடைய கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிறது.

அப்பொழுது இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஏதோ ஒரு வேதனையால் எல்லோருடைய இருதயங்களும் வருந்தலாயின. பிரதிபைபின் கார்த்தைகளைக் கேட்டு எல்லோரும் சேலைத் தலைப்பினால் கண்ணைத் தடைத்துக் கொண்டார்கள். பிரதிபை இன்று புக்கம் போகிறாள். பிரதிபைக்குத் தாயார் இல்லையே, அவளை இன்று ஆடைபாபரணங்களால் அலங்கரித்த யார் வழிபண்புவார்கள்?

பிரதிபை சற்று நேரம் வரையில் பேசாமல் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு கொஞ்சம் ஆறதலடைந்து, “நீரு, உன்னுடைய பூவாபரணங்கள் எங்கே? கொண்டுவா, நீயே அவற்றை எனக்குச் சூட்டு” என்றாள்.

நிருபமை அப்படியே செய்தாள். அவள் பிரதிபைபின் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு கண்கணங்களையும், புஜங்களில் அகந்தாபரணத்தையும் பாஜுப்பந்தையும், நெற்றியில் சுட்டியையும், காதுகளில் கர்ணபூஷணங்களையும், கழுத்தில் கண்டமாலைபையும், இவ்வாறு சமஸ்த புஷ்பாபரணங்களையும் அணிந்தாள். அந்தப் புஷ்பமய ஆபரணங்களால் பிரதிபை அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸாக்ஷாத் வனதேவதையைப்போல் விளங்கினாள். பிரதிபை கண்ணாடியின் எதிரில் நின்று தன் வடிவத்தை நகசிகை பரிமர்த்தம் பார்த்து, மனோமையை நோக்கிச் சிரித்துக் கொண்டே, “சகி, முத்தனிகளும் லவா நகைகளும் இவற்றைவிட அதிக அழகும் மகிப்பு முள்ளவைகளாய் இருத்தல் கூடுமோ” என்றாள். மனோமை மந்தஹாஸத்துடன் மொழிந்தாள் “இல்லை” என்று.

(தொடரும்.)

ஆடவர் கடமை.

(ஸ்ரீமான் மு. சி. சிற்றம்பலவன்)

நபமையும் கண்ணகந்தவகத்தையும் சிருஷ்
டித்த கடவுளுக்குப் பிரியமான புத்தி
மாகின! பூர்வீக இராசாங்கனும் சித்த
வாங்கனும் குணமென்தும் குன்றேறிய
மான்னரும் மற்றம் முகியோர்க்கும் தங்க
நுடைய பக்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரவ
மாக நடத்தினார்களென்றும் ஸ்திரீகளுடைய
வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருகாலும் தட்டின
தில்லை. மேலும் இராமாயணம், பாரதம் முத
லிய காவியங்களால் தெரிய வருகிறது. இங்
தங்களாகும் கம்முடைய தேவர்களும் ஸ்திரீ
களைக் கீழவியிட மனமில்லாதவர்களாய் தங்கள்
தங்கள் தேவர்களிற் தானே வைத்தக்கொண்ட
தங்களும் புராணங்களிற் சேரல்பட்டிருக்
கின்றதை பாம்பு கண்ணுற்றிருக்கின்றதும்.
காட்சரப் பாம்பிவன் தமது தேவியாகிய பார்
வதிகையப் பாகத்திலும், மகா விஷ்ணுவான
வர் தமது பாரிகையாகிய இலட்சுமிகைய மார்
மேதும், பிரமோவன் தமது பத்தினிகைய
சாஸ்திரம் தேவர்க்குடாகாகுதிய சேர்வர்களை
கொண்டதிலும் இப்பாறுதல் புராணத்தினால்
மூலி. பகததம் வித்தவையான் பிரசங்கித்
து வார்த்தைகளைத் திருக்கின்றதும். அப்படியிரு
க்கலாம் மாத்திரம் சமது மனவிமார்களை
மனவிதும் உடைப்படைத் தவந்து நடத்தி
கருவது அகவிடப்படாத பெண் திரோமல்
கொள்.

எவ்வளவு உயர்வாகிற் பித்தியவருக்கு முந
கம் பூவான காதல் கதிர்காமன் சண்முகன்
காலகாலம் தாயன் சாமி பெனதும் பெயர்
கொண்டிருக்கலியாக வாதால் கந்தவையி
கொள்வதால் விசுவகந்தத்தன்மில் பெண்
வாதால் கந்தவையிற் பித்தியவருக்கு முந

‘தாபைச் சிற்றத்தொரு ரோயிலுமில்லை.’
இதன் கருத்தை வாசிப்பவர்களே அறியக் கட
வர். கம்மைப்பத்த மாதகாலம் உதாத்திற் சம
ந்த பெற்றெடுத்துப் பாலாட்டித் தாலாட்டிச்
சோட்டி வளர்த்த தாய் மார்களும் பெண்கள்
தானே. இவ்வல்லாக் கண் விழித்த அடிக்கடி
பால் கொடுத்த மருந்து கொடுத்து எங்களுக்கு
காகத் தாங்கனும் மருந்துண்டு வயித்தியர்
சொல்லும் பத்தியமிருந்து எங்களுடைய மல
சலாதிபவைகளை பெல்லாம் மனஞ் சலியாது
செய்தது வாபைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி
பிள்ளைகள் வளரும் பொருட்டாய்த் தாய் மார்
படுங்கட்டம் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமா?
அல்லது என்னால் எழுதத்தான் கூடுமா?
கூடாது. தாய்க்குப்பின் தாரம்.

இவ்விதம் கத்தவார் தங்கிய தாயாருக்குப்
பின் தாயமல்லவா! அன்னைவளரல்லவா நாம்
கடைத்தெறவேண்டும். சாயித்திரி, சந்திரமதி,
அருந்ததி முதலிய பெண்மணிகளின் செயலை
உற்று யோசித்தால் தெரியவரும். தாய் தகப்
பன் அண்ணன் தம்பி அக்காள் தங்கை பாட்
டன், பாட்டி அயலார் அண்டையார் இனத்த
வர் சனத்தவர் தன் தேசம் தாலுண்ட சொத்
துச் சுகம் எல்லாமிடின் கம்மை நமசி நலியா
மல் சலியாமல் கத்தும் கந்தவையிற் நலியச்
செய்தால் நாமனுடைய கதிபெண்ணு அதுவும்
லாமல் கடவுளானவர் படைத்த எண்பத்த
என்கு டட்ச ஜீவ பேதங்களில் அறிவின்கைப்
பிரமியாகிய மிருகங்களிலும் பறவைகளிலும்
ஆன் பிரமியினை எவ்வளவு ரூபிச் சவுந்தரிய
மாகப் படைக்கிருக்கிறாரோ அவ்வாறே
மனுஷ ஜாதி யாசாகிய கம்மில் பருஷனா மாத்
திரம் சமாசமரையும் ஸ்திரீகளை மாத்திரம்

அதிக ரூபவதிகளாகவும் படைத் தருளியது. அக்கடவுளுக்குப் பெண் பாலாரிற் பரிசியிருந்த தென்பதை இரண்டாமுறையும் விரித்திருக்கிறதைக் கண்ணுறக்கடவீர். பெண்ணென்றும் பெயுமிரங்கும் என்பது முதலொழி. அப்படி யிருக்கும் பட்சம் எதற்காய் நாம் அன்னவர்களை இரக்கமாய்ப் பார்க்கக்கூடாது? அன்னவர்களாலல்லவா சபைதனிற் கூசாமற் பேசும் திறம் உண்டாகின்றது. சில ஹஷ்ட ஸ்திரீகளின் துர்க்கிருத்தியத்தால் ஸ்திரீ சாக் களைக் குறைவாய் மதிக்கலாகாது. ஏனெனில் அன்னவர்களை அனுப்பிய ஆடவர்களே அக்குற் றத்திற்காளாவார்கள். அஃவுமல்லாமல் ஆகாய வாணி பூமாதவி அக்கினி தேவன் வேதப் பிராமணன் தேசத்தார் முதலாகிய சாட்சிகள் முன்னிலையில் சர்வபொறுப்பையும் ஏற்றது மல்லாமல் அன்று தொட்டு அன்னவளை நன்மை காட்டி நடத்தவேண்டியவன் ஆட வனே. இது நியாயக் கருதியன்றோ பொன் கயிறோ சங்கிலியோ ஒன்றால் அவள் கழுத் தைக் கட்டிக் கைப்பற்றி யிருக்கின்றதை கவ னத்தில் வைக்கின்றதில்லையா? அதுவே தாலிக் கோடி பெண்ணும் பொற்கயிறு. இவ்விதமாய்

அரண்படுத்தப்பட்ட பெண்பாவை என்ன குற்றமும் செய்ய நேரிடாதென்பது தின்னம். அப்படி நேரிடில் அக்குற்றம் ஆளையே சாரு மென்பது சகலருக்கும் நன்கு புலப்படுமென் பது என் கருத்து.

அன்பார்க்க நண்பர்கள்! இன்னுமோர் விஷயஞ் சொல்லுகின்றேன். பெண் பாலார் விசேஷபில்லாதவர்களென்று ஒருவர் சொல்லு கிறான்று வைத்துப் பார்ப்போம். அப்படிச் சொல்லும் ஒருவர் மழை பனி வெயிலில் பெருங் காற்றுக்களில் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தும் திரை கடல் ஓடிச் சம்பாதித்தும் உச்சியின் வேர்வை உள்ளங்கால் வழி செல்ல உழைத் தும் இன்னும் ஏராளமான கஷ்டப்பட்டும் எதற்காகச் சும்மா வீட்டிலிருக்கும் ஸ்திரீ சாதியாளைப் போஷிப்பிக்கவேண்டும்? அவர் கள் விசேஷமானவர்களானபடியாலன்றோ. இவ் வித உத்தம மாதர்களை ஆடவர்கள் எல்லோ ரும் மிக இரக்கமாகவும் ஆறுதலாகவும் சர்வதோஷமாகவும் கவனமாகவும் மேன்மைபாக வும் நடத்துவதே ஆடவர் கடமை.

ச ப ம் !

எங்கள் தீர்த்த யாத்திரை.

(ஸ்ரீமான் V. நடராஜன், B.A., L.T.)

(554-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

முல்லியிலிருந்து இரவு எட்டு மணிக்கு ரயி லேறி மறுநாள் காலை 7½ மணிக்கு ஹரித் தவாரம்போய்ச் சென்றோம்.

ஹரித்துவாரம் செருவதற்கு முன்னதாகவே ரயில் வண்டியிலேயே அந்நகர பண்டக்கள் எங்களை வந்து உபத்திரவம் செய்ய ஆரம்பித் தனர். அச்சிட்ட தங்கள் விலாசக் கடிதம் களைக் கொண்டுவந்து நீட்டினர். தங்கள்

கந்தாபுத்திரர்கள் என்றும் யாத்திரைக்காரர் களுக்கு உதவி செய்வதே தங்கள் ஜீவனம் என்றும் சொன்னார்கள். நாம்கள் டில்லியிலிரு ன்றதே ரென்னை வாசி ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தோமாதலின், அவர் ரயில் கட்டே ஷனுக்கு வந்திருப்பார் என்ற தைரியத்தில் எல்லா பண்டக்களையும் மறுத்து விட்டோம். சிலரைக் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந் தது. தொலைத் தட்டியும் சட்டையைப் பிடி

த்த இழுத்தும் கச்சச்செய்ய ஆரம்பித்தனர் ஹரித்துவாரத்தில் இறங்கிய உடன் எங்களைப் பல பண்டாக்கள் மொய்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பப்பா! அவர்கள் வலியிலிருந்து தப்புவது பெரும் கடினமாயிருந்தது. திருப்பதி சிறுஷ்ணமாசாரியருக்கு எழுதியிருப்பதாகப் பன்முறை சொல்லியும் கேட்கவில்லை. எங்களால் வாக்கடிப வரும்படி தங்களுக்கு இல்லாமல் மதாரி ஒருவனுக்குப் போயிற்றே என்ற வகுத்தமும் கோபமும் அவர்களுக்கு அதிகமாயிற்று. இந்தச் சங்கடத்தில் எங்கள் பெர்வழி ஒருவரும் ரயில் ஸ்டேஷனுக்கு வரவில்லை. மூட்டைகளையும் சாமான்களையும் இந்த பண்டாக்களும் வண்டிக்காரர்களும் தொடர்படி வெகு கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று. கண்டிப்பாக எங்கள் ஆசாமியைத் தெரியும் என்ற ஒரு வண்டிக் காரன் அகப்பட்டான். அதில் சாமான்களை மாற்றியும் வைத்துக்கொண்டு எங்கள் நடர் போன.

மலைப் பிரதேசத்திலிருந்து சம வெளியில் கங்காதி முதல் முதல் ஹரித்துவாரத்தில் இறங்குகிறது. அதாவது ஹரித்துவாரத்திலிருந்து இப்பயணி ஆரம்பமாகிறது எனலாம். மலைபகுதியில் ஊர் இருக்கிறது. ஊரில் உள்ள முனிசிபலான தெருக்கங்காதிக்கோளைய ஒட்டியிருக்கிறது அந்தத் தெருவ சாய்ந்து உயரமாக இருக்கிறது. கங்காதியும் வாட்டமான சரிவில் ஒடுகிறபடியால் வேகமாக ஒடுகிறது. அதக்கோயில் வரிசையாகப் பல கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. இதில் தேசாந்தரிகள் தங்கி கங்கா ஸ்ரானம்செய்து போவார்கள். ராஜ்யம் இறங்கிய பெரிய சந்திரத்தில் இதை மாதிரி கங்கா பந்தங்களிலும் அங்க அறை கந்திரம் பந்தங்களில் இறங்கியிருந்தனர். சென்னை வசிப்பவ சிறுஷ்ணமாசாரியார் என்

பவரும் ஒரு அறையில் நிரந்தரமாகக் குடியிருந்தனர். அவர் தெற்கு தேசத்திலிருந்து வரும் பாத்நிரிகர்களை அழைத்துக் கொள்வதால் கங்காபுத்திரர்களுக்கு மாமூலாகக்கிடைக்கும் வரும்படியும் இதை தட்சிணைகளும் குறைந்த போகிறது என்று அவரை அவ்வூர் பண்டாக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுத்தியதாகவும் அதனால் அவர் பயந்த ரயிலுக்கு வராமல் இருந்து விட்டதாகவும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெற்கேயிருந்து யாத்நிராக்காக வரும் ஜனங்கள் கங்கையில் ஸ்ரானம் செய்வதற்குப்பெரும் பலவீத கஷ்டங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். கங்காதி மகா புண்ணியமானாதி என்று நாம் எல்லாரும் கருதுகிறோம். பாம்பனாவாக அந்த எண்ணம் நம் ரத்தத்தில் ஊறி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இயற்கை யழகைப் பார்த்த ஆனந்திப்பதும் சரீர ஆரோக்கியத்திற்காகச் சந்தாஷமாக அமிழ்ந்து ஸ்ரானம் செய்வதும் ஒரு புறம் இருக்க, இப்படி கங்கையில் ஸ்ரானம் செய்வதால் மகா புண்ணியம் என்றும் மகது பாபங்கள் கங்கையில் ஸ்ரானம் செய்வதால் அலம்பியிடப்படுகின்றன என்றும் கருதுகிறோம். தமிழ்ப் புலவரான கம்பரும் ஸ்ரீராமன் கங்கையில் ரீர டியப்பாது கங்காதேவி தன்னிடம் பல கோடி ஜனங்கள் ஸ்ரானம்செய்து நீக்கிய பாபமுட்டை ராமன் ரீரடியதால் நசித்த தாழ் சந்திரமாக விட்டதாகச் சொல்லியதாக வர்ணித்திருக்கிறார். ஆகவே கங்கா ஸ்ரானம் செய்வது ஏதோ பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தின் பலனாக இந்த ஜன்மத்தில் கெடுக்கு அநிருஷ்டமாகக் கிடைத்தது என்று பொதுவாக ஜனங்கள் ஆனந்திக்கிறார்கள். இவ்விதமான எண்ணம் கருடன் ஜனங்கள் கங்கையில் ரீரடச் செல்வ

தரில் அவ்வளவு விசேஷமான அதிருஷ்டத் திற்கு வேண்டிய விசை கொடுக்கவேண்டியது நியாயம் என்று சொல்லுகிறோம். அந்த விசை தான் பலவித தானங்களும் தட்சிணைகளும் செய்வது. கங்காபுத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு வகுப்பார் உனர். அவர்கள் கங்கையில் ஸ்ரானம் செய்யும் ஒவ்வொருவரும் ஒருகங்காபுத்திரனுக்குக்குறைந்தது 1½ ரூபாய் கொடுத்தால்தான் ஸ்ரான பலன் கிடைக்குமாம். 'எனக்குப் பலன் வேண்டியதில்லை' என்று சொன்னால் ஒப்பமாட்டார்கள். 'இவ்வளவு செலவுசெய்து கங்கைக்கரைக்கு வந்த பிறகு 1½ ரூபாய் ஒருவனுக்கு தட்சிணை கொடுப்பது ஒரு பெரிதல்ல. இதற்காகச் சண்டை எதற்கு' என்று அவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். நம்முடன் வந்திருக்கும் மற்ற ஜனங்களும் மற்ற யாத்திரிகர்களும் இவ்வாறு மாமூலாகக் கொடுத்து விட்டு ஸ்ரானம்செய்து வருவதால் ஒருவன் மாத்திரம் இதற்காக வம்பு பேசுவது நலம் அல்ல. மேலும் இவ்விதம் வழக்குப் பேசிக் கங்காபுத்திர தட்சிணை இல்லாமல் ஸ்ரானம் செய்தோமானால், நமக்கு உதவியாக வந்த தமிழ் ஜனங்கள் அவ்விடமே இருப்பவர்களாதலால் அவர்களை உபத்திரவம் செய்ய ஆரம்பித்தின்றனர். இதைப் பற்றி இன்னும் காகியில் விஸ்தரிப்போம்.

நாங்கள் காலை சத்திரத்தில் இறங்கியவுடன் அறையில் சாமான்னைப்போட்டுப் பூட்டிக் கொண்டு ஸ்ரானம்செய்யச் சென்றோம். முக்கியமான நேருவின் இருபுறங்களிலும் கடைகள். விலைகைப்புறமாக உள்ள வீடுகளின் புறக் கடையில் கங்காநதி ஓடுகிறது. நாலைந்து வீடுகளுக்கு ஒரு சந்தாக இருக்கும். அவ்வழியே கங்கைக்குச்சென்றோம். நதி தீரத்தில் டீஸ்தாரமான படித்துறைகள் பல இருக்கின்றன. ஒரு புறம் அநேகர் ஸ்ரானம் செய்திருந்தனர். அந்த இடம் விஷ்ணு பாதம். அங்கு ஸ்ரானம்

விசேஷமாகக் கருதுகிறார்கள். பெருங் கூட்டம் ஏற்படுவதால் ஜனநெருக்கடியில் உயிர்ச் சேதம் ஏற்படுகிறது. இதை நிவர்த்தி செய்யும் பெருட்டு அந்தப் படித்துறைக்கு எதிராக நீண்ட வட்டமாக ஒரு திட்டில் கட்டி அதற்கு ஒரு சிறு பாலமும் கட்டி இருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டில் சுற்றிலும் பலர் ஸ்ரானம் செய்திருந்தனர். பாலத்தின் மீது நின்றுகொண்டு சிலர் கோதமை மாவைப் பிசைகூத்து சிறு சிறு உண்டைகளாகச்செய்து ஜலத்தில் வீசி பெறிந்துகொண்டு சின்றனர். பெரிய பெரிய மீன்கள் கூட்டமாக வந்து ஒன்றைபொன்று தள்ளிக்கொண்டு தாவி எழுந்த மாவைத் தின்ற கொண்டிருந்தன. இது மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

எங்களுடன் வந்த கிருஷ்ணமாரா ரியார் இன்னொரு தமிழ்ப் பிராமணரை இட்டு வந்தனர். அவர் எங்களுக்கு சந்தல்பம் முதலியன சொல்லி வைத்துப் பிறகு ஸ்ரானம் செய்பச் சொன்னார். ஆகா! அந்த கங்கா ஸ்ரானம் விசேஷமானதுதான். தெனிவான அந்த ஜில்லிப்பு ஜலத்தில் முழுவி விளையாடினோம். பக்கத்தில் மலைகள் காணப்படுகின்றன. பெரிய மாங்களும் பசுமையான செடிகளும் நாலா புறங்களிலும் உள். எதிர்க் கரையில் இரண்டொரு படகுகள் காணப்பட்டன. வடக்காக உயரத்தில் நதி சுற்று குறுகியதாகத் தோன்றி வது. அங்கு ஒரு பாலமும் இருக்கிறது. விசைத் துண்டித்து விடும்போன்ற அந்த ஜில்லிப்பான ஜலத்தில் முதலில் அமிழ்ந்து ஸ்ரானம் செய்வது கடினமாயிருந்த போதிலும், பிறகு ஜலத்தினின்றும் எழுந்து கரையேறிச் செல்ல வேண்டுமே என நினைத்தோம். கடைசியாக வயிற்றுப் பசி அதிகமாகி எங்களை நிரப்புவதம் செய்யவே கரையேறி நடந்தோம். கடைத் தெரு போகும் வழிவரையில் அம்மம்ம! எங்களை மோய்த்துக்கொண்ட பிச்சைக்காரர்களு

க்கு உணர்ச்சி. காஷாபதாரிகளும், தாழ்க் காரர்களும், ஆன், பென், குழந்தைகளும் ஆக தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக இருந்தனர். இவர் களின் பெரும் பான்மையோர் பலாட்டியர். இதைச் சோப்பேறிக் கட்டத்தார் பாத்திரிகர் களிடம் பாசகம் பெற்று வெட்டிச் சோறு உண்டு வாசனாரு கலையுமின்றி ஜீவனம் செய் கின்றனர். சுபாசிகள் கலாயிலேயே கந்தனை அடுப்பாக வைத்த மாவைப் பிசைந்து ரொட்டி தட்டிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஆன க்கையாளுதலாகக் குடித்துக்கொண்டு போகவிஷ் டையில் அபர்ச்சித்தனர். ஒரு புறம் பலர் கஷவாம்பெய்த கொண்டிருந்தனர். முடி எடுத்திட்டுக் கங்கா ஸ்ரீராமம் செய்வது அநி விசேஷமாம்.

வரும் வழியிலேயே கடைகளில் சிறிதளவு களும், பாட், தயிர் முதலியனவும் வாங்கி வக் கொய், பெரியதிருப்புகுச்சட்டிகளில் பால் காப்பச் சிப்பிசைத்துத் தயிர்வை வைத்திருந்தார்கள். தயிர் கெட்டதாக கங்குல இருந்தது. அல் லாவது வெட்டி கடுப்பதபோல எடுத்த சிறு பனை செய்வது அழகாயிருந்தது. எங்கள் அகதையச் செய்த சமயம் வேலைகபத் துவக் கிரும. முதலில் கொஞ்சம் காப்பி தயார் செய்து பருகிவிட்டு நான் மாத்திரம் மறுபடி மம வகடன் சத்தாத்தின் பிண கட்டிலேயே கங்கைக்கரையில் ஸ்ரீராமம் செய்பதன். இர ண்டி பிராமணர்களுக்கு தட்சிணை கொடுத்து சிவார்த்தம் செய்பதன். பிறகு கிருஷ்ணமா சார்டர் திஷ்டப்படி அங்குள்ள ஒரு கங்கா பகதிராஜ் குகைக்கு வித்த ரூபாய் கொடுத்தது. கங்கா ஸ்ரீராமம் செய்த பலன் கிடைத்த கிட்ட தது. அதல் வேலை போனதும் உண்டு சற்று துஷ்டமாய் விருந்தாம். எங்கள் பெரிய தயார் குகை மருங்குக்கு முன் ஒரு நாடகம் ஹரித்தவாரத்திவரபாதபார்க்கை நடந்தது. நாடகம் ஹரித்தவாரத்திவரபாதபார்க்கை

உள்ள வித்தியாச மாறுதல்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கோடை காலமாகி லின் வெய்யில் கடுமையாகவே இருந்தது. மாலை காறு மணி சுமாருக்கு மறுபடியும் வெளியே சுற்றி வரக் கிளம்பினோம். ஊரில் நிலையாகக் குடியிருக்கும் ஜனங்கள் சொற்பந்தான் எனினும் தினமும் பிரதிராயிலேயும் தாற்றுக்கணக் காக பாத்திரிகர்கள் வருவதும் திரும்பிச் செல்வதமாக இருந்தனர். தபால் ஆபீசு சென்று விசாரித்துக்கொண்டு மறுபடியும் கடைத் தெருவைச் சுற்றினோம்.

ஹரித்தவாரத்திவரபாதபார்க்கையில் பாதை இன் னும் உயர்ச் சென்றது. டோர்டின் என்னும் இடத்தில் போய்ச் செரும். இங்கு காட்டு இலாகா உத்தியோகஸ்தர்கள் பயிலும் பெரிய கலாசாலை ஒன்று இருக்கிறது. ஹரித்தவாரத்தி விரகத்த சில மைல்களுக்குப் பால் மலைச்சரிவில், ஹரித்த வாலிபர்கன்பயிலும் குருகுலம் ஒன்று. சில மாதங்களுக்கு முன் டில்லியில் கொலை செய்யப்பட்ட ஸ்வாமி சித்தானந்தர் ஸ்தாபி த்தபாட்சாலைஇது. ஹரித்தவாரத்திவரபாதபார்க்கை 14 மைல் உயர்ச் சென்றால் அங்கு ஹிருஷிகேசம் என்ற கோத்திரம். இங்கு கங்காநி சிறிய அருவியாக ஓடுகிறது. இதைச் சுற்றிலும் சில ஜனங்கள் குடிசைகள் கட்டிக்கொண்டு ரிஷிகள் போல கசமாக ஜீவித்திருக்கின்றனராம். ஹரித் தவாரத்திவரபாதபார்க்கை மோடார் பஸ் ஸ்டேஷன்கள் ஹிருஷிகேசம் போவதால் மறுபடி அங்கிடம் போய்த் திரும்புவதாகத் தீர்மானித்தோம். இன்னும் வட்டிகை மலைப்பாதை வழியாகவே என்பது அல்லது தாது பைஸ் பிரயணம் செய்த பதரி காராடணமும் இன்னும் உபகேதா சமும் போய்ச்சோலாம். பதரிதாச்சிரமத்தில் வெகு அழகான இருக்கும். பலஜோளிகளில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மனிதர் குழாத்தில் தவி த்து இருப்பதைவிட பதரிதாச்சிரமத்தில் கனி யெழுத்துகள் தின்று கொண்டு கங்கையில் தின

நும் நீராடி கசமாக இருப்பது சிலாக்கியமென்று
விரத்திகொண்டு சிலர்களுதலாம். அவ்வாறே சில
ரும் வசித்து வருகிறார்களாம். இன்னும் உயா
இருக்கும் கெதாரத்தில் உள்ள கோவில் மலைக்
குகையில் இருக்கிறது. வருஷத்தில் பல
மாதங்கள் பணியிழுந்து பணிப்பாரைகள் முடிப்
போம். கோடை மாதங்களில்தான் யாதிரி
கர்கள் செல்ல முடியும். சித்திரா பௌர்ணமி
யன்றுதான் விசேஷம். இங்காட்களில்தான்
பூசை நடக்கும். மாரிகாலத்தில் ஜனங்கள் பணி
இல்லாத கீழ் அடிவாரத்திற்கு வந்து விரிவா
கள். அடுத்த வருஷம் கோடை காலம் ஆரம்ப
மானவுடன் மறுபடியும் கோவிலுக்குச் சென்று
பூசை செய்வார்கள். பணிப்பாறைகள் முடிக்க
கொள்வதால், முன் ஸ்வாமியின் மீது சாத்திய
புஷ்பங்கள் வாடிப்போகாமல் இருக்கும்.
சாதாரணமாக ஜனங்கள் மாரிகாலங்களில்
தேவர்கள் பூசை செய்திருந்தார்கள் என்று
சொல்வது வழக்கம்.

ஏங்கள் பெரிய தாயர் கெதாரம் செல்ல
வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் இந்த யாத்தி
ரையைத் தொடங்கினர். அவருடைய நண்பர்
ஒருவர் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு, கல்
கத்தா—கயா மார்க்கமாக ஹரித்துவாரம் வரு
வதாகவும் இருவரும் சேர்ந்து ஹரித்துவாரத்தி
லிருந்து புறப்பட்டுக் கெதாரம் செல்வதாக ஏற்
பாடு. கெதாரம் செல்வது கல்பமானதன்று.
பலாட்டினர்கள் நடந்து செல்லலாம். அரேச
யாதிரிகள் இக்காலம் செல்வதால் அவர்களு
டின் சேர்ந்து செல்லலாம். இன்னும் காலை 10
அல்லது 15 மைல் நடந்து பிறகு திரிடத்தில்
தங்கி போஜனம் தயார் செய்து உண்டு களைப்
பாறி மறுபடியும் 10 மைல் நடந்து இராத்
தத்துவதற்கு ஆங்காங்கு அமைந்துள்ள சாவடி
களுக்குப் போய்ச் சோவேண்டும். உயரமாகப்
பாதை செல்வதால் சிக்கிரம் களைத்தப் போம்.

ஆனாலும் மலைமீது இருபுறமும் உள்ளகாட்சி
களைப் பார்த்துக் கொண்டு நடக்கலாம். பெரும்
மாக்களும், மலைச்சுளைகளும், சிறுகருவிகளும்
ஆங்காங்கு உள்: மலைமீது ஏற்றத்தில் நடப்ப
தற்கு உதவியாக யாதிரிகர்கள் மூங்கில்
தடிகளை ஊன்றிக்கொண்டு நடப்பார்கள்.
காட்டு ஜனங்கள் ஆங்காங்கு வேடிக்கை பார்
க்க வருவார்கள். வழியில் துஷ்ட மிருகங்
களும் தென்படும். மேட்டிலும் பள்ளத்திலும்
பாதை செல்லும். பலருடன் சேர்ந்து போவ
தால் வேடிக்கையாகவே இருக்கும். நடக்க
இயலாதவர்கள் டோலியிற் பிரயாணம் செய்ய
லாம். பதிரிகாச்சிரமம் போய்த் திரும்பி வர
டோலி ஆட்களுக்கு 150 ரூபாய் கொடுக்க
வேண்டும். கெதாரம் போய்வர 250 ரூபாய்
கேட்டார்கள். நற்காலி மாத்திரம் உள்ள
டோலி சிறியது. பல்லக்குப்போன்ற டோலி
பெரியது. யாதிரிகர்களை டோலிக்காரர்கள்
நடு வழியில் உபத்திரவம் செய்வதும் வழக்கம்.
இதைக் குறைப்பதற்காக ஹரித்துவாரம்
முனிசி பாஸியில் டோலிக்காரர்களை ரிஜிஸ்டர்
செய்த ஜாப்தா வைத்திருக்கிறார்கள். ரிஜிஸ்டர்
செய்யப்பட்ட டோலிக்காரர்களைச் சுற்று
நம்பிப் பிரயாணம் செய்வலாம். தைரியக்
குறைவானவர்கள் எனக் கருதி சாதாரணமாக
ஸ்திரிகள் இவ்விதப் பிரயாணம் செய்வது
இல்லை. வெகு சில ஸ்திரிகளே சென்றிருக்கிறா
ர்களாம். ஆண் பிள்ளைகள் தமாஷாக இவ்விதம்
செல்வது நன்றாக இருக்கும். இதில் தான் நம்
மவர்க்கும் ஐரோப்பியருக்கும் வித்தியாசம்.
ஆண் பிள்ளைகள் செய்யக் கூடிய எல்லாக் காரி
யங்களையும் ஏன் ஸ்திரிகளும் செய்யக் கூடாது
என்று அவர்கள் வாதம்செய்து அவ்விதமே
செய்வர். மேலும் இவ்வித துணிச்சலான
செய்கைகள் செய்ய ஐரோப்பிய ஆண் மக்கள்
தயாராக இருப்பர். ஆனால் நமது தேசத்திய
ஆண் மக்களே பயம் நிரம்பியவர். சில வரு

வங்களுக்கு முன் இயங்கியதின் உயர்ந்த சிவபாகிய எவ்வாறும் மீதசென்று அதன் உச்சியில் பிரிட்டிஷ் கொடியை நாட்டவேண்டுமென்று சிவ பிரபாகன் செப்தார்கள். எவ்வாறு திரையான எண்ணம்! துணிவுகமான செய்கை! தமிழின் அந்தர்த் 'இவர்களுக்குத் திவ்வகிட்டுச் சமம்' இருக்க முடியவில்லை. பகிர் சிவத்தில் ஏதாவதாய், கடல் உள் குவித்து விடுவதாய் என்று சொல்லுபுப் பிடித்த உயர்ந்தார்' என்று சாணக்யமாசச் சொல் கிறார்கள். இவ்விதத் துணிச்சலும் திரமும் சென்ற சில நாள்களும் இரப்பதால்தான் பிரிட்டிஷ்காரர்கள், கையகமுள்ள தங்கள் நாட்டைவிட்டுப் பல்லாயிர கைல்களுக்கப்பால் உள்ள பெரிய கெதல்களைக் கட்டி ஆண்டிற் றனர். நம்மவர்களோ, அம்மம்மா! 'இந்த அமா லாகை இருட்டில் என் வெளிவ செல்லமாட் டோ' என்று சொல்லுகின்ற பதக்குவிருர்கள். ஆன் மக்கள் சதி திவ்வாறு இருக்க, பெண் மக்கள் கிண்கெயப் பற்றிப் பேசுவானென். பேசுக. எப்பத மார்ச் வெளியில் என்று சொல்லி பெண் மக்களது கைப்பக்கை இன் னமும் பூசியபெய்த கிண்கிதர்கள். இவ் வெரு க்கதீயும் ஆன் மக்கள் துணியிதந்தா ன்ந்த வெளிவ செல்லதா, ரிவி பிரபாகன் செல்லதா கிண்கிதத. கப்படி பாடுதலும் ஒரு க்கதீ கைப்பக்கையில் பிரபாகன் செய் தாவது கைக்கள் சமம் கிண்கிதலை. ஆன்மியை பிரமித்தப் பேசுகின்றனர். கிண்கிதான் கைக்குத் திரையின் திவ்வகி லெல்லெய்த வெடிக்கை பார்க்கின்றனர். பலர் கட்டிக்காட்டி வப்பு பேசுகின்றனர். எவ் வவகையிடு விட்க்கப்படுத்தித்தே மெதினும் ஆன் மக்கள் தந்தை க்கதீயின் கைப்பக்கை செய்கைய செய்தால் ஒப்புக்கொண்டதில்லை. க்கதீயை கைப்பக்கை வாகம் அந்த உயர்ந்த வெடிக்கை வாகம் தாக்கட்டி கைத்தேடுபெண்

மும். இவ் சமூகத்துப் பிரமுகர்கள் தலைவர்கள் எனப் பிரசித்தி பெற்றவர்கள் கூட ரியில்வே பிராட்பாரத்தில் ஒரு ஸ்திரீ தனிமர்கப் பிரபாகன் செய்தால் அவளை உற்று நோக்குவதும், எங்கு செல்கிறான், எந்த ஊர், என்று அவளைப் பற்றி பற்றிய ஆவல்கொள்வதும் சகஜமாக இருக்கிறது. இந்த மனோபாவம் மாறி ஆண் பெண் இருபாலரும் பயம் என்னும் பேசை ஒட்டி, கைப்பக்கை துணிச்சலும் மிகுந்த வளருக் காலத்தில்தான் நம்மவர்களும் தலை மிமிர்ந்த உலகத்தினருடன் போட்டியாக எதிர் நின்று சமர் செய்ப முடியும்.

அன்றைய தினம் எங்கள் பெரிய தாயார் முன்று தடவை நீராடிபதன் பலகை அவருக்குக்கலை வலியும் ஜாரமும் உண்டாயது. மேலும் கெதாரம் செல்லும் தன் ஆகை பூர்த்தி யாகிவென்றிம பென்ற கவலை குடிசொண்டது. எங்களுடன் வந்த மற்றவர்களை அனுப்பி விட்டு, என் மாத்திரம் அவருடன் கெதாரம் செல்லவும் செனகரிப்படவில்லை. அவர் மர்திரம் செல்லதர்கப் பிடிவாதமாக இருந்த போதிலும் அவரது கை கிண்கெயில் அவரை அனுப்ப நாங்கள் ஒருவரும் ஒப்பவில்லை. மறு நாள் அவர் எதிர்பார்த்திருந்த நண்பர் வந்து செர்கார். ஹரித்துவாரத்தில் ஒரு நாள் தங்கி, அந்த அம்மானும் அவருடன் வந்த அவர் சிவாதரியும் அவன் புருஷனும் பதரிசாச்சிரமம் புரப்பட்டார்கள். 150 ரூபாய்க்கு ஒரு டோலி பெரிசொண்டார்கள். அவர்களுடன் செல்ல வேண்டுமென்று வெகு ஆகை கொண்டிருந்த போதிலும், அந்த அம்மானே நாங்கள் பெரிய தாயாரை கைப்பக்கை அகழ்த்துச் செல்ல முன் வரவில்லை. உடம்பு அசௌகியமாகி விட் டால் என்ன செய்வது என்று கவலைகொண் டான். 'கதற்கொன்ன? எங்கிப் பற்றி ஒரு வதும் கைப்பக்கைப்பட்டார்கள், நாள் இறந்து

பாபா அப்படியே இழுத்துக் கங்கையில் எறி
ந்து விடு என்று தைரியமாக எங்கள் பெரிய
தாயார் சொல்கிறார். ஆனால் அவன் ஒப்ப
வில்லை. கடைசியாக அவர்கள் மாதிரிப் புறப்
பட்டுச் சென்றனர். ஐயோ பாபம்! சென்னைக்
கலாசாலை சமீபகிருத பண்டிதையான அந்த

அம்மாள் பதரிதா பாத்திரைசெய்து சென்னை
திரும்பி வந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் இற
ந்து விட்டதாகப் பிறகு அறிந்தேன். பதரிதாச்
சிரமத்திற்கு விழிவிட்டு அனுப்பியது தான்
நான் அவரைக் கடைசியாகப் பார்த்தது.
(தொடரும்)

மலையே நாடு.

(சுவாமி அற்புதானந்தர்)

இச்சிறந்த நாட்டைப் பிரிட்டிஷ் மலையாவென
வும், ஸ்டிரேயிட் ஸ்டேட்டிஸ்மெண்டு எனவும்,
பிடரோடெட் மலைய ஸ்டேட்டிஸ் எனவும், மலைய
ஸ்டேட்டிஸ் எனவும் நான்கு பகுதிகளாகப்
பிரிப்பர். மலைவளம், நிலவளம், நீர்வளம்
இவைகளின் சிறப்புகளை எழுதமுற்படின்
சிந்தர்மணி இடந்தர அஞ்சமெனவே சுருங்க
வரையலாமே. இந்நாட்டின் பூர்வீகக் குடி
களை சாகையி எனப்பர். இவர்கள் நீக்கிறோ
வகுப்பை யொத்த நாட்டினமாக இன்றும் உள்
ளார்கள். சுமத்திரா தீவிலிருந்து பின்னர் குடி
யேறி, நாட்டின் வளங்களை யறிந்து தம்மை
ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டவர்கள், தம்மை
மலேயர் என ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். இவர்
களுடன் சீனர்களும் இந்தியர்களும் வியாபா
ரப்புழக்கங்களைக்கொண்டிருந்து, நாளாவட்டத்
தில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கமும் பெருகவே தம்மை
யும் ஸ்திரவாசிகளாக்கிக்கொண்டனர். இந்நாட்
டில் ஐரோப்பியர்களில் முதன் முதலாகப் போர்
ந்துகிசியோ குடியேறினார்களெனவும், பின்னர்
டச்சீர்கள் குடியேறலாகினார்களெனவும், இவ்
விரு இனங்களையும் தொடர்ந்து பிரிட்டிஷார்
நிலைகொள்ளலாயினார்களெனவும் சரித்திரம்
கள் உறும். தமது யுக வழக்கம்போலவே,
பிரிட்டிஷார் ஏனைய ஐரோப்பியர்களுடமிரு
ந்து இந்நாட்டை மெள்ள மெள்ள யுத்தி பூர்வ

மாகக் கைப்பற்றினதை கவனிக்கின், கி. பி.
1786-ம் ஆண்டு முதல் 1909 வரை இப்
பெரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பது பொன்
னிடையாக விளங்கும். இவ்வமயம் இந்நாடு
ஒரு கவர்னரின் அரசியல் தத்துவத்தில்
ஜில்லா உத்தியோக அதிகார வர்க்கத்துட
னும், சுதேச மன்னர்களின் மேற் பார்வைக்கு
நான்கு ரெசிடெண்டுகளைக்கொண்டும், பிரிட்
டிஷ் ஆட்சியில் பார்லிமெண்டிற்குக் கட்டுப்
பட்டுமுள்ளது. சுதேச மன்னர்களின் ரெசி
டெண்டுகள் மலைய கவர்ன்மென்டின் சிப்
செக்ரிடெரிக்கும், இவர் ஹை கமிஷனரின்
பேரூம் இவர் கவர்னருடன் ஒத்துழைப்பைக்
கொண்டிருப்பர். இந்நாட்டின் கிளைவு பொருள்
களை ரப்பர், தகரம், பாக்கு, காப்பி, மிளகு,
சர்க்கரை, மீன், வகையாவெனக் குறிப்பிட
லாம். இவ்வமயம் இந்நாட்டின் மக்களாகக்
காணப்படுபவர் மலேயர்கள், சீனர்கள், இந்தியர்
கள், சிபாயியர்கள், ஜப்பானியர்கள், அரபியர்
கள், சிங்காளியர்கள், அனாமியர்கள், பர்மியர்கள்,
புரோஷியர்கள், ஐரோப்பியர்களெனலாம். இந்
நாட்டின் முக்கிய நகரங்களையும் பிளாங்கு,
டைபிங், ஈபோ, குவலாலம்பூர், கோம்பான்,
மலாக்கா, ஸ்வெட்டன்ஹாம், சிங்கப்பூர் எனவும்
சொல்லலாம். இந்நாட்டில் சுமார் மூவாயிரம்
மைல் நீண்ட கல்ல ரோட்டுகளும், சுமார் ஆயிர

ரம் மைல்களின் இருப்புப்பாதை வசதிக்கு முன் வெந்து சொல்வர். இங்காட்டில் புழங்கும் காணயம் டாலர். ஒரு டாலர் தறு செம்புக் காசுக்குச் சமமானது. இவைக்கு வெள்ளியில் ஐந்து, பத்து, இருபது, ஐம்பது காசுக்குச் சமமான சிறு காணயங்களுமுள். செம்புக் காசுகளில் கால் காசு, அரைக்காசு, ஒரு காசு எனவும் உள்ளன. இக்காசுகளைச் சென்டுகொள்வர். இவைகள் ரோட்டுகளினாலும் சிலாவணியாகின்றன. இவை பத்து சென்டு ரோட்டாகவும் ஒரு டாலர், ஐந்து டாலர், பத்து டாலர், தறு டாலர் ரோட்டுகளாகவும் உள்ளன. டாலர்களை வெள்ளி யெனவும், ஐம்பது தாம்பிரக் காசு வெள்ளி காணயத்தை டிமிக்கொளவும் உறுவர். இந்தியாவின் ரூ 155 இங்காட்டின் 100 வெள்ளியெனப் பணமாற்றதல் ஏற்படுகின்றது. சில சமயங்களில் இவை ஏற்றக்குறையும் கொள்கின்றன. இங் கிபாவிற்குப் பணம் அனுப்புவார்கள் ரூபாப்கு காசாக அல்லவல்லமயம் ஏற்படும் டாலர் விசைம் கொடுக்கல்லென்றும், இவைபெர்லேய அங் கிருந்த பணம் அனுப்புவார்கள் இவ்விதத் திறை ரூபாப்கள் கட்டல்லென்றுமென்றும் சொல்வர். இங்காட்டின் துறைமுடிக்காக நிகுத்து, கட்டெட்டன்லாம், மலாக்கா, சிங்கப் புரீ உள்ளன. இவை தயிர்த்தப்பலசிறு துறை முடிக்கன் காட்டினர்களின் வசதிக்கு உள்ளன வெனவும் தெரிகின்றது. எனவே பல பாகம் களில் கட்டிப் பூகிகளும், பாக்கிகளும் பெரு கிடைக்கின்றன.

இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மக்களை எவெப் எனக் கூறினும். இவர்கள் கீக்கோரு கரு மகா எரிந்தவர். இவர்களின் உறகின் துறைபாடுகள் கிவிட்டின்பொருளும், அந்த வாய்ப்பானவும் சொல்லப்படுவர். எனினும் இவர்கள் எகரீவந்த முறைகளிலேய இங்

னும் உள்ளாரென்பது ஒரு பெரும் ஆச்சரி யம். நென் கண்டுகளை ஒத்த முறையில் மனை ஒலையினால் தம் விடுதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண் டும், சிலர் இவ்விடுதிகளைப் பெரும் மாங்களின் கிளைகளில் கட்டிக்கொண்டும், இரவில் குளி ராற்ற நித்திரையைக் கொள்வதற்கு நெருப்பு களை மூட்டிக்கொண்டும், தமது உணவாகிய அரிசியைப் பெரும்முங்கிற் கணுக்களில் தயாரி த்துக்கொண்டும், வழக்க பழக்கங்களுக்குப் போதுமான பாண்டங்களைக் கொண்டில்லா மனும், அப்படி ஏற்படவேரிடினும் மலையா அல்லது சீனப் பாண்டங்களில் ஒன்றிரண்டை வாங்கியும், உடை வசதிகளைக் கொண்டில்லா மல் மாவுகடைகளையே தரித்தவர்களாகவும், புஷ்பங்களையும், ரூங்குப் பல்களையும் ஆபா ணங்களாகப் பூட்டிக்கொண்டும், பெரும் ஈட்டி களையும், கில்லம்புகளை எத்தினவர்களாகவும், கிணறு வெட்டித் தண்ணீர் அருந்துவது பூமா தேவியின் கோபத்திலேபெடக் கூடிய துன் மார்க்க வாழ்வெனக் கருதுபவராயும், இறந்த வர்களைல்லாம் விரைவேவகைதளையி விருஷ்டி முதலியவைகளை அளிக்கும் காணக் கருவி களாகிவிடுகின்றனரென நினைப்பவராயும், இவர்களின் பாஷை கிபரிதமான முறையி லேயே அவர்களினுள் பழக்கங்கள் கொண்டி ருப்பதாகவும் காணப்படுவர். இங்கீக்கி ரோக்களில் சிறப்புற்றவர்களாக இருப்பவரோ சாடுய் எனப்படுவர். இவர் கள் கீக்கிரோக்களைக் காட்டிலும் டியர்ந்த வர்களாகவும் இலங்கையின் வேடர்களையும், இத்தகைசனுவின் காட்டினத்தையும் ஒத்தவர்க ளாகவும், விடு அமைத்துக்கொடுவதில் சிறிது சிறப்புற்றதும், உணவுப் பண்டங்களைத் தயாரிப் பவர்களாகவும், வேட்டையில் பிரியம்கொண்ட வர்களாகவும், வதுகுழல்களினால் பட்டி வேட்டையாடுவர்களாகவும், மதக்கொள்கை களில் கீக்குருவர்களைப்போலவே உள்ளவராக

வும் கூறப்படுவர். இவர்களுக்கிரண்டர்வதர்க
ஜாகூன் என்ற ஒருவகுப்பினர்களுமுள்ளார்.
இவர்கள் நீர்வளங்களில் படகு முதலியவை
களைக்கொண்டு ஜீவிக்க முயலுபவர்களாகவும்,
இன்னும் ஏனைய நாகரிகங்களில் மிக்க பின்
பட்ட வாழ்வையே கொண்டிருப்பதாகவும்
கூறுவர். இம்முத்திரத்தினர்களைவிட நான்காம்
வகுப்பினமாக சுமத்திராவிலிருந்து குடி
யேறின மலையர்கள் சுமார் கி.பி. 1250-ம்
ஆண்டில் இந்நாட்டினுட் புகுந்ததாகவும், இவர்
கள் தென் மங்கோலிய வகுப்பைச் சேர்ந்திருத்
தல் வேண்டுமெனவும், நாளாவட்டத்தில்
நாகரிக முறையைத் தழுவமுற்பட்டும், குதாட்
டம், சேவற் சண்டை, அபினி முதலியவைகளில்
மிகக் ஊக்கமடைந்தும், விவசாயம்,
பழுவகை தயாரித்தல், தென்னை, கமுகு, வெற்
றியை, ஜாகிக்காய் முதலியவை பயிரிடுதல் என்
பனவற்றில் சிறப்புற்றும், பலா, மா, வாழை,
மங்குஸ்தான் முதலிய பழுவகைகளை ஏராள
மாக உண்டாக்கிப் பல பாகங்களுக்கு அனுப்புவதில்
சிறந்தும், வீடு முத்தலியவைகளை நன்
முறையில் அமர்த்தியும் உணவுப் பண்டம்
தயாரிக்கும் பாண்ட வகைகளைச் செய்து
கொண்டும், தமது மத மார்க்கமாக இஸ்
லாத்தைத் தழுவினும் இருப்பாரென்றும்,
ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கட்டாயம்
தொழல் வேண்டுமெனவும், அவ்வண்ணம்
முன்று வாரம் ஒருவன் செய்யத் தவறினால்
அவனுக்கு அபராதம் விதிப்பதெனவும், மருதித்
தொழுக்கைக்கு நகறுக்களை அடித்து மக்களை
அழைப்பதெனவும், தினப்பிரதி ஒவ்வொரு
வரும் தொழுக்கை நடத்துவதில் தம் இல்லங்
களில் பின்படுவதில்லை யெனவும், பெண்மக்கள்
மருதிவழிப்பட்டு, தொழுக்கை முதலியவைகளி
லிருப்பது இல்லையெனவும், இவர்களின் கதேச
மன்னர்கள் பலபாகங்களில் உள்நாடுகளென
வும் குறிப்பிடப்படும். இவர்கள் மட்பாண்டங்

கள், வெள்ளி வேலைகள், சரிகை வேலைகள்
செய்வதில் மிகச் சிறந்துள்ளாரென்பதை இவ்
வமயம் உலகம் அறியும். இந்நாட்டின் சுல்
தான்களும் நவாப்புகளும் விலையுயர்ந்த உடை
களைத் தயாரிப்பதில் பயற்றி கொண்டிருந்த
சமயம் குடிமக்கள் இவ்வுழைப்புகளில் பெருகி
வேலைகளில் துட்பங்கனையும் சிறப்புக்களையும்
கொள்ளலாகினர். இவ்வமயம் சரிகைவேலைகள்
கொண்ட உடைப் பித்த பலர் கொண்டிலா
திருந்தும், மேல் நாட்டு அலங்காரங்களுக்கென
ஏராளமான வேலைகள் ஏற்படுவதினால் இம்
மக்களின் பிழைப்பு ஆண் பெண் என்ற இரு
வகுப்பிற்கும் ஜரிகை வேலையிலும், வெள்ளி
சாமான் வேலையிலும் திறம்பட்டு முன்னேறி
வருகின்றது.

ஐந்தாம் குடியினமாக உள்ள சீனரைக் கவ
னிப்பின், இவர்கள் சீனாவிலிருந்தே குடியேறி
யிருந்தலவசியம். சென்ற தூறு வருட கால
மாக இவர்களின் முன்னேற்றம், மெத்த சீனா
யும் சிறப்பையும் கொண்டுள்ளதென்பர். இவ்
வமயம் இவர்கள் மலைய நாட்டில் பெரும் வியா
பாரிகளாகவும் ஏனைய நாகரிகத் துறைகளில்
முன்னேற்றமடைந்தும் உள்ளவராகக் காணப்
படுகின்றனர். எனவே இவர்களில் பலர் மலையா
விலேயே பிறந்து வளர்ந்து மலைய சீனர்க
ளாகி விட்டுள்ளனர். இவர்கள் குடியுமும்
சீனர்களெனவும், மலைய சீனர்களெனவும் இரு
வகுப்பாகியுள்ளார் எனக் கூறப்படுகின்றனர்.
குடியுருபவர்கள் தென் சீனத்தினர் என்பர்.
இவர்கள் கைத் தொழிலாளிகளாகவும், கால்க
வேலைக்காரர்களாகவும், வியாபாரிகளாகவுமுள்
ளனர். விவசாயிகளாகவும், தகா வேலைக்கார
ர்களாகவும், கொடுக்கல் வாங்கல் அடமானம்
ஏற்படுத்தல் முதலியனவைகளிலுள்ளவர்களை
ஹாகாக்கள் என்கின்றனர். தோட்டத் தொழி
லில் ஈடுபடுபவர்கள், கடை வியாபாரிகள்

டிவான் எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் சுவா
மியரிலிருந்து வருபவர்களென்பர். அமாய்,
பரசு முதலிய பாக்களிலிருந்து வருபவர்
கள் விபாபாரிகளாகவும், 'காய் கதி தயாரிப்
பவர்களாகவும், ரிஷா வண்டி இழுப்பவர்
களாகவும் இருப்பர். இவர்களை புகானியாக
என்கின்றனர். விட்டு வேலிக்காரர்களாக
அமருகின்றவர்களும், ஏனைய சில்லரை வேலை
களில் ஈடுபடுபவர்களும் ஹைலாம் அல்லது
ஹாயனியர்களெனப்படுகின்றனர். இவர்கள்
எல்லாம் தத்தம் பிரிவினைப் பிரகாரம்
பாஷைபடுத்தாவிடுகின்றனர். எனினும் வழக்க
பழக்கத்தில் வித்தியாசமில்லாமல் பெருகிக்
கிடக்கின்றனர். முன் காட்சியில் குடியேறின
வர்கள் தம் பெண்டு பிள்ளைகளை இட்டுவருவ
தில் சின்பட்டிருந்தனர். இதில் ஹாபனியர்
கள் பெண்களை அகழ்த்த வானகாதென
வாழ்ப்பதன்மேலாக இருந்தனர். எனினும் கால
அளவில் இவைகள் எல்லாம் மாறுபடலா
யின. இச்சீனர்களின் காரணத்தினாலேயே
மலைப நாடு செழிப்புறமாகிவந்தனச் சரித
னை உறுதிப்படுத்த. கூலிகளாக வந்த சீனர்கள்
பலர் பெரும் செல்வவந்தர்களாகி விட்டனர்.
நகரச் சாக்கித் தயாரிப்பது, எப்பர் விபா
பாரம் செல்வது, மிகு முதலியவைகளை
வாழ்ந்த செல்வத்தில் மிகச் சிறந்துள்ளனர்.
தவிர்த்த சிறந்த மானிகளாகவும், கோயில்
செய்தி தீபங்களின் செல்வத்திற்கு அறிஞரி
யாக உள்ளனர். பொதுவான வழிபாத்திற்கென
தம் மக்களுக்குப் பெரும் பொருள்களை சேர்

கள் கங்கோடை பளிப்பதில் கீர்த்திவாய்ந்த
வர்கள், மதப்பற்றதலில் இவர்களின் ஊக்கமும்
பக்தியும் ஏனைய மத உலகத்தையிடச்சிறப்புற
லாகி வருகின்றன. கல்விக்கெனப் பள்ளிகள்,
சலாசாலைகள் தயாரிப்பதிலும் பெரும் தன்
முயற்சியைக் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் தம்
விடுகளைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வதில்
ஊக்கம்கொண்டவர். விவாகம், சாக்காடு முத
லிய சடங்குகளின் செலவுகளை வீண்செலவு
களாகவாட்டாமல் குறுக்கி மிகுதியை மக்
களின் பொதுவான வாழ்விற்கு உபயோகப்படுத்
தவதில் இணைபற்றவர். அரசியல், தத்துவ
ஆய்வுகளில் கிராணிகளாகவும், பாங்குகளி
லும், விபாபா ஆய்வுகளிலும் இருப்புப்
பாதை, துறை முடி ஆய்வுகளிலும் இராய
சக்காரர்களாகவும், டாக்டர்களாகவும், வக்கீல்
களாகவும், இன்ஜினியர்களாகவும் முன்பட்டுள்
ளனர். கிரிக்கெட்டு, புட்டால், டென்னிஸ்,
பில்லிபர்ட்ஸ் முதலிய விளையாட்டுகளிலும்
சீனர்கள் முற்பட்டுச் சிறப்புற்றிருப்பதுமன்னி
யில், கினிமா காட்சி முதலியனவைகளையும்
தயாரிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டனர். இவர்
களோட்பால் குடியேறியுள்ள தமிழர், ஏனைய
இந்தியர்கள் மலை நாட்டில் இவ்விதம் சிறப்
புறவில்லை பெனவே காணப்படுகின்றது. எனி
னும் இவர்களின் நிகைகளை இங்காட்டின் நகரச்
சிறப்புகளிலும் ஏனைய குறிப்புகளிலும் குறிப்
பிடுவாம்.

(தொடரும்)

கோடை விடுமுறை.

(சிவ கதை.)

"விடுமுறை காட்டினும் வந்தவிட்டனவே!
தூதர் வந்தும் வரும் போவதாக என்ன
மனம் பார்த்து உறவாடும் தன்னைவம்
சனியலாடும் போட்டான் அவர் மேகம்

பின் மீதுருந்த கண்ணை எடுக்காமலே அவனா
காத்தது போதில் படவிலும்போல் "என்ன"
என்ற சொல்பார். மண்ணத்தின் முகத்திலி
ருந்த கண்ணிற் குறைந்தது. "இவ்வீ.
இத வருஷமாவது கோடை விடிக்கு ஏதாவது

குளிர் ஊருக்குப் போகலாமோ, சௌகரியப் படுமேடு என்று கேட்கிறேன். இந்த வருஷம் ரொம்ப வெய்யில் அதிகமா யில்லையா? குழந்தைகள் சுருண்டுபோகிறார்கள். பிடி சாதம் சாப்பிடுகிறதில்லை. தாகம் தாகமென்று தீர்த்தத்தைக் குடித்துவிட்டு ஒரு பருக்கை யாயில் வைக்கிறதில்லை. உங்களுக்கும் தானு கட்டும், ஏதாவது ஊர்மாற்றல் இருந்தால் நல்லதானே. இந்த ஊரைவிட்டு நாம் எங்கே போகிறோம்" இவ்வளவு தூரம் மங்களம் சொன்ன பிறகும் சீனிவாசியார் பதில் ஒன்றும் கூறாமல் "இவ்வளவுதானா, இன்னுமுண்டோ" என்று கேட்பதுபோல் அவளை ரோக்கிக்கொண்டிருந்தார். மங்களத்தின் முகம் இன்னும் வாட்டமடைந்தது. "ஏன்! போகிறதென்றால் பிடிக்கவில்லையா? என்னமோ. இவ்வொரு அகத்துப் புருஷர்களும் தாங்களாகவே பெண்டாட்டி குழந்தைகளை யழைத்துக்கொண்டு ஊட்டிக்கும் கொடைக்கானலுக்கும் போகிறார்கள். நமக்கும் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். அதையும் சாதாரணக் குழந்தைகளைப்போல் குண்டு குண்டாக இருந்தால் சொல்லமாட்டேன். ரொம்ப பூஞ்சை சரீரமாக இருக்கிறார்கள். அதுகள் சௌக்கியத்திற்காகச் சொன்னால்கூட உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதில்லை." "யார் பிடிக்கவில்லை பென்று சொன்னார்கள்? எல்லாவற்றையும் நீயே சொல்லிக்கொண்டால் அப்புறம் நான் என்னசொல்ல இருக்கிறது?" "பின் என்ன? ஒரு நாளாவது ஒரு சமாசாரம் சொன்னால் காதில் வாங்கிக் கொள்கிறது, முடியும், முடியாத என்று சொல்வது கிடையாது" இப்படித்தான் ஆத்தக்காரியும் பாதியும் கெட்டுப்போகிறது. நான் என்ன ஒவ்வொரு பெண்டுகளைப்போல் அனுவபிமமாகச் செலவழிக்கச் சொல்லுகிறேன்? விதவிதமாகப் பட்டும் பருத்தியுமாகவாங்கிக் குழந்தைகளுக்குத் தைத்துப்போட்டு கிழிக்கிறேன்?

வேளைக்கொரு நகை வைத்திலும். சிகப்பிலும் பண்ணிப்போட வேண்டுமென்கிறேன்? ஏதோ அதுகள் ஆரோக்கியத்திற்கும் சௌக்கியத்திற்குமாகச் சொல்லுகிறேன். நேற்றுபக்கத்தாத்து வெங்கடராமய்யர் பிள்ளை நடராஜனிடம் வந்து தாங்கள் கொடைக்கானலுக்குப் போகப்போகிறதற்காக சொல்லிக்கொண்டு போனான். இதுவும் குழந்தையாயிற்று, "நாங்கள்கூடக் கொடைக்கானலுக்குத்தான் வரப்போகிறோம்" என்று சொன்னது என் காதில் விழுந்தது. அதுகளுக்கும் ஆசையாக விருக்கிறது. நமக்கும் இதற்கெல்லாம் சக்தியில்லையா. ஏதோ ஈசுவான் கொடுத்திருக்கிறார். நீங்களும் வேண்டியது தானதருமமாகச் செலவழிக்கவில்லையா? இந்த ஒரு விஷயம் அதுவும் குழந்தைகள் சௌக்கியத்திற்காகச் சொன்னால் காதில் வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது?" "மாட்டேனென்று நான் சொல்லவில்லையே! நீ தடதடவென்று லெக்சர் பண்ணுகிறாயே! அனுவபிமச் செலவென்று யார் சொன்னது? போவோம்."

மங்களம் சிறிது கோபத்தடன் "போவோமென்று சாவதானமாகச் சொல்லுகிறீர்கள். எல்லாரும் வீடு விட ஒரு மாதமுன்னமேயே அக்கங்கு விடமார்த்திக்கொண்டு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு வீடுவிட்ட அன்று இரவே புறப்பட்டுப்போகிறார்கள்."

"எல்லாரையும்போலவேதான் நாமுமிருக்க வேண்டுமோ? கொஞ்சம் பிசகினால்கூட பிசகு நாலு."

"ஆம். 'ஊருடன் ஒக்க ஒடு' என்று தேட்டதில்லையா? அது எப்படியாவது போகட்டும். இப்படியே காரியமாகாதபடி பேசினால் என்னசெய்வது? உங்களுக்குச் சம்மதமானால் போகலாம். இல்லை என்றால் இருக்கவே பிறக்கிறது. இரண்டுக்குள் ஒன்று முடிந்தால்தானே தேவனா." இந்த சமயத்தில் சீனிவாசியார்

குழந்தை போன்று சிங்கின் தொந்திரவால் அழுதகொண்டு மங்களத்தினிடம் வந்தது. அவன் இங்ஙனவு சொன்ன பிறகு சீனிவாசப் பரும் மங்களம் சொல்லும் காரணங்களை யோசித்தப்பார்த்து, போவதென்று தீர்மானித் தார். எந்த விடத்திற்குப் போவதென்று யோசனை வந்தது. மங்களம் கூறிய வகையில் அதிகச் சிலவு ஆகவேண்டாமென்று நினைத்து “ஊட்டி, கோடைக்கானலென்றால் ஏசுமாகச் சட்டை, கம்பனி முதலியதுகள்வேண்டும். ஆள்படைகள் அதிகமாகவேண்டும், நம்மசத்த இன்றொரு சமயற்காரன் கூட ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லி ஒற்றைக்காலில் வின்று ஊருக்குப்போய் விட்டான். ஆனகினால் பெங்களூர் போவது அதிக சிாமயில்லை. பென்று நினைக்கிறேன், இருக்கிற சமயற்கார னையும் கூட ஒரு சிறு கைபனையும் அழைத் துக்கொண்டு போனால்பாடும். கடைக்குப் போக, துணிமணிகள் தோய்க்க, மற்ற வேலை களுக்கு சூத்திர ஆள் வேதாசலத்தையும் அழைத்தப் போவோம். விட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் இருக்கும். மற்றவர்களுக்குச்சமை த்தப்பாடவும், பூனை வாத்தியாகையும் அவர் மனைவியையும் வைத்துவிட்டுப் போகலாம். இன்று மத்தியானம் சட்டைக்குக்கம்பனியும் மற்ற அவசியமான சாமான்களையும் வாங்கி வரவேண்டும்.”

அப்படியே தீர்மானிக்கப்பட்டது. இர ண்டு நாளைக்கெல்லாம் விடமர்த்தியாகிவிட்ட தென்ற சீனிவாசப்பர் எண்பரிடமிருந்த தந்தி வந்தது. ஒரு நாள் தாமசமானதும் விருதா

வாகிவிடுமென்று மங்களம் எண்ணியிருந்த தால் எல்லாம் தயாராகச் சேகரிக்கப்பட்டிருந் தன. தந்தி வந்த கிணமே ஆட்களையும் சாமான் களையும் பெங்களூருக்கு அனுப்பி விட்டனர். மறுநாட் காலை மோடாரிலேயே பெங்களூர் போய்கிட உத்தேசித்து, பத்து மணிக்கே போஜனம் முடித்துக்கொண்டு, குழந்தைகளு க்கு வேண்டிய சிற்றுண்டிகளையும் கையிலெடுத்த கொண்டு சீனிவாசப்பரும் மங்களமும் தங்கள் மூன்று குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு மோடாரில் புறப்பட்டார்கள். சாயங் காலம் நானு மணி சுமாருக்கு பெங்களூர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கு இவர்கள் வா வைத் தந்தி மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்த சீனிவாசப்பர் எண்பர் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார். ஒருபொழுதும் தான் கிரீம் பிம்பை நடக்காததே வழக்கமாகியிருந்த மங்களத்திற்குத் தன் கணவன் தான் சொன்ன தற்கு சம்மதித்து அழைத்து வந்தது அளப் பரிய ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. அங்கு போன் பின்பு ஒவ்வொரு நாளும் குழந்தை களுக்கு வேயினினுலேற்பட்ட சிாமத்தையும், இளைப்பையும், இப்பொழுது நாளுக்கு நாள் தேறி வருவதையும் கருமவிருப்பதேயில்லை. சீனிவாசப்பரும் “வருகிற வருஷத்திற்கும் இப் பொழுதே அடிப்போடுகிறோய்க்கும்” என்று பரிசுரம் செய்வார். ஆனால் உண்மை யில் அவருக்கும் வந்ததில்லை பென்று சொல்ல முடியுமே. கண்களுக்கினிய தாட்சியும், ஆரோக்கியமும், எப்பொழுதாவது திருப்பதியை யளிக்கத் தவறுமா?

பலமணிக் கோவை.

(ஸ்ரீமான் V. நடராஜன், B.A., L.T.)

(576-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

27. ஸ்டாண்டர்டு டயம் என்பது என்ன?

25-ம் விடைபிற சொல்லியபடி எல்லோரும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒப்புக்கொண்ட டயம் ஸ்டாண்டர்டு டயம் எனப்படும். அதாவது நமது தேசத்தில் ரயில்வே டயம் ஸ்டாண்டர்டு டயத்திற்கு எட்டு நிமிஷம் அதிகமானது. எல்லா ஊரிலும் இந்த டயம் பிரகாரம் அனுசரிக்கப்படும். இந்த ரயில்வே டயம் சென்னைப்பட்டணத்தில் லோகல் டயமாக இருக்கிறது. அதாவது சென்னையில் லோகல் டயம் என்பது ஸ்டாண்டர்டு டயத்திற்கு எட்டு நிமிஷம் அதிகமாயிருக்கும். ஆகவே சென்னைப்பட்டணத்தின் லோகல் டயம் எல்லா ரயில்வே ஸ்டேஷன்களிலும் அனுசரிக்கப்படும். உதாரணமாக சென்னையிலிருந்து மங்களூர் பிரயாணம் செல்வோம். நமது கை கடியாரத்தைச் சென்னை சென்டிசல் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் சரியானபடி திருத்திக்கொள்வோம். சுமார் இருபத்துநானு மணி நேரம் பிரயாணம் செய்த பிறகு மங்களூர் சேர்ந்தவுடன், ரயில்வே ஸ்டேஷனில் உள்ள கடியாரமும் நமது கடியாரமும் ஒரே நேரம் காட்டும். ஆனால் ஊருக்குள் சென்ற பிறகு உள்ளூர் லோகல் டயம் நமது கடியார டயமாக இருக்கிறதில்லை. நமது கடியார டயத்திற்கு (அதாவது சென்னை லோகல் டயத்திற்கு) சுமார் 20 நிமிஷம் பித்தியிருக்கிறது மங்களூர் லோகல் டயம். சென்னையிலிருந்து ரங்குன் பிரயாணம் செல்வோம். அப்போது சென்னை லோகல் டயத்தைவிட ரங்குன் லோகல் டயம் முந்தி யிருக்கிறது. சுமார் 20 நிமிஷம் முன்னதாக இருக்கும்.

அதாவது சென்னையில் பகல் 12 மணியாயிருக்கும்போது, மங்களூரில் 11-40 ஆகவும், ரங்குனில் 12-20 ஆகவும் இருக்கிறது. 24-ம் விடையில் சொல்லிய விதம் கிழக்கே பிரயாணம் செய்யச்செய்ய நாம் புறப்பட்ட ஊரின் லோகல் டயத்திற்கு அதிகமாகப்பார்க்கிறோம்; மேற்கே செல்லச்செல்லக் குறைவாகப் பார்க்கிறோம்.

இந்த லோகல் டயம் வித்தியாசம் இவ்விதம் இருப்பதால், பொது வியவகாரங்களில் கஷ்டமும் சந்தேகமும் ஏற்படாவண்ணம் ஸ்டாண்டர்டு டயம் என்று ஒரு நேரத்தை ஒப்புக் கொண்டு அதை அனுசரிக்கிறோம். ரயில்வண்டிகள் புறப்படும் நேரம் எப்போதும் சென்னைப்பட்டண லோகல் டயத்தில் சொல்வது. பஞ்சாங்கத்தில் சூரிய உதய அஸ்தமனம், நட்சத்திர உதயம் முதலிய ஸ்டாண்டர்டு டயத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக கும்ப கோணமடத்து சிவராமசுவாமி பஞ்சாங்கத்தில் ஸ்டாண்டர்டு டயத்தில் கணக்கு கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது பார்க்கலாம். ஸ்வதேச டயம் (லோகல் டயம்) வேறு. ஸ்டாண்டர்டு டயம் வேறு.

28. தண்ணீர்ப் பாணையைச் சுற்றிலும் துணி கட்டி வைப்பதால் ஜலம் ஜில்லென்று இருப்பது எவ்வாறு?

நாம் சட்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பதால் நமது தேகத்து உஷ்ணம் எவ்விதம் வெளிச் செல்லாமலிருக்கிறதோ அது போலவே தண்ணீர்ப் பாணை சட்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பதால் அதன் ஜில்லிப்பு வெளிச் செல்லாமலிருக்கிறது.

ருக்கிறது. துணி சுற்றி வைப்பது ஒரு சுவர் போல என்று முன்னமேயே சொன்னோம். அதாவது வெளியே யிருந்து உஷ்ணம் உள்ளே வராத, உள்ளே யிருந்து உஷ்ணம் வெளியே போகாத. ஆகவே எமது உடல் உஷ்ணம் வெளியே போகாமல் சட்டை போட்டிருக்கிறோம். வெளியே யிருக்கும் உஷ்ணம் தண்ணீர்ப் பானையைத் தாக்கி உள்ளே செல்லாமல் பாளைக்குத் துணிகெற்றி வைக்கிறோம். கம்பளி, பிளானல் முதலிய சட்டைகள் எாம் போட்டுக் கொண்டு எமது உஷ்ணத்தை வெளியிடாமற் காப்பாற்றுகிறோம். அதே கம்பளி, பிளானலைக் கொண்டு பனிக் கட்டியைச் சுற்றி வைத்தால் அந்தப் பனிக் கட்டி உருகாமல் இருக்கும். எமது உஷ்ணத்தைக் காப்பாற்றுவதுபோல பனிக் கட்டியின் ஜில்லிப்பைக் காப்பாற்றுகிறது. அதாவது காற்றின் உஷ்ணத்தைக் காப்பாற்றுவதால் பனிக் கட்டி ஜில்லென்றே இருக்கிறது.

பொதுவாக பருத்தி ஆகையை விட கம்பளம் உஷ்ணத்தைக் காப்பாற்றும் என்று சொல்வோம். அதாவது பருத்தித் துணியை விட கம்பளி அல்லது பிளானல் கெட்டியான சுவர் என்று பொருள். பிளானல் வழியாக உஷ்ணம் வெளிச் செல்வது சற்று கஷ்டம்.

29. கல் அமிழ்வுதேன், கட்டை யிதப்பதேன்?

பூமியின் மீது உள்ள ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் கனம் உண்டு என்று முன்னமேயே சொன்னோம். அதாவது பூமி ஒவ்வொரு பொருளையும் தக்கீன ரோக்கி இழுப்பதால் அந்தப் பொருளுக்கு கனம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம்

பூமி இழுக்கும் சக்திக்கு என்ன பெயர் ஞாபகம் இருக்கிறது? ஆகர்ஷண சக்தி என்று பெயர். எங்கும் கனம் உண்டு, காற்றுக்கும் கனம் உண்டு, ஜலத்திற்கும் கனம் உண்டு, கட்டைக்கும் கனம் உண்டு, கல்லுக்கும் கனம் உண்டு. ஆனால் ஜலத்தை விட கல் அதிக கனம். ஜலத்தை விட கட்டை குறைந்த கனம். குளத்தில் கல்லைப் போட்டால் கல் அமிழுகிறது; ஆகவே குளத்து ஜலத்தைவிடக் கல் கனம் என்று உடனே சொல்லி விடலாமா? குளத்து ஜலம் எவ்வளவு, கல் எவ்வளவு! வாஸ்தவம் என்னவெனின், அந்தக் கல் அடைக்கும் இடத்தில் உள்ள ஜலம் குறைந்த கனம் என்று சொல்லவேண்டும். அதாவது சரிக்குச் சரி கல் கனம் கல் சரியாகக் கொள்ளும்படியான ஒரு தகரா டப்பாசெய்து அதில் எவ்வளவு ஜலம் கொள்ளுமோ அந்த ஜலம் கல்லை விடக் கனம் குறைவு. ஆகலால் கல் பூமியை ரோக்கி ஜலத்தினுள் கீழே போகிறது. ஆனால் கட்டை அவ்விதமில்லை. ரெட்டி ஜலத்தை விட வேகானது. அந்த ரெட்டியின் பருமனுக்குச் சரியாக ஜலம் எடுத்த நிறுத்தால் ரெட்டியை விட ஜலம் கனம் அதிகம்.

ஒரு வீசை ரெட்டியும் ஒரு வீசை ஜலமும் ஒரே கனமுள்ளதாதான். ஒரு வீசை இரும்பு கனமா, ஒரு வீசை பஞ்சு கனமா என்று கேட்டால் ஏன்ன சொல்வாய்? இரண்டும் ஒரே கனமுள்ளது. ஆனால் இரும்பு அதிக இடம் அடைக்காது, பஞ்சு அதிக இடம் அடைத்துக் கொள்ளும். அதிக இடம் அடைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்த எாம் சுந்தேசித்து மயக்கி விடுகிறோம்.